COLECȚIA

Jubiri de poveste

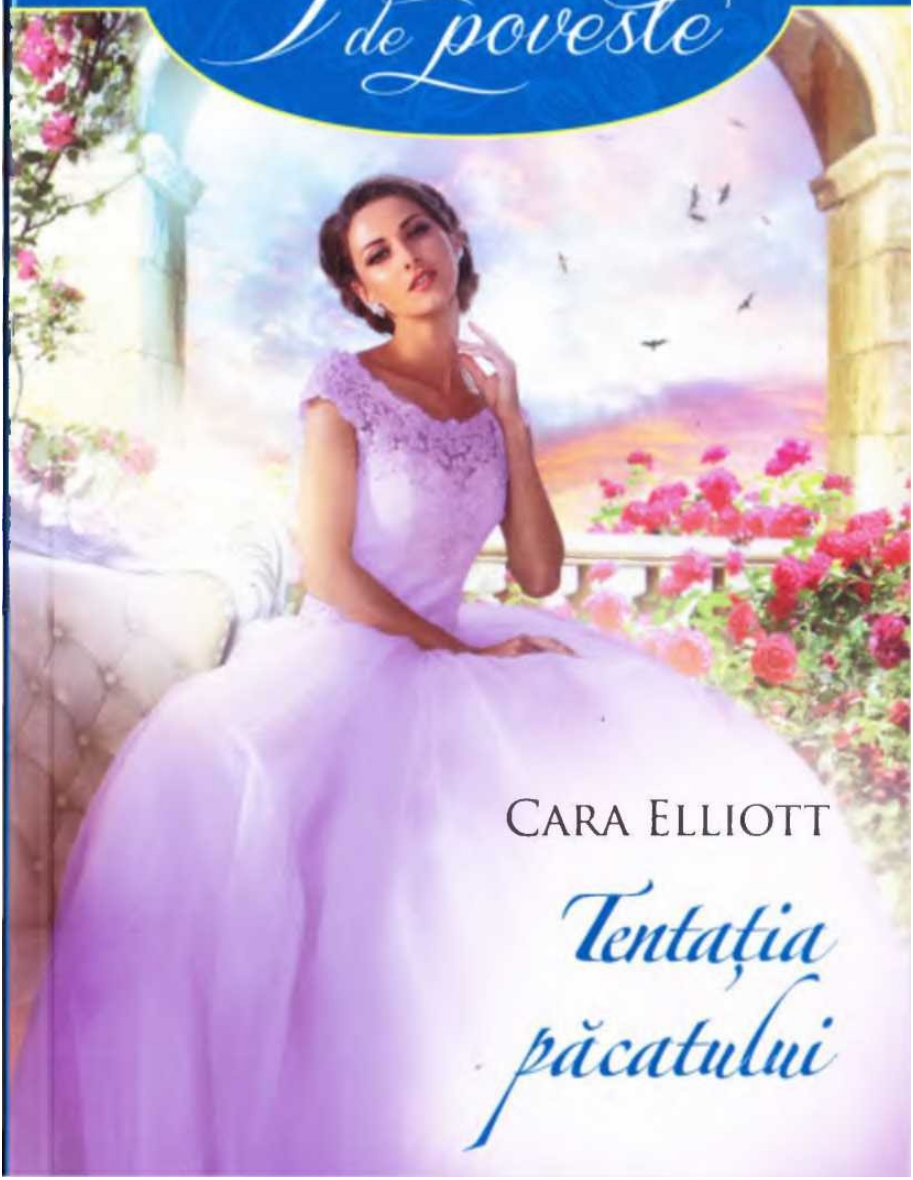

CARA ELLIOTT

Tentația păcatului

Cara Elliott
Tentaţia păcatului

***Too Tempting to Resist by* Cara Elliott**

Copyright © 2012 Andrea DaRif
Ediţie publicată prin înţelegere cu Grand Central Publishing. New York, New York, SUA
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Maria Popa Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Alina Rogojan/Graal Soft

Pentru Sherrie Holmes, ale cărei minunată creativitate şi simţ al umorului sunt o sursă de inspiraţie constantă

Prolog

— Oh, *cât* de mult mă bucur că ai venit în vizită, domnule. Lupul spunea mereu că ai un ochi foarte priceput în materie de artă, aşa că sunt nerăbdătoare să-ţi aflu părerea despre asta. Sara Hawkins îndepărtă şi ultimele urme de ambalaj de pe o acuarelă cu ramă aurită şi lăsă să-i scape un fluierat admirativ. Nu crezi că o să arate minunat atârnată în Dormitorul Eros?

Gryffin Owain Dwight, marchiz de Haddan, îşi dezbrăcă haina şi se apropie să arunce o privire.

— Intenţionezi să pui *asta acolo?* Arcui o sprânceană brunetă. Eu nu ţi-aş recomanda-o.

— De *ce* nu? Sara păru uşor dezamăgită. Trandafirul e floarea mea preferată, iar acesta e teribil de frumos.

— Chiar e. Dar în limbajul secret al florilor, trandafirii roşii simbolizează iubirea – un sentiment care cel mai probabil ar stârni nelinişte printre mai mulţi dintre clienţii tăi, spuse Gryff sec. „Clienţi” era o exprimare politicoasă, având în vedere că salonul Sarei era una printre cele mai faimoase taverne de pariuri şi bordeluri din Londra. Dacă trebuie neapărat să alegi un trandafir în scopuri decorative, optează pentru unul portocaliu.

— Iar acela ce înseamnă?

— Fascinaţie. Buzele i se curbară într-un zâmbet obraznic. Chiar mai bine, găseşte o imagine cu un iris galben, care înseamnă „pasiune”. Sau mazăre dulce, care înseamnă „plăcere exaltată”.

Ea lăsă să-i scape un chicot dispreţuitor.

— Sau floare de piersic, care înseamnă „Sunt prizoniera ta”.

— Ca să vezi. Punând deoparte acuarela, Sara se sprijini de bufet cu un şold frumos conturat şi îi acordă marchizului întreaga ei atenţie. Cine ar fi crezut vreodată că florile pot vorbi.

Gryff dădu din cap cu gravitate.

— Şi mai e şi viţa-de-vie…

— Care înseamnă?

Sara se aplecă în faţă, făcând ochi mari de nerăbdare.

— Care înseamnă „Mi-e foarte sete, deci mai ai din acel whisky scoţian scump pe care îl ţineai ascuns în dulapul tău privat?”

O mănuşă boţită din piele de căprioară îl izbi drept în piept.

— O, ce om oribil eşti! Şi eu care credeam că aflu nişte informaţii deosebite. Dar tu nu făceai decât să râzi de mine. Pufni cu un aer ofensat. Acum că sunt stăpâna acestui salon, pot să-mi fac singură regulile. Aşa că nu ştiu de ce te las să-mi treci pragul.

— Din cauză de *beaux yeux,* desigur, glumi Gryff.

— Ce boz eu?

— Aşa se zice în franceză „ochi frumoşi”, îi explică el, fluturând din genele negre ca pana corbului.

Fără a fi lipsit de modestie, marchizul ştia că se bucura de deosebit de multă favoare printre femei, de viţă nobilă sau nu. Şi nu doar pentru a-i săi *beaux yeux* – deşi nuanţa neobişnuită de căprui cu mici pete verzi părea într-adevăr să aibă un efect fascinant asupra sexului opus.

Însă acest aspect se dovedise mult mai puţin satisfăcător în ultima vreme…

— Hm. Sara îşi scutură capul, întrerupându-i reflecţiile private. Deci şi franţujii au o limbă a lor, zici?

Gryff scoase un hohot scurt de râs.

— *Touché.* Aşezându-se pe marginea mesei ei de scris, îşi lărgi lavaliera scrobită şi expiră prelung. Cum rămâne cu acel whisky, Sara?

Uşa dulăpiorului chinezesc de colecţie se deschise şi se închise. În clinchet de pahare, Sara îi întinse o tavă de argint.

— Poţi să-mi torni şi mie să gust.

— Să înţeleg că afacerile ţi-au mers bine.

— Da, foarte profitabil, replică ea. Mai ales că sticla

asta de whisky o trec pe factura ta lunară.

Gryff turnă în două pahare câte o porţie din lichidul chihlimbariu.

— Cu mare drag aş plăti dublu pentru plăcerea de a conversa cu tine, murmură el, înmânându-i un pahar.

Ea îi oferi un rânjet exagerat.

— Plăteşte triplu şi-am să-ţi ofer plăcere prin mai mult decât cuvinte, scumpule.

— E tentant. O studie peste buza paharului de băutură. Dar credeam că eşti prea ocupată cu administrarea Bârlogului ca să mai ai clienţi personali.

Până recent, Vizuina Lupului fusese deţinută de bunul prieten al lui Gryff, Connor Linsley, conte de Killingworth. Însă Connor începuse un nou capitol în viaţă şi se lansase într-o carieră de crescător de capre, după ce făcuse cadou Vizuina fostei sale angajate.

Gryff roti băutura în pahar. O altă schimbare majoră în viaţa prietenului său era că se însurase şi era fericit în căsnicie, un detaliu care, fără îndoială, avea un impact considerabil asupra dispoziţiei lui tulburi din momentul respectiv.

— Doamne, *chiar* sunt ocupată, îi răspunse Sara. Nu ai *habar* cât de mult este de lucru pentru a administra o afacere. În ciuda tonului zeflemitor, Sara îl privea cu atenţie, cu o umbră de îngrijorare întunecându-i ochii. Dar pentru tine s-ar putea să fac o excepţie.

Pe buzele lui jucă un zâmbet.

— E tentant, repetă el. Însă preţuiesc prietenia de care ne bucurăm acum mult mai mult decât o scurtă tăvăleală în pat. Se întoarse, iar expresia îi deveni neclară în umbrele blânde ale salonului privat în timp ce studia peretele zugrăvit într-o nuanţă palidă de deasupra raftului de cărţi. Data viitoare când mai trec pe aici am să-ţi aduc un tablou cu iederă să îl atârni aici.

— Oh? Şi iedera are o semnificaţie deosebită? întrebă ea uşor circumspectă.

— Simbolizează prietenia. Afecţiunea.

Sara se apropie de el şi îi depuse un sărut uşor pe obraz.

— Asta e foarte drăguţ din partea ta, chiar dacă mă tachinezi cu toată vorbăria asta despre trandafiri şi cum au un limbaj al lor.

— De fapt, nu am făcut-o. Partea despre viţa-de-vie a fost o glumă, dar restul e perfect adevărat, o asigură el. La drept vorbind ideea asta există de câteva secole. Lady Mary Wortley Montague, soţia ambasadorului britanic la Constantinopol la începutul anilor 1700 s-a întors în Anglia cu o carte în limba turcă intitulată *Limbajul secret al florilor.* E cât se poate de fascinantă. Dacă doreşti, am să-ţi aduc un exemplar.

— Mulţumesc. Sara îşi încolăci în jurul arătătorului o şuviţă din părul lui lung şi negru. Cum se face că un crai dezmăţat ca tine ştie atât de multe despre flori?

Gryff deveni brusc încordat. Îndepărtându-se, se îndreptă cu paşi mari spre şemineu şi luă vătraiul. Cărbunii începură să pârâie când scormoni focul, făcând să ţâşnească flăcările.

— Ştii că nu e o idee bună să îţi întrebi clienţii despre vieţile lor personale. Şi, la fel ca ei, nici eu nu vin aici pentru a răspunde la întrebări personale, se răsti el.

— Dar nici nu mai vii pe aici ca să-ţi gâdili cocoşelul sau să bei până uiţi de tine, replică Sara, studiind cantitatea foarte mică de whisky pe care şi-o turnase. E ceva în neregulă? Pari cam ţâfnos. E ceva ce te macină pe dinăuntru?

El rămase cu privirea aţintită asupra tăciunilor, bucăţelele de portocaliu incandescent contrastând puternic cu fundalul de cenuşă negru cenuşiu. *Întuneric şi Lumină.*

— O, nu ştiu. Poate că sunt sătul de…

Sătul de ce? De a seduce femei şi a se scălda în brandy? În ultima vreme nici desfătările trupeşti, nici datul pe gât a carafe întregi de brandy nu i se mai păreau prea atrăgătoare. La drept vorbind, renunţase la beţiile crunte cu luni bune în urmă, după ce neglijenţa lui de om cu minţile

rătăcite în alcool aproape sfârşise prin a-i răpi lui Connor activitatea din care acesta îşi câştiga existenţa. Cât despre femei, oricât ar fi fost de bizar, în ultima vreme găsea satisfacţii mult mai mari în a-şi dedica energia… altor interese.

— Poate că sunt sătul de neghiobiile tinereţii, spuse Gryff încet, gândindu-se la cărţile de peisagistică înşirate pe noptiera lui şi la eseul neterminat de pe masa din biblioteca lui. Vârsta aduce înţelepciune… sau cel puţin aşa sper. Făcu o grimasă. Mi-am sărbătorit ziua de naştere săptămâna trecută, iar când un bărbat împlineşte treizeci de ani, e nevoit să arunce o privire de ansamblu asupra vieţii sale.

Încrucişându-şi braţele peste piept, Sara îl scrută atent.

— Ah, da…

Privirea ei măsură lent silueta deşirată a marchizului, coborând de la creştetul părului lui mătăsos, lung până la umeri, peste suprafaţa lată a umerilor lui musculoşi şi până la talia zveltă. Îşi lăsă privirea să zăbovească pentru o clipă pe contururile distinct masculine ale coapselor lui, înainte de a o lăsa să alunece de-a lungul picioarelor lui lungi.

— Da, repetă ea, arcuind batjocoritoare o sprânceană. Văd că atunci când se află în pragul senilităţii bărbatul poate să ajungă să se căiască pentru păcatele din trecut.

— Care sunt prea numeroase pentru a le mai ţine socoteala, murmură el.

— Dar ştiu *că cu asta* ai perfectă dreptate, replică Sara tărăgănat. Tu şi amicii tăi Cerberi aveţi o reputaţie teribilă în materie de destrăbălare.

Înalta societate îi considera pe Gryff şi cei doi prieteni ai săi, Connor Linsley şi Cameron Daggett, ca fiind periculoşi din cauza dispreţului lor absolut faţă de toate regulile şi convenţiile Bunei-Cuviinţe.

— Dar tu eşti singura care ne cunoşti cel mai negru şi bine ascuns secret – suntem mici căţeluşi de casă complet inofensivi, replică Gryff. Lătrăm mult mai ameninţător decât muşcăm.

— Ha! Sara pufni în râs. Lupul o fi fost el domesticit… Porecla lui Connor era Lupul Irlandez, căci mama lui era de loc de pe Insula de Smarald. Dar tu şi domnul Daggett sunteţi în continuare diavolesc de periculoşi. Şi că tot pomeneam de diavolul ăla, cum i se reface piciorul după glonţul…

O bătaie violentă în uşă îi întrerupse brusc întrebarea. Printre bătăi răzbătu un strigăt posac:

— O, nu – n-aveţi voie să intraţi, doamnă!

— O, ba da – se auzi uşa deschizându-se – am.

Gryff văzu o siluetă subţire şi înaltă strecurându-se printre mâinile grăsane ale portarului şi furişându-se în salonul privat. „Bonetă cuminte, rochie şleampătă, botine solide, încruntare severă”. Expert în evaluarea femeilor, nu îi luă decât o clipă pentru a recunoaşte genul. Nu era o uşuratică, ci o doamnă respectabilă.

În mod cert vesteşte belele.

Dar din fericire nu probleme *pentru el.* Făcând un pas în lateral, Gryff ieşi din cercul de lumină proiectat de focul din şemineu şi se sprijini cu un umăr de dulap, curios ce fel de conflict era pe punctul de a izbucni.

— Să înţeleg că *tu* eşti proprietară aici?

Nepoftita îndreptă spre Sara un deget îmbrăcat în mânuşă indigo.

— Da. Sara îi întinse o mână elegantă în semn de salut. Eu sunt Sara Hawkins. Şi dumneata eşti?

Nepoftita o privi nesigură, dar după o clipă bunele ei maniere înnăscute îşi spuseră cuvântul.

— Lady Brentford, spuse ea ezitantă.

În contrast cu aspectul ei de femeie scorţoasă, vocea îi era gravă şi bogată, sunetul ei stârnindu-i lui Gryff un fior inexplicabil ce îl străbătu din cap până în picioare. Era fină ca mătasea, dar din textura ei răzbătea o uşoară notă de esenţă tare.

Efectul era neaşteptat. *Erotic.*

Gryff tresări în sinea sa. *Erotic?* Dumnezeule, ce nebunie de moment îi trezise un asemenea gând bizar?

Doamna nu arăta precum cineva a cărei vocabular să includă vreodată cuvântul „erotic”.

Şi totuşi…

Şi totuşi, în pofida coculuі sever şi a culorilor cuminţi şi sobre ale hainelor ei, era ceva foarte senzual la Lady Brentford.

— Îmi dai voie să îţi servesc ceva, Lady Brentford? întrebă Sara politicoasă. Dacă brandy-ul nu e pe gustul dumitale, pot cere să ni se aducă nişte ceai.

— Mulţumesc. Tonul ei deveni mai rece – la drept vorbind ar fi putut răci tot ceaiul colong din India. Dar aceasta *nu* este o vizită de curtoazie.

Gryff încercă să se scuture de curentul bizar de atracţie care îi ţinea privirea captivată.

— Ah. Atunci presupun că îl cauţi pe lordul Brentford, spuse Sara.

— Dumnezeule bun, nu. Doamna făcu o grimasă. Lordul Brentford e de doi ani în groapă şi mă rog aprins să rămână acolo.

O uşoară încruntare formă o cută între sprâncenele Sarei.

— Atunci iartă-mă, dar…

— Pe fratele meu îl caut – lordul Leete.

Se auzi o tuse delicată.

— Avem casa plină în seara asta şi nu îi cunosc pe nume pe toţi clienţii. Eventual ai putea să mi-l descrii?

Leete. Numele provocă o tresărire vagă undeva la marginile memoriei lui Gryff. Închise ochii pentru un moment, încercând să şi-l amintească mai limpede pe individ. Da, da, se întâmplase chiar săptămâna trecută – un căţelandru nesuferit, scheunând o întrebare impertinentă despre ce tip de ciucuri arătau cel mai bine la o pereche de cizme hessiene.

— Înălţime şi greutate medie, răspunse el în locul ei. Păr blond într-un aranjament complicat de bucle. Ezită. Şi favoriţi care îl fac să arate ca un pudel.

— El e. Lady Brentford se întoarse încet spre el.

Prieten de-al dumitale?

— Câtuşi de puţin, replică Gryff. La drept vorbind era chiar enervant. Am fost nevoit să mă port cam urât cu el.

— Obişnuieşte să facă asta, spuse ea. Vocea îi rămase calmă, dar ochii îi trădau profunzimea emoţiei. Dincolo de nuanţa de azuriu de la suprafaţă se învolbura un curent mai întunecat de cenuşiu furtunos. E aici?

Sara îi aruncă lui Gryff o privire întrebătoare.

— Sălile de jocuri, murmură acesta. Încearcă la mesele de 21 din Salonul de Vest. În clubul meu se zvoneşte că lordul Leete joacă pe mize mari. Făcu o scurtă pauză. Deşi doar dracu' ştie de ce, pentru că pare incapabil să numere chiar şi până la zece când e băut.

Părând vag stingherită, Sara îşi drese vocea.

— Lady Brentford, există, cum să le spun, anumite reguli nescrise privind saloanele ca acesta. Domnii aşteaptă o oarecare discreţie din partea conducerii, în special când e vorba de întreruperi.

— Am venit tocmai din Oxfordshire să îl văd. Tonul ei deveni încordat. E o problemă foarte importantă.

Furie. Deşi încerca să o ascundă, Lady Brentford era extrem de furioasă, decise Gryff. Dar era şi o vagă notă de teamă? Străduindu-se să nu se încrunte, făcu un pas în lateral, încercând să îi desluşească mai bine expresia de pe chip.

— Da, îmi dau seama că e, spuse Sara încet. Deci dacă aşa stau lucrurile, voi face o excepţie.

— Mulţumesc, i se răspunse în şoaptă.

— Dacă binevoieşti să mă scuzi câteva clipe, mă duc să arunc o privire.

Lady Brentford păru prea puţin încântată să rămână singură cu un bărbat necunoscut. Aruncându-i o privire piezişă, ezită, apoi păru să decidă că acesta era răul cel mai mic.

— Mulţumesc foarte mult, repetă ea, dând scurt din cap în semn de confirmare.

Când uşa se închise cu un ţăcănit, lăsă să-i scape o

răsuflare îndelung ţinută în piept şi se întoarse din nou spre el. Fustele ei grele foşniră tăios în jurul gleznelor ei când se îndepărtă pentru a studia gravura atârnată deasupra bibliotecii.

„Anunţă belele”, îşi aminti Gryff. Supravieţuise brutalului război peninsular dând curs vocii din minte care ştiuse când să îl avertizeze. Iar acum acea voce îi răpăia în cap în ritm marţial.

Belele, belele, belele.

Strategia înţeleaptă ar fi fost să îşi termine băutura şi să se retragă discret. Indiferent ce motiv ar fi avut ea pentru a se afla acolo, nu avea nicio legătură cu el.

În schimb puse paharul jos şi traversă covorul.

— Îmi cer scuze pentru reprezentarea artistică, Lady Brentford. Atingerea vagă a răsuflării lui calde îşi croi cumva drum prin cocul de la ceafa ei, gâdilând-o pe pielea goală. Nu se întâmplă prea des ca în Vizuina Lupului să intre doamne respectabile.

— Nu e cazul de scuze, răspunse foarte virtuoasa Eliza, Lady Brentford, încercând să ignore valul de fierbinţeală ce îi aluneca încet între omoplaţi. Nu sunt pe punctul de a leşina de şoc. Am mai văzut şi altă dată un penis, domnule.

Gentlemanul râse. Sunetul se dovedi blând ca zefirul de vară, şi totuşi îi mai acceleră puţin pulsul deja accelerat.

Faptul că fusese nevoită să îl caute pe Harry într-un local notoriu pentru că era bordel şi tavernă de jocuri din mahalaua Southwark era şi aşa destul de stânjenitor, dar cum se făcea că se mai şi trezise într-un salon privat slab luminat, holbându-se la artă obscenă în compania celui mai păcătos de atrăgător bărbat care îi căzuse vreodată sub ochi?

Nu prea i se părea corect.

— Da, spuse gentlemanul, lăsând să se stingă chicotul grav şi leneş. Dar poate nu atât de multe organe ofensatoare în acelaşi loc.

Când bărbatul veni lângă ea, Eliza îi surprinse

sclipirea de umor din ochi.

Din ochii lui. Eliza clipi. Cât de nedrept din partea Atotputernicului să binecuvânteze un derbedeu cu ochi atât de fascinant de frumoşi.

— Sau în atât de multe poziţii atletice de *amour,* adăugă el.

Eliza se îndepărtă uşor, găsind că acea apropiere a lui avea un efect tulburător asupra ei, întorcând-o pe dos. Gândul de a-şi înfrunta fratele deja îi făcuse stomacul să se strângă în noduri.

— Se pare că, atunci când nu dorm, craii şi derbedeii îşi dedică tot timpul tăvălelilor şi jocurilor de noroc, răspunse ea înţepată. Deci dată fiind prezenţa dumitale în acest loc, îmi imaginez că le cunoşti pe toate.

În loc să se simtă ofensat de impoliteţea ei intenţionată, gentlemanul râse din nou.

— Nu, câtuşi de puţin. Se prefăcu interesat să studieze gravura indecentă timp de încă una sau două clipe. Şi slavă Domnului pentru asta. Unele dintre ele arată al naibii de inconfortabil.

Ea îşi înăbuşi un zâmbet, nedorind să încurajeze continuarea flirtului.

Chiar flirta cu ea, nu? Sau doar îşi făcea ea iluzii?

— Apropo, nu cred că am fost prezentaţi cum se cuvine, murmură el. Venise din nou aproape de ea. Suficient de aproape ca ea să îi poată inspira mirosul vag picant al apei lui de colonie. Eu sunt Haddan.

Lordul Haddan. Eroul lui Harry.

„Oh, ce coincidenţă blestemată şi ticăloasă”, îşi spuse Eliza strâmbându-se în sinea ei. Era chipeş, era amuzant – şi pentru o clipă chiar se trezise bucurându-se de compania lui.

— *Acel* Haddan? vru ea să ştie, scuturându-se de sentimentul nejustificat de dezamăgire. În fond, ce conta cine era? Unul dintre faimoşii Cerberi, care găsesc o încântare nespusă în a încălca toate regulile înaltei societăţi?

— Văd că reputaţia mea mi-a luat-o înainte, spuse el încet.

Eliza îi răspunse retrăgându-se lângă bufet.

După o clipă de tăcere stingherită, el o urmă.

— Că tot veni vorba de reguli, ar trebui să-l sfătuieşti pe fratele dumitale s-o lase mai moale cu jocurile de noroc. E un mieluşel din provincie foarte necopt în comparaţie cu dihăniile care joacă aici în Vizuină. În scurt timp se va trezi jumulit până la piele.

Cum Eliza era deja cu nervii întinşi la maximum de îngrijorare, cuvintele lui fură ca un ac care o înţepă într-un loc sensibil.

— Ce Dumnezeu te face să-ţi închipui că aş avea vreo influenţă asupra fratelui meu, domnule? îl provocă ea. El ţine baierele pungii şi are puterea să ia toate deciziile privind banii şi administrarea averii familiei. Chiar crezi că îi pasă cât negru sub unghie cum i-ar plăcea surorii lui să se poarte?

Se răstise la el din furie şi frustrare, însă marchizul păru să reflecteze atent la întrebarea ei. Sprâncenele lui se strânseră într-o expresie gânditoare, iar privirea îi coborî spre covorul turcesc, ca şi cum ar fi căutat un răspuns în rotocoalele sumbre de culoare.

Nu că Eliza s-ar fi aşteptat la vreunul. Din experienţa ei, gentlemanii pur şi simplu ignorau orice problemă care era prea dificil de rezolvat.

Însă el o surprinse din nou.

— Se pare că iar îţi datorez scuze, Lady Brentford. Ai dreptate – privind retrospectiv, întrebarea mea a fost idioată şi absurdă.

— Un gentleman care îşi recunoaşte greşeala? Acum că mă gândesc mai bine s-ar putea să leşin totuşi, murmură Eliza.

— Am mult prea multe pentru a le nega, replică Gryff.

„Blestemat să fie pentru acel zâmbet atât de păcătos de atrăgător”. Şi acei ochi. Eliza nu mai văzuse niciodată o nuanţă atât de interesantă de verde – era ca şi cum razele

soarelui ar fi topit frunzele pădurii într-o vâltoare lichidă de smarald şi aur.

Se grăbi să îşi ferească privirea.

— De fapt, e chiar ironic. Oricare ar fi greşelile dumitale – şi sunt convinsă că sunt nenumărate – eşti singurul ale cărui cuvinte pot trece prin căpăţâna tare a lui Harry.

— *Eu?*

— Da, dumneata. Cerberul Erou. Întruchiparea masculină a desfrâului fără limite.

Gryff se încruntă.

— Nici măcar nu îl cunosc pe tânăr.

— Ei bine, el cu siguranţă te cunoaşte *pe dumneata.*

— Ceea *ce,* după standardele dumitale, pare să nu fie în favoarea mea.

— Sunt sigură că nici pentru dumneata nu e deosebit de importantă părerea unei văduve din provincie, răspunse ea evaziv.

„O văduvă neinteresantă şi ajunsă în pragul sărăciei”, adăugă ea în sinea ei.

— Văd că m-am prăbuşit atât de jos încât nici nu mai pot fi criticat, spuse el nepăsător. E ceva ce pot face pentru a intra în graţiile dumitale?

Întrebarea era, îşi dădu ea seama, doar retorică – o uşoară zeflemea gândită să îi smulgă un zâmbet, nu un răspuns real. Însă cuvintele lui părură să trezească în ea o tresărire bizară, undeva foarte adânc în fiinţa ei, apoi, pe neaşteptate, un gând desfrânat nebunesc păru să îi ţâşnească în minte din senin.

„Sărută-mă”.

În toată viaţa ei Eliza nu cunoscuse un sărut *adevărat* – acea explozie de fierbinţeală sălbatică şi nebunească descrisă în romane. Tatăl ei o căsătorise cu forţa cu un baron irascibil mai în vârstă – nu pentru frumuseţea ei, ci pentru genealogia ei – în schimbul unei sume consistente care umpluse sipetele familiei. Fusese o căsnicie rece, lipsită de iubire. Iar acum Harry încerca să tragă sforile

pentru a o face din nou.

„Raţională, de încredere, serioasă” – o, cum se săturase să trăiască prin prisma aşteptărilor tuturor celorlalţi. Măcar o dată – *cel puţin o dată* – ar fi vrut să facă ea ceva diferit.

Ceva periculos.

— Sărută-mă.

O, Dumnezeule mare, chiar şoptise acele cuvinte cu voce tare?

— Poftim? Gryff îşi înclină capul. Nu am auzit prea bine.

— Să… să îi dai berbecului de frate al meu un şut în fund, replică ea, de data aceasta exprimându-şi mai apăsat sentimentele. Pentru un bărbat despre care se zvoneşte că luna trecută le-ar fi golit buzunarele lordului Fetters şi lordului Bertram la masa de cărţi din clubul White, asta nu ar trebui să fie o sarcină prea dificilă. Îşi dădu la o parte o şuviţă subţire de păr de pe obraz. Poate aşa i-ai mai băga puţin minţile în cap.

— Ziarele tind să exagereze astfel de lucruri, replică el. În orice caz, am impresia că lordului Leete îi trebuie mai mult decât o cizmă în fund pentru a-l îndepărta de pe căile neghioabe pe care a apucat-o.

— Mă tem că ai dreptate.

Eliza speră că nu avea toată faţa în flăcări. Simţindu-se oribil de jenată de momentul ei de nebunie deplină, privi în jur, căutând cu disperare ceva care să-i distragă atenţia – în afară de părţile ruşinoase ale trupurilor de bărbaţi şi femei.

— Oh. Privirea i se opri asupra unei rame aurite foarte frumoase care se afla cu faţa în sus pe bufet. O, vai de mine, aia pare a fi o acuarelă de Redouté.

Gryff se dădu în spate un pas, lăsând-o să treacă foarte aproape pe lângă el.

Ea zâmbi când atinse lemnul aurit, iar Gryff îşi simţi răsuflarea poticnindu-i-se în gât.

Era ca şi cum ar fi apărut brusc soarele din spatele

unei cortine de nori.

Ochii ei se încălziră, inundaţi de o lumină intensă, iar când coborî genele, Gryff văzu că nu erau de un maroniu banal, ci erau luminate la vârfuri într-un blond auriu. Şi pielea ei părea scăldată în într-o strălucire ce îi deschidea nuanţa uşor bronzată şi accentua pometii sculptaţi ce se înălţau vag pieziş. Când văzu o pată palidă de pistrui pe nasul ei, Gryff decise că probabil petrecea mult timp în aer liber.

Era un chip memorabil – nu neapărat frumos, dar izbitor. *Unic.* Spre deosebire de atât de multe dintre frumuseţile din Londra, care toate păreau a fi fost decupate din aceeaşi bucată de carton.

— Crezi… crezi că domnişoara Hawkins s-ar supăra dacă aş da puţin la o parte sticla? Mi-ar plăcea foarte mult să văd textura hârtiei pe care o foloseşte şi detaliul stilului pictural.

— Chiar te rog. O doamnă capabilă să recunoască opera lui Redouté. Sunt destul de sigur că Sara nu va avea nimic de obiectat.

Eliza începu să îşi desfacă stângace mănuşile.

— Dă-mi voie mie.

Gryff îi luă una dintre mâini şi descheie atent nasturii minusculi. Răsucind spre exterior marginea mănuşii, trase pielea de ied de pe degetele ei. Acestea erau subţiri şi graţioase, dar lăsau o anumită impresie de forţă.

— Acum cealaltă, îi ceru el, prinzând-o de mână înainte ca ea să apuce să protesteze. Aceste articole feminine de îmbrăcăminte pot fi al naibii de greu de îndepărtat. Dar, după cum vezi, am o oarecare experienţă în domeniu.

O roşeaţă intensă îi coloră obrajii, făcându-i pielea aproape la fel de roşie precum trandafirul pictat.

De data asta, după ce împături marginea de piele, Gryff se opri. *Belelele* – belele în forma unui mic petic de-abia întrezărit de piele dezgolită – îl ameninţau inevitabil. Inspiră adânc, savurând mirosul dulce şi subtil de lavandă

şi caprifoi. Parfumul îi gâdilă nările, făcându-l să plece tot mai mult capul…

— Do… domnule!

Eliza îşi smulse încheietura de sub buzele lui, dar nu înainte ca el să fi apucat să deguste moliciunea ispititoare a pielii ei.

— Îmi cer scuze. A fost un gest foarte nedemn de un gentleman, murmură Gryff, privind-o în timp ce îşi smucea mănuşa pe jumătate scoasă şi începu să îşi facă de lucru cu rama.

Oare şoapta ei nu fusese decât o scornire a închipuirii lui febrile? Oricât ar fi părut de ciudat, nu prea credea.

— N-ai decât să mă plesneşti până văd stele verzi dacă…

Întoarcerea Sarei îl făcu să îşi înghită restul scuzelor.

— Îmi cer iertare că a durat atât de mult, Lady Brentford. Sara ezită pentru o clipă, fixându-i pe amândoi cu o privire întrebătoare înainte de a adăuga: I-am spus fratelui dumitale să aştepte într-una dintre camerele private de la capătul coridorului. Portarul meu te va conduce la el.

— Iartă-mă, dar am mişcat foarte puţin sticla picturii, se bâlbâi Eliza. Nu am mai avut niciodată ocazia să văd în original o pictură semnată Redouté, aşa că am vrut să îi examinez îndeaproape stilul pictural.

— Ce anume? întrebă Sara, lungind gâtul pentru a vedea ce anume îi scăpa.

— Pictorul, îi explică Eliza. Pierre-Joseph Redouté. A fost artist de curte al Mariei Antoaneta.

— Şi ulterior a creat sub patronajul împărătesei Joséphine, adăugă Gryff.

Eliza îl privi surprinsă.

— Îi cunoşti opera?

Era, la drept vorbind, un admirator împătimit al talentelor francezului, dar avu grijă să îşi ascundă entuziasmul ridicând nepăsător din umeri. Doar ceilalţi doi Cerberi care îi erau şi prieteni, Connor Linsley şi Cameron

Daggett, îi cunoşteau pasiunea privată, iar Gryff intenţiona să nici nu afle şi altcineva.

— Chiar dacă sunt un crai, nu sunt şi complet sălbatic, Lady Brentford. Ştiu câte ceva despre artă. Îndreptându-şi din nou atenţia asupra Sarei, Gryff adăugă: Redouté e renumit pentru desenele lui botanice, reprezentând în special trandafiri şi crini.

— Iar această pictură e un exemplu splendid. Eliza ezită şi oftă uşor, din tot sufletul. Nu te supăra, domnişoară Hawkins, dar nu pot să nu îmi doresc să îl ştiu decorând pereţii unui alt gen de clădire.

Sara dădu din cap cu înţelepciune.

— Vrei să spui din cauza limbajului secret al florilor?

— Da. Trandafirul roşu simbolizează iubirea pasională, murmură ea, trecând cu un deget peste marginile încreţite ale petalelor. Un rânjet cinic îi apăru pe buze. Nu-mi închipui că acest sentiment e prea apreciat aici.

— Presupun că ar trebui să îl vând, spuse Sara, pe un ton de uşor regret. Şi să folosesc banii pentru a cumpăra alte tablouri cu femei şi bărbaţi goi puşcă.

— L-aş cumpăra eu dacă aş avea bani, spuse Eliza. Îi aruncă o ultimă privire plină de jind, apoi îi întoarse spatele. Dar nu îi am.

Gryff o privi fără un cuvânt în timp ce îşi trase mănuşile şi îşi flexă mâinile, precum un pugilist pregătindu-se să intre hotărât în ring.

— Îţi sunt recunoscătoare pentru amabilitate, domnişoară Hawkins, continuă Eliza. Ridică bărbia şi îşi îndreptă spatele. Sper sincer să nu mai fiu nevoită niciodată să intru cu forţa peste dumneata.

Fără a-i arunca nici măcar o privire lui Gryff, Eliza traversă în grabă pata de lumină proiectată de lumânări şi dispăru pe coridorul cufundat în umbre.

— Are un spirit puternic, murmură Sara, când uşa se închise. Îi urez noroc cu bărbaţii din viaţa ei – va avea nevoie.

Gryff îşi găsi paharul de whisky şi luă o înghiţitură

mică. Dar, spre consternarea lui, arsura alcoolului se dovedi neplăcută prin contrast cu amintirea sărutului fulgerător. Tunete şi trăsnete, noaptea nu decurgea aşa cum plănuise el. Poate că, până la urmă, tot cărţile lui aveau să-i fie cea mai bună companie.

— Mulţumesc pentru whisky, Sara, spuse el brusc, punând jos băutura neterminată. Cred că mă duc.

— Pleci deja?

— Da. Privirea îi căzu asupra tabloului şi, preţ de o fracţiune de secundă, avu impresia că petalele delicate şi tulpinile arcuite tresăriră într-un semnal secret. Şi iau asta cu mine. Trece-o pe factura mea, cu tot cu sticla de whisky.

— Ai de gând să-ţi iei tălpăşiţa cu Redute? Sara râse scurt. Ai mare grijă, milord. Nu ţi-e teamă că şoaptele florii despre iubirea adevărată ar putea să-ţi bage nişte idei ciudate în cap?

— *Moi?* Gryff băgă rama sub braţ. Îmi pare rău să te dezamăgesc, draga mea, dar motivul pentru care îmi doresc asta e cât se poate de practic. Şi nu are absolut nicio legătură cu iubirea.

Capitolul 1

Două luni mai târziu

— Dă-o naibii de treabă şi mai scuteşte-mă de cicăleli, Liza. Schimonosindu-şi faţa roşie într-o strâmbătură, Harry, Lord Leete, trânti sticla pe masa lustruită. Leete Abbey[1] e moşia *mea* şi o voi administra după pofta inimii mele.

— Asta mi-e *dureros* de clar, spuse Eliza, străduindu-se să-şi ţină nervii în frâu.

Ceea ce nu era uşor. Cu patru ani mai mic decât ea, Harry fusese un băiat cuminte şi atent, dar toate acestea se

1 Abbey - Abaţie

schimbaseră când plecase la universitate. Fusese un tânăr entuziast şi plin de vervă la plecare – iar la întoarcerea acasă devenise un ticălos arogant şi egoist.

Faptul că nu rezista la băuturile tari nu făcea decât să exacerbeze problema. Aşa cum se vedea limpede şi în momentul acela.

— Mă bucur să văd că m-am făcut înţeles. Zâmbetul lui îngâmfat dovedi că sarcasmul ei trecuse complet neobservat. După cum ziceam, mi-am invitat câţiva prieteni să stea aici câteva săptămâni. Mă aştept să te ocupi ca totul să decurgă fără probleme. Flutură din mână într-un gest vag. Ştii tu, o mare varietate de mâncăruri la fiecare masă şi aşa mai departe. Biftecuri din belşug. Pulpe de miel. Şuncă de York. Oh, iar lui Bushnell îi place în mod deosebit fazanul, deci ai grijă ca magazia de vânat să fie bine aprovizionată.

Elizei nu îi veni să-şi creadă urechilor. Oare Harry nu auzise niciun cuvânt despre starea finanţelor lor?

— Vrei să comand şi să ni se trimită o rolă de caşcaval verde direct de pe lună? Sau poate o tocană de unicorn, parfumată cu praf de stele argintiu?

Acea ironie reuşi în cele din urmă să treacă dincolo de negura creată de brandy.

— Pe toţi dracii, Liza, omul nu îşi permite să se uite la bani când e vorba să primească oaspeţi.

Harry întoarse capul pentru a o privi mânios şi aproape îşi scoase un ochi cu un colţ scrobit al plastronului.

Nefiind prea sigură dacă să râdă sau să plângă, Eliza îşi sprijini coatele pe masă şi îşi prinse capul în mâini. Altfel poate că ar fi fost tentată să arunce spre capul lui vaza de lut de pe masă. Exista vreo floare care să însemne „idiot împiedicat”?

— Harry, spuse ea încet. Dă-mi voie să formulez asta cât mai simplu, ca să poată pricepe şi mintea ta înceţoşată. Cuferele noastre cu bani sunt aproape goale. Pământurile de la fermă sunt complet în paragină de cât au fost neglijate. Măcelarul ameninţă să nu ne mai dea pe credit,

iar… Se opri pentru a lua în mână un vraf de facturi. Iar croitorul şi cizmarul tău ne cer o sumă care probabil ar putea plăti pentru lansarea unei nave cu patru punţi din Marina Maiestăţii Sale.

Buza de jos a fratelui ei ieşi în afară într-o expresie de bosumflare răzgâiată.

— Ca bărbat trebuie să fac impresie în oraş.

— Ei bine, „impresia” ta o să ne împingă direct în închisoarea datornicilor.

— Tu nu poţi să faci ceva? se văită el. Cum rămâne cu picturile tale? Credeam că ai făcut ceva bani ilustrând acele cărticele caraghioase cu flori.

Eliza îşi feri privirea. Acele cărticele caraghioase cu flori erau de fapt un set impresionant de superbe cărţi in-cvarto cu flori sălbatice din Anglia, scrise de o autoritate renumită de la Merton College.

Şi da, fusese plătită – şi chiar destul de bine, la drept vorbind. Dar în ruptul capului nu ar mai fi cheltuit un sfanţ din economiile ei muncite din greu pentru a finanţa destrăbălarea lui Harry. Era atât de aproape – o, atât de aproape – de avea suficient cât să îşi cumpere o căsuţă cochetă doar a ei în Lake District. O locuinţă în care să poată trăi independent, în sfârşit, departe de cerinţele lacome ale bărbaţilor din viaţa ei.

Se anunţa în curând o nouă comandă, iar dacă lucrarea ei ar fi fost selectată, poate că visul ei ar fi devenit cu adevărat realizabil.

— Banii ăia s-au dus de mult, Harry.

Nu era chiar o minciună. Îi încredinţase spre păstrare bunului domn Martin, un coleg de al ei membru în Societatea de Horticultură, care era avocat în orăşelul învecinat, Harpden.

— Ce-ar fi să mai faci? Tonul lui devenise linguşitor. Eşti teribil de bună la asta.

Ea lăsă să-i scape un oftat.

— Ce-ar fi să cheltuieşti mai puţin? Eliza arătă spre ornamentele de aur scânteietoare ce atârnau pe lanţul

ceasului său. Uită-te la tine, eşti ca o coţofană, înşfaci orice flecuşteţ lucios pe care îl vezi fără să te gândeşti o clipă la consecinţe. Şi nu se putu abţine să nu adauge în barbă: Netotule.

Harry îşi reumplu paharul cu vin, vărsând jumătate pe masă.

Vinul de un rubiniu intens formă o baltă lipicioasă pe lemnul de păr şi era pe punctul de a se scurge pe covor.

O metaforă potrivită, îşi spuse Eliza, având în vedere că la fel se scurgeau şi veniturile moşiei printre degetele fratelui ei.

Acesta sorbi lacom din vin şi o fixă cu ochi înroşiţi.

— Ştii, problemele noastre s-ar rezolva dacă ai renunţa să te încăpăţânezi atât de al naibii de tare în privinţa căsătoriei cu moşierul Gates. El e dispus să îmi ofere o sumă foarte frumuşică în schimbul onoarei de a primi mâna ta.

— Problemele *noastre?* repetă Eliza.

Harry avu bunul-simţ să roşească.

— Gates are peste şaizeci de ani şi e ţintuit într-un scaun de invalizi din cauza gutei, remarcă Eliza. Dacă te tentează atât de tare căsătoria, de ce nu îţi găseşti ţie o moştenitoare?

— Eu nu vreau să-mi pun pirostriile, protestă el. Vreau să îmi trăiesc liber viaţa. Pumnul i se strânse în jurul paharului. Deci aşa mă răsplăteşti pentru că te-am luat sub acoperişul meu şi ţi-am asigurat tot confortul? Doamne, abuzezi de bunătatea mea. Eşti crudă şi nerecunoscătoare. Îşi trase nasul. Şi deosebit de egoistă.

Eliza inspiră adânc.

Harry mai luă o înghiţitură de vin şi începu să se cufunde tot mai adânc în autocompătimire.

— Am să mă întorc în oraş pentru câteva zile, apoi la întoarcerea aici voi fi însoţit de prietenii mei. De unde naiba vom face rost de banii necesari pentru petrecerea mea?

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Harry! Având în vedere că deja consumase o bună parte din cea de-a doua

sticlă de vin, îşi dădu seama că în van ar fi continuat să se certe cu el. Îşi împinse scaunul în spate şi se ridică. Vinde-ţi calul de vânătoare în loc de propria soră.

*

Gryff ridică privirea când un baston cu vârful de argint îi bătu pe ziarul pe care îl citea.

— Ei, ei, s-a întors Cerberul Risipitor. Când ai ajuns înapoi în oraş?

— Noaptea trecută.

Cameron Daggett, cel de-al treilea membru al Cerberilor, se aşeză pe braţul scaunului pentru lectură de lângă birou şi îşi încrucişă picioarele lungi. Ca întotdeauna, era o întruchipare a eleganţei bine croite – în afară de câteva note personale care erau gândite anume să îi facă să strâmbe din nas pe cei mai simandicoşi membri ai înaltei societăţi. Azi acel element era reprezentat de o lavalieră de culoarea liliacului, făcută din mătase indiană diafană, în locul obişnuitei pânze albe scrobite.

— Pe unde ai umblat? întrebă Gryff.

— O, pe ici, pe colo.

Dintre toţi cei trei Cerberi, Cameron Daggett era probabil cel mai enigmatic. Şi periculos. Un bărbat capabil de un sarcasm tăios ca un brici şi cu un stil intenţionat scandalos, lăsa impresia că privea viaţa ca pe o simplă glumă usturătoare. Gryff se număra printre puţinii oameni care puteau face faţă replicilor lui tăioase. Dar Cameron nu permitea nimănui, nici măcar celor doi fraţi de arme care îi erau apropiaţi, să desluşească secretele care se ascundeau dincolo de acel cinism şlefuit.

— Ai fi putut să îţi informezi prietenii în privinţa călătoriilor tale, îl mustră Gryff. Connor şi mireasa lui au fost foarte dezamăgiţi că nu ai venit la moşia lor câtă vreme era şi Sebastian în vizită din Yorkshire.

— Ham, ham, ham. Cu un clămpănit mut din degete, Cameron mimă un câine lătrând. Nu mârâi la mine. Ştii că

rareori acord atenţie acestui gen de obligaţii. Am fost ocupat cu altceva.

— Nici nu îndrăznesc să mă gândesc cu ce anume.

— Lasă asta, murmură Cameron, care refuza să intre în oricare dintre cluburile exclusiviste din Londra. Dumnezeule, locul ăsta îmi aminteşte de o criptă. Uită-te la ceilalţi membri ai clubului – toţi par morţi.

— Dorm, pentru că îşi fac siesta după masa de prânz. Căscând, Gryff întoarse pagina. Şi el se simţea cam somnoros după ce îşi petrecuse cea mai mare parte din noapte scriind. Poţi pleca oricând.

— Aşa şi intenţionez, dar speram să mă însoţeşti. Am un mic pistol frumuşel pe care l-am cumpărat din Paris şi mă gândeam că poate ţi-ar plăcea să mă ajuţi să îi verific precizia la poligonul lui Manton.

— Din păcate am altceva programat, răspunse Gryff.

— Ah. Colţurile gurii lui Cameron se ridicară într-un zâmbet. Cu frumoasa soţie a lui Linonia?

— Nu, aia s-a sfârşit cu mult timp în urmă. Am… Gryff se încruntă când un pâlpâit de lumină de la lumânare scânteie pe ceva lucios încurcat în părul castaniu roşcat al prietenului său. Pe toţi dracii, aia e o *perlă* care îţi luceşte la ureche?

— Da. Şi încă una foarte reuşită, nu crezi? I-a aparţinut regelui James, sau cel puţin aşa spune legenda. Dându-şi pe spate o buclă ondulată, Cameron prinse între degete montura din aur filigranat. Ar trebui să te gândeşti şi tu să-ţi faci gaură în ureche.

— Ha! Gryff pufni uşor în râs. Nu am de gând să te las să-mi bagi din nou un blestemat de ac în carne. Încă sunt furios pe tine că m-ai convins să mă las tatuat de acel marinar jamaican din Bristol când eram ţeapăn de beat.

— De ce? Rufus e un artist foarte talentat. Cameron îi aruncă un zâmbet. Şi trebuie să recunoşti, doamnele îl găsesc destul de atrăgător.

Drept. Dragonul fantezist care se desfăşura de la buric în jos părea să le fascineze pe membrele sexului

opus. Ba chiar Lady Chatwin fusese atât de captivată încât găsise un artist indian care să îi deseneze un fluture pe fese…

— Aşa că recunoaşte, plăcerea de după a făcut să merite să înduri durerea.

La aceste cuvinte Gryff nu putu să nu râdă.

— Poate. Dar nu vreau cercei.

Prietenul lui rânji.

— Bijuteriile par să le scoată din minţi pe doamne. O simplă sclipire le face să îşi dezlege şireturile corsetelor într-o clipă de nebunie fierbinte şi înspumată.

— Eu reuşesc să dezleg şireturile corsetelor şi fără a fi ajutat de fleacuri scânteietoare, spuse Gryff sec. Privirea lui alunecă spre pendula înaltă din colţul încăperii. Ascultă, discuţiile despre sex sunt foarte plăcute. Însă eu trebuie s-o tai.

— Mergi undeva interesant? îl întrebă Cameron, ridicându-se şi el în picioare.

— La drept vorbind, da. Trec pe la Watkins & Harold, dacă ţii neapărat să ştii.

Cameron ridică o sprânceană.

— Pe la editură?

— Da, răspunse Gryff. Sunt interesaţi să îmi publice eseurile despre *Parcurile marilor domenii din Anglia* – şi încă în ediţie in-folio ilustrată. Va trebui să mai adaug câteva pentru a finaliza colecţia, dar în cea mai mare parte este gata. Cel mai important e să aleg un artist care să realizeze picturile pe baza cărora se vor face gravurile. Watkins vrea să îmi arate câteva eşantioane în după-amiaza asta, ca să putem lua decizia finală.

— Felicitări.

De data aceasta tonul lui Cameron fu perfect serios.

— Mulţumesc, răspunse Gryff, sperând că încântarea copilărească de care se simţea inundat nu era prea evidentă.

Prietenul lui observă pachetul ambalat sprijinit de fotoliul de piele şi îl luă înainte să apuce Gryff să îl

împiedice.

— Ăsta e unul dintre ele?

— Nu, nu, mă îndoiesc că un artist de talia lui Redouté ar accepta o asemenea lucrare pe comandă, chiar dacă ar locui în Anglia. Gryff se strâmbă. În plus, stilul lui nu e chiar ceea ce îmi doresc eu. Aş vrea ceva mai… excentric.

— Excentric. Cameron păru uşor nedumerit. Nu e un cuvânt pe care îl asociez în mod normal cu tine.

O spusese pe un ton relaxat, dar răspunsul rapid al prietenului său îl răni uşor.

— Doar pentru că nu mă fâţâi prin lume îmbrăcat ca un blestemat de pirat… Privirea lui Gryff alunecă pentru o clipă spre lavaliera lui Cameron care, deşi era legată într-un stil matematic impecabil, era o dovadă vizibilă a atitudinii profund dispreţuitoare faţă de lume a celui care o purta… asta nu înseamnă că sunt lipsit de imaginaţie, mârâi el defensiv.

— Cum ţi-am citit eseurile, sunt conştient de asta, răspunse prietenul lui cu un zâmbet uşor. Îşi făcu de lucru preţ de o clipă prelungă şlefuind singura podoabă, în formă de pumnal, care atârna pe lanţul ceasului său de buzunar. Mă refeream la faptul că alegerea ta de a-ţi băga sub preş talentele artistice, cum ar veni, pare să te facă din ce în ce mai încordat şi nefericit. De ce nu dai frâu liber adevăratului tău spirit? Bătu cu bastonul în tablou. Ştii, nu e nimic lipsit de masculinitate în a iubi florile. Nu mai face din asta un secret.

— Pe toţi zeii, tocmai tu vorbeşti de secrete.

Lumina se stinse în ochii lui Cameron ca şi cum cineva i-ar fi trântit un oblon de fier peste privire.

— Ai dreptate, spuse el, adoptând cel mai enervant ton tărăgănat al său. E mult mai uşor să observi greşelile la prieteni decât în tine însuţi.

— Cum tu eşti cel care a adus în discuţie subiectul secretelor, de ce naiba eşti atât de rezervat când e să vorbeşti despre trecutul tău? vru Gryff să ştie. Deşi te cunoaştem de ani buni, nici Connor, nici eu nu avem habar

cine e familia ta sau unde ai crescut.

— Asta pentru că, asemenea duhului din poveştile arabe ale Şeherezadei, am apărut pur şi simplu dintr-o lampă magică din alamă, înconjurat de un nor de fum. Apoi, cu o uşurinţă îndelung exersată, Cameron schimbă rapid subiectul conversaţiei. Mai spune-mi despre ilustraţiile pentru cartea ta. Sunt curios – dacă picturile lui Redouté nu sunt pe placul tău – ce fel de stil cauţi?

— E greu de explicat. Gryff renunţă la interogatoriu, ştiind că în van l-ar fi presat pe Cameron să îi dezvăluie informaţii personale. Oricât ar părea de caraghios, am să-mi dau seama atunci când am să le văd. Există o anume… Oh, *merde.*

— Ce-i?

Cameron se uită în jurul lui.

— E Leete, căţelandrul ăla nesuferit din provincie. Şi pare să vină spre noi.

Într-adevăr, vicontele ezită o clipă în pragul salonului de lectură înainte de a porni cu paşi rapizi şi nesiguri pentru a le ieşi în cale.

— Lord Haddan! Al naibii de impresionant spectacol ai făcut ieri la Jackson. Doamne, ce n-aş da pentru un croşeu de dreapta ca al tău.

Gryff îşi flexă pumnul, teribil de tentant să pună capăt schelălăitului beţiv al tânărului cu o lovitură în obraz.

— Săptămâna viitoare se organizează un eveniment important de box în apropierea moşiei mele din Oxfordshire – ştiţi, urmează să se înfrunte campionul Scoţiei cu Uriaşul Neamţ din Hamburg. Câţiva dintre prietenii mei vor veni să stea la mine… cumva ai vrea să ni te alături şi tu?

„De fapt, mai degrabă mi-aş zdrobi cu un baros încheieturile degetelor, una câte una, decât să îndur o grămadă leşinată de căţelandri care încearcă să intre în graţiile mele”.

— Mulţumesc pentru ofertă, Leete…

Gryff ezită.

Leete.

— Nu cumva moşia ta e Leete Abbey? îl întrebă.

— Ba da, răspunse baronul entuziast. Cea mai mare parte a moşiei e acoperită de nişte blestemate de grădini şi ruine ce stau să se prăbuşească, dar conacul e o adevărată insulă de masculinitate.

Gura lui Cameron se curbă într-o expresie dispreţuitoare.

— Mă îndoiesc…

— Meciul promite a fi o oarecare sursă de amuzament, îl întrerupse Gryff. Mulţumesc. Poţi să te bazezi pe prezenţa mea.

Faţa rumenă a lui Leete se schimonosi într-un rânjet beat.

— Excelent, excelent! Îţi promit că ai să te distrezi de minune, domnule.

— Cumva ţi-ai pierdut pe moment minţile? îl întrebă Cameron pe Gryff când vicontele se îndepărtă clătinându-se. Individul este un ticălos fără limite. Pe toţi dracii din iad, ce te-a făcut să îi accepţi invitaţia?

Gryff zâmbi.

— Nu merg pentru plăcerea de a mă afla în compania vicontelui. Leete Abbey e locul unde se află un exemplu deosebit de reuşit al conceptului de amenajare peisagistică „gramaticală” descrisă de Capability Brown.

Şi dacă nu cumva se înşela amarnic, tot acolo se afla şi interesanta văduvă care era sora vicontelui. Ambele meritau o vizită în provincie…

— Amenajare peisagistică gramaticală? Cameron arcui glumeţ o sprânceană. Vorbeşti o limbă foarte ciudată.

— Brown a adăugat grădinăritului un vocabular complet nou, îi explică Gryff. Vorbea despre a adăuga aici o virgulă, dincolo două puncte… Ce voia el să spună era că se mulţumea să puncteze peisajul natural, în loc să îl forţeze să capete o formă rigidă.

— Interesant, murmură Cameron. Când ajunseră în galeria de la intrare, salută scurt din baston. Am să te las cu virgulele şi crizantemele tale. Bucură-te de conversaţiile

cu flora locală, fiindcă nu ai şanse de discuţii rezonabile cu Leete şi cu haita lui de amici beţivi.

*

Eliza studie lăzile cu vin care fuseseră trimise de la Londra şi înjură în barbă.

Majordomul care lucra pentru ei de multă vreme tuşi şi el compătimitor.

— Mare păcat că stăpânul casei nu s-a născut cu acelaşi bun-simţ ca dumneavoastră. Sau mai degrabă că nu v-aţi născut dumneavoastră cu acelaşi…

Tuşi din nou.

— Cu acelaşi echipament anatomic, bombăni ea.

Majordomul băgă capul în pământ şi alese cu tact să nu spună nimic.

— Presupun că ar fi bine ca tu şi James să duceţi astea jos în beci. Un suspin exasperat îi scăpă din rărunchi. Străduieşte-te din răsputeri să moderezi entuziasmul festivităţilor din seara asta, Trevor.

— Da, doamnă. Aşa voi face.

În timp ce bărbaţii ridicară o ladă din scânduri şi porniră împleticindu-se spre scări, Eliza aruncă o privire critică prin holul de la intrare. Cele două menajere muncite în exces se străduiseră să facă locul să arate prezentabil, dar încă se mai vedeau pânze de păianjen agăţate de cornişe şi o peliculă mată de praf acoperea feţele posomorâte, închise între rame aurite, ale strămoşilor lor. Dat fiind aspectul neîngrijit al ramelor, aceştia ar fi trebuit să ţipe mustrător atât de tare încât să facă să zboare ţiglele de pe acoperiş.

Presupunând că nu fuseseră deja smulse, în cea mai mare parte, de cea mai recentă furtună.

— Nu te uita la mine, pufni ea ţâfnoasă, stăpânindu-şi impulsul copilăresc de a-i scoate limba primului viconte Leete, a cărui bărbie fără vlagă şi ochi mici porcini fuseseră moşteniţi, din păcate, şi de Harry. Nu eu am fost cea care

am creat un… monstru.

Un monstru a cărui nevoie lacomă de a-şi satisface toate poftele devenea din ce în ce mai greu de controlat.

Răsucindu-se pe călcâie, porni spre uşa de la intrare, tocurile ei ţăcănind pe dalele de piatră. Cel puţin acestea fuseseră recent măturate – nu că s-ar fi aşteptat ca oaspeţii să remarce astfel de fineţuri. Tot ce îi interesa era să aibă mâncare din belşug şi băuturi tari, precum şi suficient tutun urât mirositor pentru a adăuga un alt strat de mizerie pe tencuiala tavanului.

Ecoul paşilor ei reverberă de pe lambriuri, îndemnând-o să se grăbească. Primii oaspeţi aveau să sosească din clipă în clipă, iar ultimul lucru pe care şi-l dorea era o întâlnire faţă în faţă.

Eliza îi cunoştea pe majoritatea bărbaţilor de pe lista de invitaţi. Precum Harry, erau tineri aristocraţi tâmpiţi, vulgari, răzgâiaţi, prea în vârstă pentru a li se ierta atitudinile de răsfăţ, prea tineri pentru a fi apucat să dobândească un minimum de rafinament sau şarm. În cea mai mare parte se mulţumeau să îi arunce rânjete lascive când trecea pe lângă ei, dar câţiva dintre ei fuseseră suficient de prost crescuţi cât să încerce la beţie să o pipăie când o întâlniseră pe coridoare. Văduvele sărace erau considerate victime uşoare. Ceva ce putea fi folosit, apoi aruncat deoparte, precum un prosop murdărit.

Bădărani.

Închise uşa în urma ei izbind-o cu piciorul, găsind o satisfacţie sălbatică în bufnitura zgomotoasă pe care o scoase bătrâna uşă de stejar când se trânti.

— Slavă Domnului că nu trebuie să le ţin companie în sufragerie, îi spuse ea unei vrăbii ciripitoare. Cât timp ce ei beau şi fumează, şi îşi spun glumele stupide şi vulgare, eu mă voi bucura de pacea şi liniştea civilizată a propriilor mele camere, alături de o carte.

Eventual unul dintre romanele doamnei Radcliffe. Un castel în ruine, populat de mizerabili desfrânaţi, ticăloşi laşi, lanţuri zornăitoare şi zgomote sinistre s-ar fi potrivit fără

îndoială dispoziţiei ei din acel moment.

Cotind pe după un gard viu, Eliza traversă peluza şi urmă o cărare pietruită şerpuită până la o căsuţă de piatră ascunsă în spatele unei grădini cu ziduri înalte. Cu jumătate de secol în urmă aceasta fusese locuinţa paznicului de vânătoare, dar acum era propriul ei refugiu secret. Un adăpost într-un ocean de furtuni. Un loc în care putea lăsa garda jos şi să fie ea însăşi.

Oricine ar fi fost persoana respectivă.

De când se ştia, Eliza făcuse ascultătoare tot ceea ce i se ceruse, lăsând ca propriile ei visuri şi dorinţe să fie transformate în monedă de schimb, unul după altul, pentru a plăti plăcerile altora.

— Poate că nu a mai rămas nimic din cine sunt cu adevărat, murmură ea, înfiorându-se de acest gând deprimant.

După ce căută pe pipăite cheia ascunsă sub unul dintre ghivecele cu flori – în care creşteau petunii, a căror simbolistică era „Prezenţa ta mă linişteşte” –, Eliza descuie uşa şi intră.

Prin şirul de ferestre orientate spre vest se revărsa o lumină caldă şi vâscoasă, iar când primele raze o atinseră pe umeri, simţi tensiunea risipindu-i-se din muşchi. Vederea mesei de lucru, un vălmăşag colorat de vopsele, pensule, hârtii şi fragmente de specimene îngrămădite în borcane cu apă era întotdeauna un balsam pentru sufletul ei. Era o imagine veselă, un sentiment care, din păcate, lipsea din conacul în care locuia.

— Naiba să îi ia pe Harry şi pe prietenii lui libertini, murmură ea, hotărâtă să nu lase neghiobiile fratelui ei să îi strice restul zilei.

Atârnându-şi şalul într-un cuier, începu să îşi suflece mânecile rochiei de muselină. Veşmântul avea, recunoscu ea, un croi care nu o avantaja, şi era cam uzat. Ţesătura se subţiase după nenumăratele spălări, devenind moale şi diafană, iar trandafirii minusculi de pe ea se decoloraseră până la tonuri palide de pastel. Însă rochia era deosebit de

confortabilă – petele de vopsea erau ca nişte prieteni vechi, a căror exuberanţă gălăgioasă o făceau întotdeauna să zâmbească.

Surprinzându-şi chipul în fereastra cu menouri, Eliza simţi nevoia să îşi mai arunce o privire. Nu se întâmpla prea des să îşi vadă buzele curbate în sus într-un zâmbet. Pete de lumină scânteiau prin reflexia obrajilor ei.

— Ca să vezi, arăt aproape fericită. Aproape fără griji.

Studie imaginea nefamiliară preţ de încă o clipă scurtă, înainte de a se forţa să îşi desprindă privirea.

— Da, dar dacă sper vreodată să ajung să fiu pe *deplin,* ar fi bine să mă apuc de treabă.

Deschizându-şi cutia de vopsele, Eliza începu să amestece pigmenţi pe paletă. Poate că la următoarea ei vizită la antrepozitul de artă avea să îşi permită câteva coli de hârtie franţuzească vărgată. Dacă Redouté prefera acea textură subtilă pentru laviurile lui, atunci însemna că fără îndoială…

Miau.

Eliza ridică privirea încruntându-se.

— Elf? strigă ea.

Se auzi un nou miorlăit profund îndurerat, de data aceasta ceva mai slab.

O, *vai.* Oare ce poznă mai făcuse acum pisica ei? Săptămâna trecută se strecurase într-una dintre lăzile ei cu specimene botanice şi îi făcuse ferfeniţă toate ferigile uscate cu grijă.

Punând jos pensula, Eliza se grăbi să verifice dulapul cu materiale.

— Elf? îl strigă ea din nou.

Răspunsul felinei păru să se audă de afară.

Eliza deschise uşa din spate şi ieşi în micuţa grădină cu ziduri de piatră. După o scurtă căutare printre trandafirii căţărători nu reuşi să găsească nicio pisică. Gerberele roz nu păreau a fi fost călcate, iar salvia argintie rămăsese şi ea neatinsă, tulpinile ei mov la vârfuri legănându-se uşor în briza blândă.

— Hm.

Intrigată, Eliza deschise portiţa şi făcu doi-trei paşi pe cărare. *Miau.*

Se uită în stânga, apoi în dreapta. Apoi în sus.

— O, creatură prostuţă ce eşti!

Torsul mâhnit al lui Elf păru să îi dea dreptate.

— Nu poţi coborî singur? întrebă ea.

Motanul dădu din coadă.

— Prea bine.

Dându-şi ochii peste cap, Eliza se strecură pe lângă un rug de mure şi se apropie de maiestuosul stejar care umbrea cărarea pietruită.

— Ceruri, cum se face că par a fi înconjurată doar de masculi nerozi? bombăni ea, dezlegându-şi şireturile botinelor şi descălţându-se.

Dar nu primi niciun răspuns de deasupra capului ei.

— Mereu mi se cere să le salvez pielea după câte o neghiobie. Ştii, ar fi drăguţ dacă, măcar o dată în viaţă, mi s-ar întâmpla să fiu *eu* salvată de vreo întruchipare a Virtuţii Masculine.

Miau.

— Da, şi dacă ar zbura porcii…

Oftând cu mâhnire, Eliza ridică mâinile şi se agăţă de o creangă.

Capitolul 2

Gryff îşi trecu o mână peste granitul măcinat de vreme, savurând sub palmă texturile contrastante ale muşchiului încălzit de soare şi ale pietrei sculptate de vânt. Una era să studiezi un portofoliu cu gravuri imprimate reprezentând o clădire istorică sau un peisaj. Dar oricât ar fi fost de detaliate, nu puteau nicidecum înlocui experienţa de a fi efectiv prezent la faţa locului. Albinele zumzăiau în cercuri leneşe în jurul florilor sălbatice care creşteau printre

ruinele abaţiei, bâzâitul lor grav contrastând blând cu şoapta brizei printre pietrele de demult.

Aşezându-se pe rămăşiţele unui zid, Gryff îşi puse mâna streaşină la ochi şi admiră peisajul. Dâmbul era înconjurat de pajişti de verde şi auriu, gardurile vii de păducel şi pârleazurile fiind înlocuite mai departe de dealuri domoale şi de un pâlc de copaci care întuneca valea. Iarba din poieniţe era presărată ici-colo cu aflorimente de piatră, iar în depărtare se vedea un pârâu şerpuind prin vale, cu soarele scânteind de pe apa ce aluneca lent. Gryff inspiră cu poftă aerul cu parfum dulce şi se sprijini de o lespede de granit, lăsând căldura plăcută să i se răspândească prin corp dincolo de jachetă.

Era plăcut să fie departe de Londra, departe de fumul mizerabil de cărbune şi de străzile aglomerate. Trilurile discrete ale păsărilor cântătoare erau mult mai liniştitoare pentru urechea lui decât înjurăturile guturale ale vânzătorilor stradali. *Viaţa la ţară.* Pacea şi liniştea din acest loc îi amintiră că ar fi trebuit să îşi petreacă mai mult timp pe propria moşie.

Nu că la Haddan Hall ar fi fost nevoie de el, îşi spuse Gryff cu amărăciune. Administratorul moşiei, un bărbat care ocupase această poziţie încă de pe vremea când Gryff abia învăţa să umble, gestiona totul cu precizia impecabilă a unui cronometru naval. Şi totuşi, în ultimul an, când se dedicase mai serios studiilor sale de amenajare peisagistică, începuse să vizualizeze anumite schimbări în teren. Priveliştea din aripa stângă a conacului ar fi putut fi îmblânzită printr-un aranjament mai firesc al plantelor în loc de formalismul rigid al…

Dar înainte să se apuce efectiv să remodeleze spaţiul, trebuia să termine de scris ultimul eseu pentru cartea lui. Vederea cuvintelor finale – cerneală neagră pe hârtie albă – avea să fie un fel de declaraţie simbolică.

Ridicând privirea spre norii ce alunecau rapid pe cer, lăsă să-i scape un suspin uşor. Cameron l-ar fi descris ca pe o făgăduinţă făcută adevăratului său spirit.

Însă toate acestea depindeau de cum avea să se semneze ca autor, cu numele real sau un pseudonim. *Adevărul sau...* Distrageri şi eschivări.

După încă o clipă de reflecţie, Gryff porni încet să studieze elementele subtile de design pe care Capability Brown le adăugase parcurilor din jurul conacului. Din păcate, grădinile fuseseră neglijate în ultima vreme, dar planul era încă vizibil.

— Nici nu-i de mirare că Brown e considerat un geniu, murmură Gryff, scoţându-şi caietul şi notându-şi câteva impresii, alături de o schiţă aproximativă. Doamne, ce mi-aş dori să am talent la desen, bombăni el, studiind trăsăturile de creion.

Cuvintele îl făcură brusc să zâmbească. Scoţând o mică schiţă în acuarelă care era cuibărită printre paginile din spate ale caietului, Gryff o ridică şi o înclină în lumina soarelui. Era doar un studiu rapid şi vag reprezentând camelii, însă culorile şi formele delicate radiau de viaţă. Era…

— Perfecţiunea întruchipată, spuse el cu voce tare, redând limbajul secret al florilor pictate pe hârtie.

Din clipa în care observase acea acuarelă iţindu-se din portofoliul de posibili artişti, ştiuse că era stilul perfect pentru cartea lui. Se prefăcuse a examina şi restul ilustraţiilor, dar floarea îl prinsese deja în mrejele ei de frumuseţe diafană ca o şoaptă.

Watkins îi dăduse voie să păstreze acuarela şi îi promisese că redactarea unui contract cu artistul avea să fie o simplă formalitate.

Ceea ce era bine, căci Gryff hotărâse că nu era dispus să accepte un refuz, indiferent de costuri.

Punând acuarela înapoi la adăpost, se ridică şi îşi reluă plimbarea, alegând să se întoarcă pe ocolite la conac, pe un drum care şerpuia printr-un pâlc de copaci înalţi. Lumina soarelui se strecura printre coroanele înfrunzite, pictând umbre jucăuşe pe pământ. Gryff încetini, câtuşi de puţin nerăbdător să se întoarcă în camera sa. Leete şi

prietenii lui erau deja pe jumătate cufundaţi într-un ocean de vin, prin urmare gândul la cina lungă şi udată din belşug cu alcool care îl aştepta nu îl atrăgea prea tare. O mână de pierde-vară tineri scoţând pe gură glume împleticite şi pretenţii idioate.

„Dumnezeule mare, chiar aşa de prost şi neisprăvit am fost şi eu la vârsta lor?”

Cel mai probabil da, răspunse el strâmbându-se. Se opri să inspire mirosul lemnos al copacilor din jurul lui.

— Elf! Elf!

Existau oare spiriduşi mistici ce se jucau printre stejarii bătrâni? Gryff clătină din cap, zâmbind pe jumătate la acest gând. Călătoria îl obosise şi era evident că peisajul în mijlocul căruia se afla începuse să îi afecteze minţile. Pentru o clipă se simţi din nou copil, prins de farmecul unui basm.

— O, tunete şi trăsnete!

Nu, în mod cert *nu* era vorba de vreun spirit celest, ci de o fiinţă umană iritată. Însă ceea ce era bizar era că vocea părea să răsune de nicăieri. Se uită în dreapta, apoi în stânga. Apoi, când o ploaie de frunze se revărsă de pe crengile ce se lăţeau deasupra capului lui, ridică privirea. Iar printre picăturile de verde văzu un fâlfâit de dantelă şi batist crem.

Sprâncenele i se arcuiră. Vederea rufăriei de corp a unei doamne nu era nicidecum un şoc, însă unghiul din care o vedea era o idee… neaşteptat.

— Mmm. O uşoară bufnitură fu urmată de o altă înjurătură deloc demnă de o doamnă.

Înăbuşindu-şi un hohot de râs, Gryff urmări spectacolul alte câteva clipe, apoi îşi băgă caietul în buzunarul jachetei şi se dezbrăcă de aceasta. Se agăţă de o creangă ieşită în afară şi se ridică în copac. Apoi urcă tot mai mult, ignorând plesniturile uşoare ale frunzelor.

— Pot să te ajut? întrebă el, alăturându-i se doamnei acolo unde stătea cocoţată.

Apropierea lui fusese probabil ascunsă de şuieratul

brizei, căci ea tresări brusc.

— Oh!

Gryff o ţinu să nu cadă.

— Scuze, nu am vrut să te sperii, Lady Brentford.

— Ce… ce cauţi aici sus? se bâlbâi ea.

— La fel aş putea să te întreb şi eu pe dumneata, răspunse el.

— Îl… îl salvez pe Elf, replică ea peste foşnetul frunzelor.

— Salvezi elfi?

Ori era încântător de beată, ori încântător de nebună.

— Nu elfi, domnule. Pe Elf.

Împunse aerul cu un deget îndreptat în sus.

Acolo, la circa doi metri deasupra capetelor lor, o pisică vărgată mică stătea ghemuită în scobitura unei crengi.

— Îi e teamă să coboare, adăugă ea.

— Ah. Gryff îşi mută privirea de la pisică asupra ei. Poate că şi mie mi-ar fi dacă cineva mi-ar ţipa numele suficient de tare cât să trezească morţii.

— Ha, ha, ha. Nu păru amuzată. Fii atent, domnule, nu am chef de frivolităţi.

— Mi-am dat seama şi eu. De regulă doamnele nu înjură ca nişte birjari.

Obrajii ei se colorară vag în trandafiriu.

— Fii bun şi dă-te la o parte, Lord Haddan. Trebuie să văd dacă pot să trec pe cealaltă parte şi să îmi sprijin piciorul…

— Nu e nevoie.

Gryff deja se întindea spre o creangă mai înaltă de care să se prindă. Pisica era într-o poziţie al naibii de ciudată, dar dacă se ridica pe vârfuri, cu un braţ întins larg pentru a-şi ţine echilibrul…

— Ar fi bine să te avertizez, domnule…

— Nu-ţi face griji, Lady Brentford. Toată copilăria m-am căţărat prin…

Cuvintele lui fură întrerupte de un mormăit de durere

când pisica îşi înfipse ghearele minuscule în mâna lui întinsă.

— Lui Elf nu îi plac bărbaţii, încheie ea.

— Mulţumesc, bombăni Gryff. E o informaţie bine de ştiut.

Pisica şuieră.

Gryff întinse din nou mâna spre ea, de data asta cu mai multă atenţie. Elf îl şterse din nou cu ghearele, făcând să-i apară câteva picături de sânge, dar Gryff reuşi să înşface animalul de ceafă.

— Îmi dai voie să îţi înmânez acest pui de satană înainte să mă nenorocească permanent?

— Mulţumesc, spuse ea, strângând la piept boţul agitat de blană.

Miau. Elf nu păru la fel de recunoscător precum stăpâna lui. Zbătându-se până scăpă din braţele ei, pisica ţâşni în jos pe trunchi şi dispăru în spatele unui pâlc gros de tufe.

— Mulţumesc, repetă Eliza, pregătindu-se sufleteşte pentru o explozie de mânie. Din experienţa ei, ştia că bărbaţii nu reacţionau prea bine la atacurile asupra orgoliului lor. Îmi pare rău că ai fost rănit la mână. Elf nu a făcut-o intenţionat, – pur şi simplu era înspăimântat.

— Nu-ţi face griji, spuse el nepăsător.

Spre surprinderea ei, începuse deja să se întindă spre o creangă aflată mai sus.

„Dumnezeule, chiar râjnea cu adevărat?”

— Merită să verşi puţin sânge pentru a te bucura de această privelişte superbă. Cizmele lui alunecară pe scoarţa netedă. Acela este fluviul Tamisa?

— Da.

Se auzi un pârâit de rău augur când Gryff îşi schimbă poziţia.

Ea se crispă.

— Lord Haddan, chiar cred că ar trebui să cobori de acolo. Oricât ar fi de solid acest stejar englezesc, mă tem că acea creangă anume nu prea face faţă greutăţii tale.

— Imediat. Se ghemui pe vine. Uite, în acest unghi al luminii după-amiezii, pietrele bătrânei abaţii devin de culoarea mierii scăldate în soare.

Eliza lungi gâtul, încercând să vadă prin plasa de frunze foşnitoare.

— O, ai dreptate. Culoarea era cu adevărat delicioasă – şi ce surpriză să descopere că tocmai el era în stare să observe un astfel de detaliu. Ce frumos.

Se aplecă în faţă, hotărâtă să îşi întipărească în minte acea nuanţă subtilă, dar când se mişcă din nou, piciorul îi alunecă de pe creangă. Bătând aerul cu braţele, se chinui să îşi recapete echilibrul. Însă o pală de vânt i se agăţă în fuste şi o trase în lateral. Lumea începu să se învârtă, iar Eliza se trezi căzând, căzând.

Căzând...

Apoi un braţ musculos o prinse pe neaşteptate din jurul taliei, oprindu-i căderea fulgerătoare spre pământ.

— Ah.

Se zbătu uşor, încercând să îşi elibereze degetele de la picioare, prinse între crenguţe.

— Nu te mişca! Un pic dacă te suceşti cum nu trebuie, s-ar putea să te scap.

Atârnând cu capul în jos şi cu picioarele încâlcite bizar într-o învolburare de fuste, Eliza nu îl putea contrazice.

— Stai aşa, lasă-mă să te descâlcesc.

Se auziră noi pârâituri. Apoi Eliza simţi brusc un nod de căldură apăsându-se pe fesele ei.

Orice ar fi făcut lordul Haddan era cât se poate de... necuviincios.

— Domnule…

— Taci – nu-mi distrage atenţia. Mâna lui coborî pe ridicătura claviculei ei. Stai doar să-mi schimb poziţia, murmură el, lăsându-şi mâna să alunece mai jos. O palmă aspră îi prinse sânul, apoi i-l strânse. Vai. Scuze.

Ea lăsă să-i scape un şuierat tăios.

— Te rog să te grăbeşti, încep să ameţesc.

Cu o smucitură uşoară, el o ridică şi o aşeză peste

coapsele lui.

Cum naiba ajunsese să stea între picioarele lui?

— Nu te mai foi atât, Lady Brentford. Precum trupul lui, răsuflarea marchizului era caldă, stârnindu-i furnicături pe piele. Nu că nu ar fi deosebit de plăcut. Dar anumite părţi din anatomia masculină răspund de capul lor la frecare şi n-aş vrea să te pun într-o situaţie jenantă.

— Ţie îţi place treaba asta, nu-i aşa? bombăni ea.

Adierea unui hohot de râs o gâdilă pe gât.

— Încerc doar să fiu un gentleman şi să ajut o domniţă la ananghie.

— Ha! Un adevărat gentleman nu ar profita de situaţie pentru a pipăi o doamnă pe… umflătura sânului.

— Dar e o umflătură a sânului atât de frumoasă, murmură Gryff. Moale şi pufoasă precum o piersică bine coaptă. Coborî vocea până la o şoaptă sugestivă: Mă întreb dacă şi gustul ar fi la fel de dulce.

Eliza îşi simţi faţa încingându-se şi colorându-se din piersică în trandafiriu, apoi în roşu aprins.

— Te rog să mă dai jos de aici, Lord Haddan, îi porunci ea. În clipa asta.

— Mă tem că asta e mai uşor de zis decât de făcut, spuse el tărăgănat. Dacă o să te uiţi în jos o să-ţi dai seama că felul în care ai căzut ne-a adus pe amândoi într-o poziţie precară. Există o singură modalitate de a coborî. Şi nu o să-ţi placă.

Eliza aruncă o privire şi văzu că nu exagera. Avea să fie nevoită să…

— Hai s-o facem o dată, spuse ea scrâşnind din dinţi, consolându-se cu gândul că interludiul jenant nu avea să dureze prea mult.

El îşi fixă mâinile mari şi late pe şoldurile ei.

— Relaxează-te. Trebuie să te ridic şi să te răsucesc.

Conştientă că nu era tocmai uşoară, Eliza roşi şi mai tare.

— Lord Haddan. Mă tem că nu o să…

— Ai încredere în mine.

Frunzele părură să dispară într-o învolburare de verde gălbui şi verde smarald, iar Eliza se trezi brusc călare peste şoldurile lui, cu interiorul coapselor ei apăsându-se peste pielea de căprioară moale precum catifeaua care acoperea coapsele lui.

O, Doamne, o, Doamne. Însă nu era sigură dacă vocea ei interioară dădea glas unei rugăminţi sau unei rugăciuni.

Neavând decât un strat subţire de batist şi piele între ea şi umflătura vizibil masculină a sexului lui, Eliza deveni intim conştientă de trupul lui lung şi zvelt. Talia îngustă, conturul sculptat al muşchilor, picioarele vânoase, servindu-i acum drept o şa ireal de erotică.

Preţ de o clipă fulgerătoare, imaginaţia ei sălbatică şi obraznică nu îşi putu închipui decât un singur lucru, evocându-i imaginea unei fete bătrâne din provincie călare pe un armăsar mare şi întunecat.

Pulsul ei o luă la galop, stârnindu-i un fior de fierbinţeală care i se revărsă ca un torent prin membre. Carnea îi fu cuprinsă de furnicături şi, spre marea ei ruşine, îşi simţi miezul de carne începând să se umezească.

„Cu siguranţă el nu ar avea cum – nu ar putea – să-şi dea seama de asta”.

Sau oare craii aveau un al şaselea simţ când era vorba de seducţie?

Inima i se poticni, apoi începu să i se izbească zgomotos în coaste.

„Respiră”, îşi aminti Eliza. Dar când trase lacom în piept aroma picantă a săpunului lui de ras nu făcu decât să ameţească mai tare. Creierul ei părea învăluit într-o ceaţă mătăsoasă, învolburată. Lumina sclipea deasupra capului ei, cu scânteieri intense, orbitoare, în tonuri preţioase de albastru şi verde. Se simţea drogată. *Smintită.*

Cum altfel ar fi putut explica faptul că întreaga ei raţiune se făcuse zob în clipa în care se agăţase mai strâns de povârnişul lat al umerilor lui şi îşi apăsase trupul peste al lui? O explozie de soare se revărsa prin împletitura de

frunze, proiectând desene de flăcări lichide peste părul lui lung, ondulat. Înfigându-şi degetele prin şuviţele mătăsoase, Eliza ridică bărbia pentru a privi jocul umbrelor de smarald coborând şi alunecând peste trăsăturile lui.

Privirile li se întâlniră, iar intensitatea sfâşietoare a ochilor lui superbi păru brusc prea profundă pentru a mai putea fi cuprinsă.

„M-am băgat în mai mult decât pot duce”.

— Mă… mă tem că acest joc a mers prea departe, se bâlbâi ea.

Gura lui se opri milimetric deasupra gurii ei.

— Iar eu mă tem că nu a mers suficient de departe.

Foşnetul frunzelor, fin ca de satin şi dantelă, acoperi şoapta tăioasă din mintea lui. „Belele, belele”. Ignorând avertizarea, Gryff o posedă printr-un sărut prelung, senzual. Avea un gust indescriptibil de dulce, cu o notă uşor înţepătoare de iarbă-neagră şi o esenţă pe care nu reuşea să o identifice exact. Îi îmbie buzele să se întredeschidă, dorindu-şi mai mult.

Mai mult.

Spre satisfacţia lui, ea îi răspunse dornică şi caldă. I se deschise nerăbdătoare, împletindu-şi limba cu a lui. Tachinând, atingând – precum trupurile lor, regulile înaltei societăţi păreau suspendate acum cu mult deasupra solului, lăsând toate gândurile raţionale să se risipească în briza de vară.

Eliza. Cadenţa muzicală a numelui ei mic i se rostogolea atât de uşor pe limbă. I se potrivea, decise Gryff, căci ghicea o senzualitate clocotitoare dincolo de pielea ei sărutată de soare. Nu era o mironosiţă cu sânge rece, ci mai degrabă un spirit al pădurii fermecător de îndrăzneţ. O creatură a Naturii – născută din păduri umbroase şi câmpii însorite, din mlaştini bătute de vânt şi ape învolburate. Ochii ei sugerau vag pasiuni primitive ascunzându-se în adâncuri, doar aşteptând să fie dezlănţuite.

Fără vreun gând conştient, Gryff îşi coborî mâna peste sânul ei şi începu să îi maseze lent, circular, sfârcul întărit

într-un boboc tare. Vârful acestuia îi desenă o spirală de foc pe interiorul palmei.

Scoase un sunet din adâncul gâtlejului, iar huruitul păru să sfâşie vraja acelui moment suspendat în timp.

Eliza deschise larg ochii.

— Te rog, domnule…

— Da, da.

Gryff se lăsă pe spate, renunţând cu regret la a se desfăta cu moliciunea ei feminină.

— Să… să coborâm, se bâlbâi ea. Trebuie să coborâm de aici. E periculos – am putea cădea în orice clipă.

„De ce am sentimentul că deja cad, prăbuşindu-mă într-un salt mortal lent, în spirală?”

Se scutură de senzaţia bizară râzând uşor.

— Prea bine. Să avem grijă să ajungi cu picioarele ferm plantate pe sol.

Ridicând-o puţin mai sus, se întoarse şi se sprijini cu cizmele de trunchiul copacului.

— Rămâi cu braţele în jurul gâtului meu şi ţine-te bine, o avertiză el. S-ar putea să fie cam dificil.

Coborârea printre crengi se dovedi o încercare stângace. Crenguţele se rupeau, scoarţa se desfăcea în bucăţi.

— Slăbeşte-ţi strânsoarea, spuse el – apoi o lăsă să cadă greoaie pe cei câţiva zeci de centimetri care o mai despărţeau de pământ.

În momentul impactului neaşteptat, Eliza îşi pierdu echilibrul şi ateriză cu forţă în fund pe pământul acoperit de muşchi.

Rânjind, Gryff sări şi el jos cu lejeritate şi îi întinse o mână pentru a o ajuta să se ridice.

— Mulţumesc că mi-ai salvat pisica, spuse ea, simţindu-şi demnitatea lezată.

— Şi nu şi pe tine?

În umbra frunzelor de deasupra capului ei, expresia ei era greu de desluşit.

— Cred că m-aş fi descurcat destul de bine şi singură,

răspunse Eliza. Îşi făcu de lucru pentru o clipă netezindu-şi fustele şi culegându-şi o frunză din părul zburlit. Mi-ai distras atenţia când mi-ai pomenit de efectul luminii asupra pietrelor.

— Da, acum că pot privi mai bine rochia ta atrăgătoare observ că îţi plac deosebit de mult culorile, murmură el, studiind muselina pătată de vopsea. Modelul e de-a dreptul… unic.

Eliza păru brusc fâstâcită.

— În… întotdeauna port haine vechi când…

Tentaţia păcatului îşi lăsă vocea să se piardă.

— Când pictezi? sugeră el. Foarte practic. Şi ce fel de picturi creezi? Portrete ale unor feline îndrăzneţe? Scene cu druizi ai pădurilor îndeplinindu-şi ritualurile păgâne?

— Eu… sunt doar amatoare, murmură ea.

— Îmi imaginez că eşti mult prea modestă, Lady Brentford. Zâmbi. Societatea impune ca toate doamnele cu educaţie aleasă să ştie mânui cât de cât un creion sau o pensulă, nu-i aşa?

Ea trase aer în piept uşor neliniştită, fără a şti prea sigur de ce.

— Pot să le văd? continuă el.

— Nu! exclamă ea alarmată. A… adică nu arăt nimănui schiţele mele.

— Ei, haide. Poţi să stai liniştită că nu sunt un critic aspru. Îmi face plăcere să privesc lucrări de artă, şi din experienţa mea majoritatea femeilor se grăbesc să îşi arate talentele. Iar ale tale – aruncă din nou o privire spre rochia ei – par a fi chiar exuberante.

Gluma lui nu făcu decât să îi intensifice agitaţia.

— Nu, pe cuvânt. Chiar… chiar nu sunt prea bune.

Probabil erau cu adevărat oribile dacă stârneau o reacţie atât de viscerală, îşi spuse Gryff. Ar fi fost nedemn de un gentleman să o facă să se simtă prost insistând pe acest subiect – nu că faptele lui recente ar fi fost teribil de onorabile. Un gentleman chiar nu ar fi trebuit să se dedea unor gesturi compromiţătoare cu sora gazdei sale, şi încă în

vârful unui stejar.

— Iartă-mă, spuse el, schiţând o plecăciune vagă. Nu am vrut să te supăr. Dacă doreşti să păstrezi secretul asupra talentelor tale artistice, mă voi supune, desigur, dorinţelor tale.

— Mulţumesc. Chiar şi aşa, Eliza continuă să pară uşor temătoare, îşi luă botinele şi făcu un gest ca pentru a-l alunga. Dacă n-ai nimic împotrivă, domnule, aş dori să mă îmbrac, iar buna-cuviinţă impune să o fac în privat.

Gryff nu se putu abţine să nu o mai tachineze puţin.

— Dar deja ţi-am văzut mult mai mult decât doar glezna graţioasă.

— Ce nepoliticos din partea tasă îmi aminteşti, Lord Haddan! remarcă ea pe un ton tăios.

— Unul dintre numeroasele mele păcate, mă tem, murmură el. Spun adesea lucruri pe care nu ar trebui să le rostesc în înalta societate.

Eliza îşi feri privirea, perdeaua curbată a genelor ei de culoarea grâului nelăsându-l să vadă niciun indiciu despre ceea ce gândea.

— Da, ei bine, bărbaţilor li se permite să îşi facă singuri regulile. Femeilor, din păcate, nu.

Avea dreptate. El ar fi putut să râdă şi să ignore incidentul, în timp ce pentru ea consecinţele nu ar fi fost la fel de amuzante.

Se dădu în spate câţiva paşi şi se opri în spatele unuia dintre stejarii cu trunchi gros.

— Gata, aşa respectăm regulile bunei-cuviinţe, îi strigă el.

Singurul răspuns fu sunetul ghetei de piele.

— Ne vom vedea la cină? vru Gryff să ştie.

— Eşti *nebun?* răspunse ea. Să stau la o masă plină de bădărani desfrânaţi şi beţi? Ferească sfântul! Am să stau cât de departe posibil de glumele lor obscene şi oalele de noapte dând pe dinafară, cât de departe este omeneşte posibil. Gryff auzi un foşnet printre frunzele căzute. Acum poţi să ieşi.

Se întoarse pe cărare.

— Fratele tău nu se preocupă deloc de confortul tău?

— Dată fiind ultima noastră întâlnire, Lord Haddan, m-aş aştepta să îţi fie evident că Harry se gândeşte la prea puţin în afară de propriile lui plăceri. Îşi culese o crenguţă din păr. Distrează-te într-o astfel de companie, domnule.

Gryff se încruntă, dându-şi seama că probabil îl considera parte din cercul lor. În fond, se afla acolo.

— Tu şi fratele meu nu aveţi decât să vă beţi minţile, dar eu am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu. Eliza îşi trase umerii în spate şi îşi luă o postură regală – ceea ce avu darul de a-l înduioşa, având în vedere în ce hal de dezordine îi erau hainele şi botinele doar pe jumătate legate cu şireturi. O zi bună.

Spunând acestea, se răsuci pe călcâie şi începu să se îndepărteze… deşi încercarea de a se retrage cu demnitate aproape îi fu dată peste cap când se împiedică de o rădăcină.

Gryff aşteptă câteva minute, apoi o urmă discret, curios unde intenţiona să meargă. Conacul se afla în direcţia opusă.

Când cărarea ieşi şerpuind dintre copaci, o observă în faţa lui, strecurându-se în grabă pe sub arcada de piatră a unei grădini înconjurate de ziduri. Poarta se trânti violent.

El aşteptă şi de data aceasta puţin, apoi se apropie să studieze scena mai în detaliu.

Părea un loc foarte fermecător. Pietrele prinse prin îmbinare cu cep scânteiau într-o atmosferă de căldură untoasă, rugii de trandafiri sălbatici adăugând o pată de culoare exuberantă pe suprafaţa măcinată de vreme. Coarde groase de iederă se revărsau peste marginea de sus a zidului, cârceii de verdeaţă evocându-i degete subţiri clătinându-se în bătaia brizei.

Îndemnându-l să intre.

Iederă – simboliza prietenia.

Puţin probabil, având în vedere câte libertăţi îşi permisese cu ea, reflectă Gryff.

Fu tentat să deschidă zăvorul şi să intre pentru a arunca o privire mai îndeaproape. Însă în ciuda comentariilor lui glumeţe, *chiar* era un gentleman. Şi îi violase suficient intimitatea lui Lady Brentford pe ziua respectivă.

— Rahat! Gryff se forţă să treacă pe lângă căsuţa confortabilă aflată la capătul grădinii. Rahat, rahat, rahat, adăugă el în şoaptă, grăbind paşii cu inima strânsă şi cotind pe aleea pietruită ce ducea înapoi la conac.

Aparent, văduva Lady Brentford era mai complexă decât ar fi părut la prima vedere.

Dar cum părea să îşi păstreze cu străşnicie secretele, era nevoit să îi respecte dorinţele.

*

— Oh, câtă idioţenie, naivitate şi neruşinare.

Eliza nu era sigură dacă mustrarea bombănită era îndreptată împotriva ei înşişi sau împotriva marchizului. Închise cu piciorul uşa căsuţei, conştientă că fiecare fibră din fiinţa ei încă vibra de fierbinţeală. Furia fusese cea care aprinsese astfel de scântei. Furia şi o flacără ascunsă fremătând undeva în adâncurile fiinţei ei, într-un loc pe care nu voia să îl recunoască.

Eliza îşi frecţionă braţele, dorindu-şi să poată alunga acea furnicătură din carnea ei. Avea impresia că atingerile lui lăsaseră urme ca de fier încins pe trupul ei, iar gâdilatul răsuflării lui părea să îi fi opărit pielea. Tot ceea ce ţinea de lordul Haddan – parfumul lui, silueta lui, simţul umorului – era extrem de senzual.

Păcătos.

— Fireşte că e păcătos, gâsculiţo, şopti ea. Este unul dintre faimoşii Cerberi.

De sub masă Elf scoase un tors gutural.

— Un Lucifer superb, cu braţe şi picioare lungi, care nenoroceşte femeile, adăugă ea, ca şi cum rostind cuvintele cu voce tare le-ar fi dat mai multă forţă.

Doamne, doar o neghioabă cum scria la carte ar fi refuzat să recunoască pericolul.

Însă trupul ei părea hotărât să se răzvrătească împotriva minţii, chiar dacă în adâncul sufletului ştia că era deosebit de stupid să îşi dorească... lucruri care nu s-ar fi putut întâmpla niciodată.

„Am ochi de artist când e vorba de formă şi de aspect, aşa că văd foarte bine în oglindă cum arată faţa mea”.

Chiar şi acum vedea o reflexie vagă în sticla ferestrei. Îngustă şi lipsită de farmec. Prea puternică, prea tăioasă. Bărbaţii preferau o delicată Venus de buzunar, nu o mătăhăloasă Diana, Zeiţă a Vânătorii, al cărei trup deşirat era asprit de hoinărelile pe câmp făcute în căutarea florilor şi plantelor pentru picturile ei.

„Nu sunt nicidecum un exemplu de frumuseţe feminină”.

Aşa că, îşi spuse Eliza cu amărăciune, experienţa ar fi trebuit să îi ţină în frâu imaginaţia.

Un bărbat precum Haddan nu făcea decât să-şi piardă leneş timpul, acum că era departe de distracţiile lui obişnuite, dedându-se la jocuri caraghioase cu ea. Dacă ar fi fost să se ia după spusele ziarelor şi cele ale fratelui ei, marchizul putea alege pe îndelete dintre frumuseţile Londrei.

De data aceasta probabil că Harry avea dreptate. Haddan era, pe scurt, un crai.

Eliza lăsă să-i scape un oftat de pe buze. Şi atunci era greşit să îşi dorească să fie atinsă de el? Chiar dacă pentru el nu însemna nimic?

Bineînţeles că ştia răspunsul corect şi totuşi... şi totuşi...

Da, Haddan ar fi uitat-o într-o clipă. Dar ea ar fi rămas cu amintiri pentru o viaţă. Ar fi rememorat gustul săruturilor lui încinse de brandy, iar acestea i-ar fi ţinut de cald odată ce se refugia în noua ei viaţă în acea căsuţă cochetă din Lake District. Urma să trăiască singură şi în izolare, având drept companie doar oi şi orz sălbatic – şi pe

Elf, desigur.

„Atunci de ce ar trebui să îmi refuz să degust cât de puţin acea plăcere interzisă înainte de a pleca?”

Bărbaţii cu siguranţă nu îşi refuzau aşa ceva. Era nedrept că lor li se permitea să dicteze toate regulile. Apoi să le facă ferfeniţă şi să le arunce pe fereastră de fiecare dată când Ispita le făcea cu ochiul.

Marchizul de Haddan reprezenta o ispită nebunesc de obraznică. O şansă de a cunoaşte pasiunea alături de un bărbat care era înzestrat cu simţ al umorului, farmec şi o frumuseţe masculină divină.

Şi era bun la suflet, în ciuda glumelor lui drăceşti. Ar fi fost dispus Harry sau vreunul dintre derbedeii de prieteni ai lui să îşi rişte viaţa pentru o pisică?

„S-o crezi tu”.

Întorcând spatele ferestrei, Eliza se aşează la masa ei de lucru şi inspiră adânc, foarte adânc. „Ai de ales”. Uneori viaţa i se părea un drum atât de înspăimântător, plin la fiecare pas de răsturnări de situaţie derutante şi de alegeri.

„Ei bine, dacă tot e să calc strâmb, mai bine să mă bucur de experienţă”.

Din colţul încăperii se auzi foşnet jucăuş de hârtii şi fâlfâitul unei cozi de felină.

Când Elf ţâşni sub dulapul de materiale, pe buzele ei se instală lent un zâmbet visător. O, dă-le naibii de consecinţe, decise ea. Şansele erau practic zero, dar dacă i se mai oferea vreodată ocazia de a-l săruta pe Haddan, poate că avea să profite.

Capitolul 3

Gryff se dezbrăcă de jachetă şi o aruncă pe scaunul mesei de toaletă. Îşi lărgi nodul lavalierei Belcher şi, când aceasta se desfăcu, simţi o adiere din parfumul hipnotizant al Elizei încă rămas pe ţesătură.

Iasomie şi trifoi, miere şi iarbă-neagră – era neobişnuit. Exact cum era şi domniţa.

Nu se putu abţine să nu zâmbească. *Neobişnuită.* Avusese parte de numeroase întâlniri amoroase exotice, dar nu ţinea minte ca vreuna dintre acestea să fi avut vreodată loc într-un copac.

Apropiindu-se de fereastră, Gryff îşi aruncă privirea pe geamul cu ochiuri rombice, acordându-şi o clipă pentru a se desfăta cu priveliştea pajiştilor în pantă şi a pâlcurilor de plante aranjate subtil de un maestru al amenajărilor peisagistice. Fusese într-adevăr o decizie bună să vină aici, hotărî el, chiar dacă ştia că îl aştepta o seară foarte plicticoasă. Grădinile superbe şi văduva interesantă compensau din belşug neajunsul de a fi obligat să petreacă timp în compania lui Leete şi a cercului acestuia de prieteni bădărani.

Ştia că avea o reputaţie de mare crai care atrăgea admiraţia tinerilor cu pretenţii. Şi în cea mai mare parte era tolerant cu căţelandrii care se agitau la picioarele lui, încercând să îi atragă atenţia. Însă Leete avea ceva ce îi stârnea fizic iritarea. Individul era prea zgomotos, prea mojic, prea lipsit de bun-simţ.

Poate că opinia lui era influenţată şi de comentariile Elizei şi de scurta tresărire de teamă pe care o văzuse în ochii ei albaştri ca marea în seara când se întâlniseră pentru prima dată. Era limpede că sentimentele ei nu se limitau la simplă exasperare stârnită de escapadele lui băieţeşti…

— Ce dracu’?

Gryff se strâmbă când se întoarse şi observă patul înalt şi impunător, cu patru stâlpi, din mijlocul camerei.

— Îmi cer iertare, domnule. Valetul lui ieşi din camera de toaletă. Domnii au insistat, iar eu nu am fost sigur dacă aţi fi dorit sau nu să îi împiedic.

— Pe Dumnezeu, tu ai habar ce e drăcovenia aia, Prescott? mârâi el, ridicând privirea spre ansamblul exotic din alamă şi lemn de trandafir care fusese suspendat de una dintre grinzile tavanului.

Cu o expresie mâhnită, valetul lui îi întinse un bileţel.

Gryff ezită pentru o fracţiune de secundă înainte de a despături hârtia.

Dragul meu Haddan, citi – şi de la bun început se simţi ofensat că îşi permisese să îl ia drept prietenul său. *Pentru a onora faptul că ai acceptat invitaţia de a veni în vizită pe moşia mea, am dorit să mă asigur că viaţa în provincie nu ţi se va părea prea plicticoasă. Cunoscându-ţi abilităţile în privinţa sexului slab, am căutat un dar special care să îţi ofere un oarecare amuzament şi am găsit această bară turcească pentru sclave într-un magazin dedicat gentlemanilor şi gustului de aventură al acestora. Sunt sigur că vei găsi o fetişcană entuziastă pe care să o legi în cătuşe în seara asta când vom merge la taverna locală. După cum vezi, nu mă aştept ca oaspeţii mei să fie sfinţi când vizitează Leete Abbey. (Ha, hah!)*

— Ce gunoi.

Gryff boţi misiva şi o aruncă în foc.

— Servitorii de aici par să vă dea dreptate, milord, murmură Prescott.

— A, da? Valetul lui, ale cărui trăsături angelice nu trădau cu nimic faptul că în trecut fusese hoţ de buzunare, era înzestrat cu nenumărate talente nepreţuite. Printre acestea se număra şi capacitatea de a strânge informaţii cu eficienţa unui ofiţer de poliţie – ceea ce îl salvase pe Gryff nu o dată din diverse situaţii delicate. Şi de ce anume?

— După spusele menajerei, tânărul stăpân al casei e un derbedeu cheltuitor care ignoră problemele moşiei şi pustieşte rezervele de bani ale familiei cu obsesia lui pentru jocurile de noroc, îi răspunse Prescott. În ultimul an, mai mulţi servitori au fost concediaţi din lipsa banilor. Puţinii rămaşi sunt un mic cerc de angajaţi loiali ai familiei, care lucrează pentru aceasta încă de dinainte de naşterea lordului Leete. Pufni pe nas. Niciunul dintre ei nu vede cu ochi buni faptul că îşi invită aici prieteni atât de desfrânaţi cu care o ţine tot într-o beţie. E considerat extrem de lipsit

de bun-simţ şi necuviincios, având în vedere că sora lui e singura femeie de viţă nobilă din această casă şi nu are pe nimeni care să o apere de avansuri neruşinate.

Gryff îşi drese vocea tuşind brusc.

— Având în vedere că e văduvă, mă întreb, cum se face că locuieşte aici? Răposatul ei soţ nu s-a ocupat să îi asigure viitorul?

— Se pare că acesta a fost un nemernic chiar mai mare decât fratele ei şi nu i-a lăsat mai nimic. Pământurile erau cu drept de succesiune, iar… Prescott ezită. Menajera nu părea să ştie toate detaliile, dar a ştiut să-mi spună că Lady Brentford nu a dorit să trăiască depinzând de moştenitorul soţului ei.

„Nici nu-i de mirare că pare puţin cinică în privinţa bărbaţilor”.

— Pare că ţine foarte mult la abaţie şi la grădinile acesteia, continuă valetul lui. Şi doar graţie eforturilor ei uriaşe de a face economii reuşeşte această gospodărie să mai rămână pe picioare.

— Excelent lucrat, Prescott, murmură Gryff. E întotdeauna util să ştii cum stau lucrurile.

— Mulţumesc, domnule. Să vă pregătesc jacheta elegantă bleumarin pentru cină?

— Da, va fi în regulă, răspunse acesta. După aceea poţi să-ţi iei liber restul serii. Am auzit că la King’s Arms lucrează fete foarte drăguţe, care servesc o bere neagră decentă.

Valetul îşi permise un zâmbet scurt.

— Sunteţi sigur că nu veţi dori ajutorul meu după cină?

Gryff clătină din cap.

— Nu am de gând să îi însoţesc la tavernă pe Leete şi pe prietenii lui. Intenţionez să mă retrag devreme şi să citesc, aşa că aş prefera să nu fiu deranjat. Relaxează-te cu două-trei halbe şi ne vedem dimineaţă.

— Prea bine, domnule.

Prescott se retrase pentru a termina de pregătit

hainele marchizului.

Gryff ridică privirea spre exotica jucărie sexuală de deasupra patului, tentat pe jumătate să se caţăre şi să dea jos drăcovenia. Dar când se gândi mai bine decise că nu merita efortul.

Răsucindu-se brusc pe călcâie, se duse să îşi despacheteze geanta cu cărţi.

*

Eliza intră în conac prin spălătorie, dorindu-şi să stea cât mai departe posibil de beţia care se desfăşura în salon. Un incident petrecut cu luni bune în urmă îi arătase că Harry nu era capabil – nici doritor – să îşi ţină în frâu prietenii, iar ea nu voia să îl repete.

Fusese ruşinos. Umilitor. Faptul că cineva cu pretenţii de gentleman fusese în stare să se poarte ca un animal cu sora gazdei sale era…

Gura i se schimonosi.

„O, dar întâlnirea cu Haddan a fost, ăăă, diferită”.

Ceea ce o făcea să se întrebe ce îl determinase pe notoriul Cerber să cultive compania unor oameni precum Harry şi prietenii acestuia. Nu îşi putea imagina cu adevărat că marchizul ar fi avut ceva în comun cu astfel de bărbaţi, în ciuda reputaţiei sale de crai periculos.

Şi totuşi, era aici.

Era o contradicţie şi o dilemă la care nu avea răspuns.

Bărbaţii. Marchizul nu era singurul ale cărui intenţii erau derutante. Lordul Brighton, căpetenia micului grup de derbedei al lui Harry, începuse brusc să îi acorde deranjant de multă atenţie. Nu se punea problema să îi fi făcut avansuri necuviincioase făţişe, însă expresia rece şi calculată din ochii lui fusese de-ajuns pentru a-i stârni un fior pe şira spinării. Cuvintele lui sugeraseră…

Clătinând din cap, Eliza abandonă gândurile despre bărbaţi pentru a se concentra asupra setului de eseuri care îi sosise de la domnul Watkins în corespondenţa din după-

amiaza aceea. Din fericire, acestea erau mult mai uşor de înţeles şi apreciat. Autorul scria într-un stil minunat, liric, iar observaţiile şi revelaţiile acestuia în privinţa amenajării peisagistice o puneau mereu pe gânduri.

„Sau este poate o autoare?" Watkins îi spusese că persoana care scrisese acele eseuri dorea deocamdată să îşi păstreze anonimatul. Pentru Eliza acest lucru indica în mod cert că era vorba de o femeie.

Gura i se strânse într-o expresie de compătimire. O, da, femeile aveau o mulţime de motive pentru a-şi băga sub preş talentele, cum ar veni. Banii, desigur, erau unul dintre ele. Era teribil de nedrept că femeile aveau atât de puţin control asupra propriilor finanţe. Şi mai erau şi prejudecăţile publicului consumator de carte. Societatea accepta ca o femeie să fie înzestrată artistic. Însă scrisul – o disciplină care necesita agerime intelectuală – era considerată nu doar o activitate nedemnă de o doamnă, ci şi prea dificilă pentru creierul femeii.

Ha! De parcă bărbaţii ar fi fost inerent mai inteligenţi doar pentru că erau înzestraţi cu p…

O mână ţâşni brusc spre ea şi o înşfăcă de mânecă în clipa în care coti pe coridorul cufundat în umbră.

— Unde te grăbeşti, Lady Brentford?

Smulsă din reflecţiile ei, Eliza încercă să se smucească din prinsoare. În lumina pâlpâitoare îl recunoscu pe bărbat ca fiind unul dintre beţivii cu care ajunsese Harry să se împrietenească la Londra, în ultimul an acesta, alături de vărul lui, Lord Brighton, deveniseră vizitatori frecvenţi la abaţie.

— Te rog dă-mi drumul, domnule Pearce.

Dimpotrivă, el o trase mai aproape.

— Ei, haide, Liza. Suntem prieteni vechi. Vocea îi era împleticită, iar răsuflarea îi duhnea a brandy când încercă să îi prindă gura sub a lui. Dă-mi un sărut. În fond, văduvelor li se permite să-şi facă din când în când de cap.

— Am spus să iei mâna de pe mine, domnule.

El râse şi îşi întări strânsoarea.

— Voi, femeiuştile, insistaţi întotdeauna să faceţi pe interesantele opunând rezistenţă. Prea bine, am să-ţi intru în joc.

Eliza îşi înfipse tocul pantofului pe căputa bărbatului, iar când acesta gemu de durere, se răsuci şi se smulse din strânsoarea lui.

— Fii sigur că nu găsesc nimic amuzant în a fi abordată astfel.

— Pe toţi dracii. Adăugă o înjurătură şi mai urâtă în barbă. Ar trebui să fii recunoscătoare pentru atenţiile mele. Fii serioasă, nu mai eşti chiar în floarea tinereţii. Flacăra legănată a lumânării din sfeşnic lumină rânjetul pătat de vin întipărit pe gura lui libidinoasă. Şi eşti deja consumată, dacă înţelegi la ce mă refer.

— Deci ar trebui să mă simt onorată că vrei să-mi dai fustele peste cap? întrebă Eliza, frecţionându-şi încheietura.

— Harry zice mereu că eşti o fată deşteaptă. Rânjetul lui se lăţi. Văd că mă înţelegi perfect cum e cu privilegiul de a avea un bărbat adevărat în patul tău.

— Da, chiar înţeleg, răspunse ea încet.

— Voi veni în camera ta mai târziu în noaptea asta. Cu toată discreţia, normal. Nu va ştii nimeni micul nostru secret.

— Domnule Pearce, ascultă-mă cu atenţie…

El se aplecă spre ea clătinându-se, încercând să o prindă de sân.

Ea îl plesni peste mână.

— Dacă vii în camera mea, am să îţi retez mădularul cu o lamă de ras ruginită – cu toată discreţia, normal – şi am s-o arunc de mâncare ciorilor care îşi fac cuibul în ruinele abaţiei.

Bărbatul rămase cu gura căscată.

— Bun – vă că mă înţelegi perfect. Iar dacă nu… Eliza îl îmbrânci şi dădu să treacă pe lângă el. Ei bine, îmi închipui că n-ar fi mare pierderea.

Pearce nu încercă să o oprească, însă imediat ce dădu colţul auzi mârâitul lui beat.

— Te crezi aşa semeaţă şi deşteaptă, Lady Brentford. Dar ai să vezi tu. Buzele lui schimonosite într-un mârâit se lăţiră într-un zâmbet urât. Ai să plăteşti pentru asta – ai să plăteşti scump pentru asta.

*

— Lord Haddan, dă-mi voie să-ţi torn un pahar de brandy. Leete flutură o sticlă de whisky când Gryff intră în salon. Va trebui să înghiţi repede pentru a ne ajunge din urmă, îi strigă el. Cât timp ai hoinărit pe plicticoasele alea de cărări pietruite atât de serbede, noi am apucat din plin să ne spălăm din gâtlejuri praful de pe drum.

— Aşa se pare. Gryff acceptă paharul, dar nu îl duse la buze. Moşia e foarte interesantă. Înţeleg că o parte din amenajarea peisagistică a fost gândită de Capability Brown.

Leete se holbă la el cu o expresie de stupoare.

— Capability Brown? repetă unul dintre prietenii vicontelui. Ei, nu cumva ăsta e jocheul care a câştigat cea de-a patra cursă de la Newcastle? Un tip *foarte* capabil, după părerea mea – am încasat o sută de lire pe rămăşagul meu!

Toţi ceilalţi bărbaţi din încăpere izbucniră într-un râs beat.

— Ho, ho, Pearce! Asta a fost bună! hohoti Leete.

— Grădinile par uşor neglijate, spuse Gryff, ignorând ilaritatea. Ar trebui să le îngrijeşti mai bine.

Gazda lui ridică din umeri, ignorând sugestia.

— Prefer să-mi cheltuiesc banii pe chestii mai interesante decât nişte nenorocite de flori şi tufe. Leete se strecură mai aproape şi îi făcu cu ochiul cu subînţeles. Cum ar fi cadouri care să le permită prietenilor mei să se distreze aici la abaţie.

Gryff văzu toate capetele întorcându-se spre el.

— Da, ne-am gândit cu toţii că poate ţi-ar plăcea ceva care să îţi *ridice* uşor performanţele sexuale, Haddan, interveni Pearce.

Bărbaţii se sufocară din nou de râs.

— Nu am nevoie de ajutor pentru a fi în vârf de formă la pat, spuse Gryff cu răceală. Iar dacă aş avea, nu aş apela la nişte căţelandrii pentru a cere sfaturi.

— Eu… noi… n-am vrut să te jignim, milord, se bâlbâi Leete. A fost doar o glumă… totul strict de dragul amuzamentului, ştii.

— Da, da, o glumă, îl susţinură şi ceilalţi.

Gryff sorbi din pahar, încercând să îşi înăbuşe impulsul de a-i da lui Leete un şut în fund.

Unul dintre ceilalţi bărbaţi tuşi discret, întrerupând tăcerea grea.

— Ei, ia ziceţi, câte runde credeţi că va rezista Uriaşul Neamţ în faţa Matahalei Scoţiene?

Întrebarea lui iscă imediat o dezbatere privind calităţile celor doi pugilişti şi cine avea să iasă victorios din înfruntarea de a doua zi.

Apropiindu-se de uşile terasei, Gryff îşi aruncă privirea pe fereastră şi urmări soarele ce apunea inundând în tonuri întunecate de trandafiriu şi violet dealurile îndepărtate acoperite de buruieni.

„Stăpâneşte-ţi mânia”, se mustră singur. Dispoziţia lui devenise iritabilă, exacerbată de propriul lui comportament prea puţin lăudabil şi de umorul infantil manifestat de Leete şi de prietenii lui atunci când suspendaseră acea drăcovenie libidinoasă deasupra patului lui. Însă acceptase ospitalitatea vicontelui şi până în acel moment îi răspunsese purtându-se ofensator cu sora acestuia şi sărind să muşte mâna care îl hrănea.

„Nu ai procedat prea bine, Gryffin”.

În ciuda aparentei sale lipse de respect faţă de reguli şi norme, exista un anumit cod de onoare printre gentlemani care era de neîncălcat.

— Îmi cer cu umilinţă iertare dacă te-am jignit, Lord Haddan. Leete se furişă până lângă el, afişând o expresie abătută de pocăinţă. Eu şi prietenii mei nu făceam decât să încercăm să te amuzăm. Dacă am mers prea departe, ne

pare sincer rău.

— Hai să uităm de asta, spuse Gryff sec. Nu am vrut să îţi sar la beregată. Sunt puţin obosit de pe drum, atâta tot.

Gazda lui răsuflă vizibil uşurat.

— Desigur, desigur. Hai, dă-mi voie să-ţi reumplu paharul. Am adus din pivniţă un brandy special – sper că e pe placul tău.

Gryff îi dădu voie vicontelui să îi toarne o porţie generoasă. Poate că în seara aceea avea să îşi permită să recadă temporar în patima vechilor sale obiceiuri de a consuma mai multă tărie decât i-ar fi făcut bine.

Avea impresia că seara se anunţa excesiv de lungă şi excesiv de plicticoasă.

*

— Nişte pierde-vară şi nişte nătărăi, bombăni menajera, trântind încă un prosop de pânză peste grămada tot mai mare de pe masă.

— E ceva în neregulă, doamnă Hillhouse? întrebă Eliza, băgând capul în debaraua parfumată de lavandă.

— Creierul fratelui dumitale, răspunse femeia în vârstă. Probabil s-a îmbarcat pe o corabie spre Cathay, luând cu el până la ultima fărâmă de bun-simţ şi decenţă morală. Şi doar Dumnezeu ştie dacă se va întoarce vreodată.

— O, vai, ce-a mai făcut acum?

— Nu sunt tocmai sigură, spuse ea pe un ton posomorât. Wilkins a sugerat că în dormitorul noului oaspete a fost instalat ceva oribil de obscen.

— Te referi la camera lordului Haddan? vru ea să ştie.

— Da. Exact la aceea, răspunse menajera. Ar fi trebuit să fie un fel de glumă.

— Înţeleg, spuse Eliza. Privirea i se mută asupra pânzeturilor şi lăsă să-i scape un oftat. Iar ţi-a dat Harry de lucru cu pretenţii privind oaspeţii lui?

— Domnii cei nobili trebuie să aibă toţi prosoape curate lângă lighenele de spălat pe care le vor găsi lângă paturile lor diseară – ca şi cum ar fi primiţi în palatul lui Kublai Khan.

Eliza îşi înăbuşi un zâmbet. Se obişnuise să lectureze cu voce tare din *Il Milioane,* cartea despre călătoriile exotice ale lui Marco Polo, în timp ce doamna Hillhouse se ocupa de ce era de cusut, iar acum menajera era pasionată de orice ţinea de Orient.

— Acum că ai terminat cu împăturitul, dă-mi voie să le duc eu sus şi să le pun în camere, se oferi ea. Ca să nu fii nevoită să urci scările.

Cealaltă femeie păru oripilată.

— Să te las să ajungi în preajma acelor cuiburi de desfrânare? Nu, nici nu vreau să aud de aşa ceva. Se va ocupa Wilkins, odată ce termină de adus vinul din pivniţă.

— Pe Wilkins îl dor genunchii mai tare decât pe tine, spuse Eliza cu blândeţe. Eu urc la camera mea şi nu mi-e deloc greu să trec în grabă prin aripa de est înainte de a mă întoarce în siguranţa oferită de aripa de vest.

Doamna Hillhouse nu păru convinsă.

— Am văzut cum se holbează domnul Pearce la dumneata. Şi nu-mi place câtuşi de puţin. Are un aer foarte dezagreabil.

— Sunt sigură că nu ar îndrăzni să încerce nimic sub acest acoperiş, replică Eliza. Nu ai niciun motiv de îngrijorare – bărbaţii sunt toţi la cină şi cel mai probabil vor rămâne acolo ore întregi.

— Da, dar…

Eliza luă pe sus prosoapele înainte ca bătrâna menajeră să mai apuce să dea glas vreunui protest.

— Gata cu scuzele. Mă ocup eu de asta.

— Promite-mi că ai să-ţi zăvorăşti uşa, spuse doamna Hillhouse, băgându-şi agitată sub bonetă o şuviţă de păr argintiu. O tânără virtuoasă nu e în siguranţă câtă vreme coridoarele sunt bântuite de aceşti prădători.

— Noapte bună şi nu te agita. Pot să am grijă de mine

însămi. Eliza se abţinu să îi atragă atenţia că nu era tânără. Şi, la drept vorbind, nici nu putea pretinde că era virtuoasă. O doamnă virtuoasă nu ar fi fost curioasă să vadă ce fel de obiect exotic fusese închis în suita de camere a lordului Haddan.

Strecurându-se pe scara de serviciu, urcă în grabă un etaj, apoi se furişă în vârful picioarelor pe coridorul aripii de oaspeţi. Nu era niciun semn de viaţă în umbrele ce se lăfăiau aici. Valeţii erau toţi jos în bucătărie, luând şi ei cina, astfel că aripa rămăsese pustie.

Unu… doi… trei… Eliza se grăbi să împartă prima jumătate de duzină de prosoape, lăsând la sfârşit camera marchizului. Trăgând adânc aer în piept, bătu uşor la uşă.

Dar nu primi niciun răspuns.

O deschise milimetric şi se crispă văzând că felinarul fusese lăsat aprins, consumând ulei preţios pe care cu greu şi-l puteau permite. Naiba să-l ia pe Harry pentru petrecerile lui risipitoare. Doamna Hillhouse avea dreptate – era ca şi cum şi-ar fi trimis creierul într-o călătorie în jurul lumii la cât de puţin îi ajuta pe oricare dintre ei.

Uitându-se în jurul ei, Eliza observă mai multe cărţi şi un portofoliu de hârtii pe masa de scris, însă se grăbi să intre în dormitor fără a se opri să le studieze mai îndeaproape. Deja se simţea vag vinovată pentru că încălca intimitatea lui Haddan. Propria ei reacţie ar fi fost una profund scandalizată dacă ar fi surprins pe oricine băgându-şi nasul printre lucrurile ei personale.

„Am să îi duc pur şi simplu prosopul şi am să arunc o scurtă privire la obraznica drăcovenie a păcatului”, îşi promise Eliza. Apoi avea să se retragă.

Nu avea să petreacă mai mult de câteva minute.

Lumina slabă a lumânării îi dezvălui lavoarul din colţ, de lângă paravan, şi un calup de săpun parfumat din rom şi dafin aşezat între carafa cu apă şi lighean. Spre deosebire de fratele ei, Haddan părea a fi un bărbat obişnuit cu ordinea. Masa de toaletă era frumos aranjată, cu pămătufurile cu mâner de argint şi o cutie de ras aliniate

precis într-un rând în spatele oglinzii. Un halat de casă confecţionat din mătase negru cărbune, presărată cu minusculi dragoni stacojii, era drapat ordonat peste spătarul scaunului.

Y Ddraig Goch – dragonul roşu era simbolul Ţării Galilor, îşi aminti Eliza, dându-şi seama acum că citise undeva că mama lui era urmaşa unuia dintre regii galezi din vechime. Aşa se explica frumuseţea lui senzuală, întunecată şi dogoritoare, şi superbii lui ochi verzi, fără a mai vorbi de numele lui neobişnuit.

Gryffin.

Un nume puternic. Memorabil, aşa cum era şi el. Însă din câte citise ea, nu muzicalitatea numelui lui galez era ceea ce le făcea pe doamnele din înalta societate să îl ridice în slăvi pe marchizul de Haddan. Ci talentul lui la pat.

Lăsând să-i scape un oftat uşor, Eliza se întoarse să privească imensul pat cu baldachin, cu stâlpi din lemn de stejar sculptat a căror culoare fusese atenuată de trecerea timpului până devenise caramelul închis al whisky-ului scoţian. Făcu un pas spre acesta, plimbându-şi privirea peste cuvertura groasă şi peste pernele înfoiate ce se sprijineau de tăblia patului. Pieptul i se strânse într-o tresărire de dezamăgire. Indiferent care ar fi fost acea jucărie erotică, nu se vedea pe nicăieri. Şi nu avea de gând să înceapă să scotocească prin sertare sau prin camera de toaletă. Era şi aşa destul de jenant că se lăsase mânată atât de departe de o curiozitate vulgară.

Tocmai era pe punctul de a se întoarce când o adiere de vânt dinspre fereastra deschisă stârni un minuscul clinchet metalic deasupra capului ei. Ridică brusc privirea, apoi, o clipă mai târziu, şi ambele sprâncene.

— Dumnezeule mare! exclamă Eliza, ocolind colţul patului pentru a vedea mai bine bizarul dispozitiv atârnat de grinda din tavan. Dumnezeule mare!

Din mijlocul unei bucăţi lungi de lemn de trandafir lustruit atârnau mai multe cătuşe grele de alamă. Suprafaţa întunecată şi satinată a acestuia era ţintuită cu sidef,

fragmentele minuscule proiectând scântei argintii în timp ce bucata de lemn se legăna în faţă şi în spate.

Fascinată, Eliza făcu un pas mai aproape şi abia atunci observă frânghia groasă de mătase care trecea prin scripetele de pe tavan şi se prindea de o clemă de pe tăblia patului. Ca şi cum ar fi fost înzestrată cu voinţă proprie, mâna ei se ridică şi desfăcu nodul. Lăsă frânghia să alunece încet, făcând să coboare stinghia de lemn, apoi o fixă temeinic.

O nouă pală de vânt îi aduse miros de iasomie plutind pe fereastră şi brusc aproape că îşi putu imagina că un covor fermecat o luase pe sus şi o dusese până într-un harem turcesc.

O, dar ce era rău în a da frâu liber pentru o clipă acelor fantezii nebuneşti?

Fără a aştepta un răspuns, Eliza îşi ridică fustele şi se urcă pe saltea. Aşezându-se în genunchi, îşi aranjă trupul sub cătuşe şi se întoarse cu faţa spre piciorul patului.

— Nu-mi vine să cred că fac asta, bombăni ea, ridicând mâna pentru a pipăi cătuşele scânteietoare de alamă.

Acestea erau răcoroase şi păreau fine sub atingerea ei, însă când îşi băgă mâinile în ele îşi dădu seama că erau căptuşite cu o catifea teribil de moale.

Interesant. Probabil că le făcea confortabil de purtat.

— Aşa ceva e păcătos, aşa ceva e desfrânat, aşa ceva e…

Clic.

— O, nu, şopti ea.

Nu. Nu. Nu.

Eliza îşi răsuci încheieturile, întâi spre stânga, apoi spre dreapta. În zadar. Cu siguranţă exista un sistem secret – era suficient să îşi păstreze calmul şi logica şi avea să găsească o modalitate de a-l declanşa.

„Gândeşte-te. *Gândeşte-te!”*

Zgâlţâi, împinse. Balansă, trase.

Apoi începu să se roage. Nimic nu avu vreun efect

asupra cleştilor nemiloşi de metal lustruit.

Ca pentru a-i spori necazurile, o altă mică pală de vânt adusă de noapte îi stinse lumânarea. Doar o urmă vagă de lumină a lunii mai alunga puţin din întunericul ca de temniţă al încăperii. Impunându-şi să se calmeze, Eliza îşi reluă eforturile de a deschide încuietorile secrete.

Clic.

Dacă sunetul s-ar fi auzit mai de aproape, ar fi făcut-o să ajungă într-al nouălea cer. Însă cum auzi uşa principală deschizându-se şi paşi grei intrând în salonaş, Eliza simţi panica ţâşnind în ea, încolăcindu-se în jurul trupului ei precum un şarpe fierbinte şi umilitor şi sufocând-o cu strânsoarea sa.

Apoi chiar şi vagul şuierat care îi scăpă de pe buze se stinse şi se risipi complet când o umbră căzu peste pragul dormitorului.

*

Cu un mârâit fără cuvinte, Gryff se duse la masa de toaletă şi îşi puse lumânarea pe colţul acesteia. Încăperea neluminată părea a fi cufundată într-o tăcere sumbră şi apăsătoare, deşi briza foşnitoare adiind dinspre fereastra pe jumătate deschisă îndulcea puţin aerul cu parfum de flori.

Gryff îl adulmecă scurt. Iasomie şi un alt parfum aproape imperceptibil, care îi păru vag familiar.

O buclă de păr de culoarea mierii, braţe şi picioare lungi şi delicate, sâni de forma unor piersici perfect coapte.

Blestemând, Gryff lăsă să-i scape un oftat şi puse jos paharul de brandy lângă flacăra pâlpâitoare. Băuse mult mai mult decât intenţionase, hotărârea lui fiind subminată de flecăreala banală a lui Leete şi a prietenilor acestuia. O mână de tineri plictisitori, cu vicii obişnuite, neinteresante. Îl dureau fălcile de cât se stăpânise să nu le dea replici usturătoare. Era doar vina lui, căci acceptase invitaţia şi, prin urmare, se simţea obligat să nu fie bădăran.

Dar fusese al naibii de dificil.

Din fericire, de acum se putea bucura de restul nopţii în pace şi solitudine. Îşi dezlegă lavaliera şi se dezbrăcă de cămaşă…

Un sunet mărunt şi bizar păru să se audă în încăpere. Încruntându-se, Gryff încremeni pentru o clipă şi ascultă. Ah, fusese doar un fâlfâit al draperiilor, decise el, când briza făcu să se înfoaie ţesătura acestora.

Îşi scoase cizmele şi le puse lângă masa de toaletă, ca Prescott să le poată lua la lustruit a doua zi dimineaţă. Desfăcându-şi prohabul, curăţă de pe pantaloni o pată mică înainte de a şi-i da jos şi a-i arunca nepăsător pe scaun.

Se auzi din nou un sunet slab, de data aceasta aducând a chiţăit.

Gryff ciuli urechea. Poate erau şoareci. Leete Abbey părea uşor ruinată.

Oricare ar fi fost problema, îngrijirea proprietăţii nu era treaba lui. Îşi dezlegă în grabă şiretul chiloţilor şi îi lăsă să cadă pe podea. Cu un gest neglijent din picior îi împinse deoparte, apoi îşi luă lumânarea şi se întoarse spre pat, hotărât să dea la o parte cuvertura şi să îşi înfoaie pernele înainte de a-şi aduce cartea.

— Ce dracu’…

Flacăra mică şi şovăitoare a lumânării surprinse pentru o clipă o învolburare de fuste şi de bucle desfăcute.

— Ce dracu’, repetă el, plimbându-şi privirea peste silueta prelungă şi delicată a unei femei.

— Elf, scânci Eliza. Nu cumva mi-ai văzut pisica pe undeva pe aici?

Capitolul 4

— Ah. Gryff îşi puse încet paharul pe colţul mesei de toaletă. Se pare că puiul de drac a făcut din nou o poznă.

Eliza dădu din cap, prea gâtuită de ruşine pentru a

putea să mai rostească ceva.

— Poate ar trebui să te gândeşti să-l ţii în lesă pe micul demon.

— Fe… felinele nu acceptă cu dragă inimă astfel de limitări, reuşi ea să şoptească. Sunt prea… curioase.

— Da, păi există o vorbă veche despre curiozitatea care a ucis pisica, spuse el tărăgănat.

— De asta au nouă vieţi, replică ea.

Gryff chicoti, părând să nu-l intereseze că nu purta nici urmă de îmbrăcăminte.

— Excelent subliniat. Îşi înclină capul într-o parte, prefăcându-se a studia vârtejul de umbre ce pâlpâiau în jurul grinzilor din tavan. Mă întreb câte vieţi au femeile, căci se pare că tu o să cam rămâi blocată acolo o vreme.

— Asta *nu* e amuzant, domnule, spuse ea încordată.

— Mâncare, apă, reflectă el, prefăcându-se că nu o auzise. Vai de mine, asta ar putea deveni o problemă teribilă.

Eliza se linse pe buze.

— Ţi-e puţin sete?

Ea închise ochii şi răsuflă tremurat.

— N-ai decât să te distrezi cât vrei, domnule. Presupun că merit să fiu luată în râs pentru că am fost atât de *al naibii* de proastă, bombăni ea.

Luându-şi paharul de brandy, Gryff sorbi îndelung din alcoolul arămiu. Flacăra lumânării făcu să danseze un firicel auriu în lichidul unduitor din pahar, iar ea îşi simţi brusc gura foarte uscată.

— Ai vrea să guşti? o întrebă el, ridicând paharul de cristal faţetat.

Cioburi de lumină se revărsară peste trunchiul lui, accentuând contururile fin sculptate ale muşchilor lui bronzaţi, smocurile întunecate de cârlionţi negri ca noaptea, planurile tari ale abdomenului lui plat, apoi…

Eliza făcu ochi mari.

— Ăla e un…

— Un tatuaj? încheie el în locul ei. Da. Unul destul de

mare. Ai vrea să îl vezi mai îndeaproape?

Nu. *Da.*

El păru să interpreteze tăcerea ei drept o invitaţie de a se apropia.

Salteaua de pene tremură sub genunchii ei când Gryff se urcă pe cuvertură. O lumină aurie căzu şi dansă pe membrele lui zvelte şi masculine. Cum putea să arate atât de imposibil de graţios? Îi evoca sculpturile din temple aduse din Grecia de către lordul Elgin. Viziuni divine ale unor zei războinici, ciopliţi dintr-o marmură netedă, perfectă.

În timp ce ea, prin contrast, nu se simţise în viaţa ei mai stingheră şi mai ridicolă.

Gryff se ridică şi îşi lăsă genunchii să alunece depărtându-se.

— Vezi, e un dragon.

— Un… un dragon foarte mare, şopti ea, încercând să rămână cu privirea aţintită asupra tatuajului.

— Asta fiindcă am fost în mare parte leşinat pe toată durată realizării acestuia. Prietenul meu Cameron i-a plătit artistului dublul preţului stabilit pentru a face desenul mai mare. Făcu o grimasă. Deci poţi sta liniştită, nu eşti singura care a făcut vreodată o tâmpenie atât de al naibii de mare.

Eliza nu se putu abţine să nu caşte ochii. Complexa colecţie de puncte minuscule în tuş desenau un model întunecat în spirală pe nuanţa deschisă a pielii lui. Coada solzoasă a dragonului era răsucită în jurul buricului, în timp ce trupul său zvelt se descolăcea în jos, fălcile fiind deschise larg şi dezvăluind dinţi curbaţi şi o limbă stacojie îndreptată spre…

Eliza îşi smuci brusc privirea în sus.

— Ce părere ai?

Obrajii ei fură inundaţi de o fierbinţeală inconfortabilă.

— Despre tatuajul artistic, spuse el tărăgănat.

Încercând să dea impresia că admirarea corpului unui bărbat mai jos de brâu era ceva ce făcea în fiecare zi, Eliza spuse:

— Denotă multă imaginaţie. Te-a durut?

— Ca naiba. În special aici. Gryff arătă spre un loc de sub buric. Pielea din zona capului e deosebit de sensibilă.

Eliza îşi dădu seama că intenţionat încerca să o provoace. „Nu reacţiona”, îşi spuse ea. Şi în mod cert nu te uita.

Dar aparent urechile ei refuzau să asculte glasul raţiunii, căci ochii ei urmăriră legănatul degetului său lung.

Capul dragonului era într-adevăr redat cu multă măiestrie. Artistul combinase linii şi detalii pentru a crea iluzia de forţă şi delicateţe. O limbă îmbârligată, cu vârful de foc, ce părea aproape vie. Şi care se legănă foarte uşor când un muşchi îi tresărea sub piele. Apoi, mai jos…

O tresărire mai vizibilă se produse imediat sub peticul de păr negru şi aspru de la intersecţia coapselor lui. Excitaţia lui deveni şi mai intensă şi, când îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt, lumina pâlpâitoare proiectă în auriu conturul proeminent al mădularului lui.

— Haide, te-ai distrat suficient, Lord Haddan, spuse ea răguşit. Ţi-ai dovedit umorul şi mi-ai scos în evidenţă prostia. Acum, te rog, e timpul să îmi desfaci aceste nenorocite de cătuşe.

El arcui din sprâncene.

— Ai vreo idee cum anume? întrebă el.

— Nu, răspunse ea, scrâşnind din dinţi. Tu eşti expertul în materie de drăcovenii sexuale, nu-i aşa? Sigur ai câteva idei.

— Va trebui să mă uit mai de aproape.

Marchizul îşi apropie trupul gol de al ei, iar Eliza avu impresia că toată rochia îi luase foc. Sudoarea începu să îi şiroiască între omoplaţi, iar balenele corsetului i se înfipseră în carne ca nişte vătraie încinse.

— Hmm.

Ridică mâna liberă pentru a examina stinghia din lemn de trandafir, ceea ce îi făcu mădularul erect să o gâdile pe abdomen.

— Lord Haddan!

— Scuze. Gryff se lăsă foarte puţin pe spate. Ascultă, m-ar ajuta dacă te-ai putea relaxa puţin, murmură el. Nu pot să pipăi cătuşele câtă vreme stai cu încheieturile atât de încordate.

— Să mă relaxez? Un hohot de râs pe jumătate isteric se pregăti să îi ţâşnească din gât. Poate că tu eşti obişnuit să ţopăi făcând paradă de goliciunea ta, dar eu nu. Întreaga situaţie e foarte inconfortabilă pentru mine.

El îşi lăsă braţul să cadă.

— În primul rând, nu m-am dezbrăcat anume pentru a te ofensa, Lady Brentford.

— Re… recunosc asta.

— În al doilea rând, nu ţopăi, ci stau în genunchi. În propriul meu pat de oaspeţi, dacă îmi permiţi să adaug, unde, în loc să îmi vâr oasele obosite în aşternuturi, încerc să ajut o domniţă la ananghie.

— Era doar un fel de-a spune. Se auzi clinchet de alamă pe lemn. Încleştându-şi mâinile, Eliza îşi arcui spatele, dar mişcarea nu făcu decât să i se strângă şi mai tare corsajul rochiei peste sâni. Pot să te rog să mai încerci o dată?

— Relaxează-te, repetă Gryff într-o şoaptă fină ca satinul. Îi ridică paharul la buze. Încearcă o înghiţitură din asta.

Cele câteva picături de brandy o făcură să tuşească violent.

— Aaa… arde! icni. Dumnezeule, cum puteţi voi, bărbaţii, să beţi ceva atât de oribil?

— Ajunge să îţi placă în timp. Eliza văzu umbre învârtejindu-se în jurul ochilor lui, întunecate şi periculoase. Haide, să încercăm aşa.

Gryff îşi băgă limba în pahar, apoi şi-o atinse uşor de buza ei de jos.

— Asta ar trebui să îndulcească efectul, murmură el.

Eliza ezită o fracţiune de secundă înainte de a gusta şovăitoare. Genele îi tremurară, stârnind o unduire scânteietoare de auriu.

— Uite, aşa-i că nu-i prea rău?

Ea clipi.

Gryff îşi umezi din nou limba şi mai presără puţin lichid pe carnea uşor umflată şi rotundă a buzei ei.

Când Eliza linse urma de brandy, savurând aromele necunoscute, el privi jocul gurii ei, mişcarea delicată a limbii ei, lăsând să se întrezărească doar un strop de trandafiriu. Mădularul îi tresări şi i se întări.

Belele.

O explozie de fierbinţeală îi inundă sângele, pulsaţia lichidă a acesteia acoperind asurzitor vocea discretă de avertizare. „Fereşte-te de cântecul de sirenă, ce-ţi cheamă corabia spre stânci”.

Ignorând pericolul, Gryff ridică din nou paharul şi îşi umplu gura cu băutura întunecată, păstrând pe limbă focul intens al acesteia preţ de o clipă înainte de a înghiţi.

Belele, belele, belele.

— Pare să funcţioneze, murmură el, trecându-şi jucăuş limba peste mica deschizătură ispititoare. Vrei să încercăm ceva mai în profunzime?

Înghiţi şi ultima duşcă şi lăsă paharul să îi cadă din mână.

Când limba lui se apăsă insistent pe gura ei, îndemnându-i buzele să se deschidă cu o atingere exploratoare, Eliza tresări, însă doar pentru o fracţiune de secundă. Apoi îl primi în ea, învăluindu-l într-un suspin dulce şi intens. Gryff se cufundă într-o căldură ameţitoare, valul brusc de dulceaţă dovedindu-se mai îmbătător decât orice vin.

Limbile li se întâlniră şi se împletiră senzual. Eliza îl săruta – entuziast şi exuberant.

Autocontrolul lui se făcu ţăndări, risipindu-se în mii de cioburi minuscule.

Bufnitura făcută de pahar când căzu pe covor se pierdu sub vuietul asurzitor al sângelui lui când îşi schimbă poziţia, depărtându-şi şi mai mult genunchii. Briza nopţii se strecură pe fereastră, răcoarea dulce parfumată a acesteia

atingându-l mângâietor pe spatele coapselor. Restul trupului lui era în flăcări.

Coborându-şi gura tot mai mult, desenă conturul obrazului ei, apoi arcul gâtului ei, căutând punctul în care îi bătea pulsul în scobitura gâtului. Pielea ei vibra intens, fiecare mică tresărire sălbatică stârnindu-i lui Gryff un nou val de fierbinţeală ce îi cobora în spirală până între coapse.

Eliza scoase un ţipăt slab, aproape şoptit.

În replică, Gryff îşi lăsă mâinile să alunece peste şoldurile ei şi o strânse într-o îmbrăţişare zdrobitoare. Doamne, ce plăcut era să o ţină astfel.

Cu buzele încă gâdilate de gustul ei, nu se putu abţine. Materialul întins scotea în evidenţă rotunjimea generoasă şi perfectă a sânilor ei, vârfurile ispititoare ale sfârcurilor ei.

Înclină capul şi îl prinse între dinţi pe cel mai apropiat.

Inspirând cu un geamăt gâfâit, Gryff trase mugurul de carne în gură. Cu nările invadate de parfumul ei, muşcă mărunt şi supse, simţind vârful întărindu-se sub materialul umezit.

De pe buzele Elizei se smulse o răsuflare chinuită – un sunet aspru. *Să fi fost un cuvânt? O rugăminte?* Simţurile lui erau asediate de tot felul de mesaje contradictorii – mintea îi repeta obsesiv un avertisment, inima îi bubuia de plăcere, mădularul îi pulsa de dorinţă.

„E o doamnă nobilă”, îşi aminti singur.

„Iar eu sunt un diavol nesătul”.

Gemetele ei deveniseră puţin mai sonore, reducând la tăcere orice urmă de îndoială. Eliza se ridică în braţele lui, trupul ei arătându-i clar că atingerea lui era bine primită.

Drept răspuns, Gryff îşi întrerupse săruturile şi începu să desfacă nasturii minusculi ai corsajului ei.

— O, te rog, spuse ea, cu vocea uşor neclară. Nu… nu te opri.

— Nu. N-am să mă opresc, o asigură el, surprins de tremurul din propria voce. Nu până nu mi-o ceri tu.

Răspunsul ei se pierdu într-un icnet întretăiat când

muselina se dădu la o parte, iar obrazul lui atinse rotunjimea de carne goală. Degetele lui se agăţară în partea de sus a corsetului ei şi i-l traseră încet în jos, dezgolindu-i aureola trandafirie.

— Splendid, mârâi el, posedând vârful roşu-rozaliu cu o mică muşcătură blândă.

Cu un ţipăt fierbinte, Eliza se legănă în braţele lui, lăsându-şi abdomenul să alunece în faţă şi în spate peste erecţia lui rigidă. Frecarea materialului pe mădularul lui îi stoarse din creier şi ultimele rămăşiţe de gândire logică. Haine – nu se putea gândi decât cum să îndepărteze hainele care stăteau scut între el şi moliciunea ei senzuală.

Desenând cu limba o spirală lentă şi chinuitoare în jurul cercului mai închis la culoare, Gryff ridică privirea. Dacă ar fi eliberat-o, întregul moment de nebunie absolută s-ar fi putut sfârşi cu brutalitate. Dar chiar avea de ales? Mâinile lui urcară rapid pe braţele ei, găsiră mânecile gofrate ale rochiei ei cuminţi…

Muselina subţire cedă surprinzător de uşor când trase de ea. Odată cusăturile sfâşiate, mânecile căzură pe covor ca două petale suflate de vânt.

— Mai bine, mârâi el, trăgându-i în jos până la brâu ce mai rămăsese din rochie. Veni apoi rândul şireturilor corsetului ei, dezlegarea lor fiind o sarcină pe care ar fi putut-o îndeplini şi cu ochii închişi. Însă îi ţinu deschişi, nevrând să renunţe la a mai privi chipul ei expresiv. Mult mai bine.

Buzele ei se întredeschiseră şi îşi trecu limba peste ele pentru a le umezi.

Gryff ghici că, deşi era văduvă, toate acestea erau o noutate pentru ea.

— Încearcă să te relaxezi, dulceaţă, şi spune-mi ce îţi place. Scopul sexului e ca ambii parteneri să se simtă bine.

Ea făcu ochi mari de surpriză.

— Răposatul tău soţ nu s-a ocupat niciodată de plăcerile tale?

Eliza clătină din cap şi răspunse cu vocea foarte

pierită:

— Spunea că femeile bine-crescute nu se cuvenea să găsească plăcere în acest act.

— Ce idiot, mârâi Gryff. Crede-mă, e cel mai firesc lucru din lume ca femeile să găsească la fel de multă plăcere în sex precum bărbaţii. O atinse cu limba pe sfârc. Nu te mai gândi la nimic. Abandonează-te simţurilor.

O auzi inspirând gâfâit şi zâmbi.

— Ador forma şi moliciunea sânilor tăi.

Ea ţipă când el îi supse vârful, trăgându-l în gură, iar sunetul îi stârni un val de satisfacţie sălbatică din cap până în picioare. Fierbinţeala pielii ei declanşă un parfum de flori aromate amestecate cu un miros feminin mai trupesc ce era doar al ei.

Când trupul ei se contractă sub al lui, Gryff simţi propria tensiune acumulându-se. De regulă îşi putea stăpâni pasiunea, dar de data aceasta părea a fi căzut în ghearele unei forţe uriaşe care îl împingea înainte cu o dorinţă indescriptibilă…

*

Eliza nu îşi mai recunoştea propriul trup. Se înfioră, cu braţele şi picioarele inundate de impulsuri stranii care le transformau în moduri pe care nu şi le-ar fi putut imagina niciodată. Avea impresia că toate fanteziile ei obraznice şi neruşinate deveneau acum realitate.

Nu că şi-ar fi imaginat *vreodată,* nici în cele mai nebuneşti visuri ale ei, ceva precum ceea *ce* trăia acum. Sexul cu răposatul ei soţ fusese doar o serie de pipăituri în fugă, pe întuneric. El se mulţumise să îi ridice cămaşa de noapte, să îşi împingă corpul într-al ei din câteva mişcări scurte de penetrare şi să o lase cu o mulţime de semne de întrebare. Şi dorindu-şi mai mult.

Eliza *îşi dorise* să răspundă la ceea ce se trezise fizic în ea, însă răposatul ei soţ considerase entuziasmul ei ca fiind… de prost gust. O făcuse să se simtă ruşinată de

dorinţele ei. Însă lui Haddan părea să îi placă.

— O, mai fă asta o dată, icni ea.

— Bucuros. Dinţii lui se închiseră cu blândeţe în jurul sfârcului ei întărit, provocându-i un val torenţial de plăcere prin tot corpul. Când se arcui spre el, Gryff izbucni în râs – un râs profund masculin care păru să reverbereze de pe pereţii cufundaţi în întuneric. Hai să scăpăm de restul flecuşteţelor, bine? spuse el. Nu fac decât să ne stea în cale.

Pârâitul jupei fu ca sunetul făcut la deschiderea unei păstăi uscate. „Mă dezbrac de vechea mea piele şi mă transform… într-o creatură nouă şi de nerecunoscut”. Uluită, Eliza coborî privirea spre propriul corp, trandafiriu şi încordat de plăcere. Era complet goală în afară de o pereche de chiloţi subţiri din dantelă.

Un şuvoi de satisfacţie primitivă îi ţâşni în gât. Simţea că fiecare fibră din fiinţa ei era neruşinat şi magnific de vie.

— Ah, aşa e mai bine, murmură Gryff. Coborî cu palmele pe lateralele trunchiului ei, textura aspră a pielii lui bătătorite zgâriind-o uşor pe fiecare ridicătură şi vale a trupului ei. Magnifică, murmură el, oprindu-se cu mâinile pe rotunjimile şoldurilor ei. Ridicând-o pentru o clipă o trase mai aproape, şi brusc Eliza se trezi cu fierbinţeala erecţiei lui apăsându-se pe abdomenul ei.

„O, e atât de bine, atât de bine”.

Eliza se arcui spre el, conştientă că în ea începuse să crească o flacără nebună, vibrantă, care trebuia cumva să se descătuşeze.

— Să nu mai lăsăm nicio barieră în calea senzaţiei de piele peste piele, şopti Gryff.

Jartierele ei cedară, iar ciorapii se rupseră cu un sfâşiat şoptit. Aerul dezmierdă pielea dezgolită când el îi îndepărtă fâşiile de mătase şi le aruncă peste umăr.

Un fior involuntar îi ţâşni în sus pe picioare.

Mâna lui o mângâia acum pe interiorul coapsei, din ce în ce mai sus.

Oh!

Făcând ochi mari de uimire, Eliza îşi înăbuşi un ţipăt când atingerea lui se strecură printre cârlionţii ei intimi. Blând, foarte blând, degetul lui alunecă în scoica ei şi găsi minuscula perlă ascunsă între pliurile de carne.

Eliza fu inundată de fierbinţeală. Era plăcut – mai mult decât plăcut.

— Desfă-ţi picioarele, dulceaţă, o încurajă el, aventurându-se mai adânc.

Eliza se deschise în faţa lui, simţindu-se păcătos de desfrânată.

— O, da, spuse ea, surprinsă să îşi audă propria voce atât de senzuală, atât de încinsă. Da.

Simţea o flacără lichidă între picioare.

Dezmierdările lui deveniră tot mai rapide, tot mai insistente.

— Oh, Haddan! Numele lui se stinse într-un geamăt gutural. Nu… nu ştiu ce vreau…

— Şşşşt. Gura lui mângâie jucăuş colţul gurii ei. Bineînţeles că ştii, îi şopti el. Toate femeile ştiu.

Apoi o sărută şi orice alt gând al ei se risipi.

Eliza se mişcă şi ea, împingându-se din nou şi din nou spre mâna lui. Fierbinţeala urcă în ea ca o spirală de foc, pornindu-i dintre picioare, ridicând-o pe culmi tot mai înalte.

— O, Doamne, gâfâi el. Eliza îi surprinse pentru o clipă ochii, scânteind ca două smaralde topite în lumina scăzută, şi fu copleşită de o senzaţie de putere uluitoare la gândul că putea stârni o astfel de expresie în privirea unui bărbat.

Degetele lui se retraseră, iar Eliza se simţi brusc pustie şi protestă vehement:

— Oh, Haddan, te rog!

Reacţia lui Gryff fu un geamăt profund. Eliza îi simţi muşchii încordându-se şi şoldurile ridicându-i-se…

Apoi o penetră din nou, de data aceasta cu o spadă de carne mai groasă şi mai caldă, care se îngropă în teaca ei fierbinte şi dulce.

Eliza simţi că era pe punctul de a muri de plăcere.

Gryff gemu şi el, înfigându-se în ea cu forţă şi viteză. În viaţa ei nu se simţise mai intens feminină decât în clipa aceea.

Euforia clocoti în ea, scăpându-i de pe buze într-un râs gutural. Camera începu să se învârtă în jurul ei, apoi, din senin, păru să izbucnească în flăcări. Un torent de scântei păru să îi încingă pielea şi, când se arcui de plăcere, percepu vag un ţipăt înăbuşit de mâna lui.

Din pieptul lui se smulse un geamăt huruit şi, o clipă mai târziu, se retrase, iar ea simţi o picătură mare de lichid cald pe abdomenul ei.

— *Annwyl Dduw,* gâfâi Gryff în galeză, prăbuşindu-se peste corpul ei, cu braţele încolăcite în jurul taliei ei.

Muşchii lui lucind de sudoare se topiră într-o formă mai moale, deşi în lumina pâlpâitoare a lumânării spatele lui rămase un monument de forţă fin sculptat.

Gryff mai şopti ceva, însă ea auzi cuvintele bizar de neclare – nu mai era conştientă decât de senzaţia că plutea în aer pe un tărâm mistic ţesut din fire argintii de zahăr.

Oh, era delicios.

Gryff se mişcă şi, brusc, încheieturile ei fură eliberate. Trupul ei – magnific de moale – alunecă în braţele lui.

Ţinând-o strâns, Gryff se lăsă să cadă pe pat, membrele lor încâlcindu-se în pânzeturile fine şi împletindu-se cu râsetele lor mătăsoase. Eliza închise ochii, savurând apropierea trupului lui masiv, învăluit în mirosul masculin al pasiunii lor. Trăgând adânc aer în piept, zâmbi şi se cufundă într-un somn dulce, foarte dulce.

Capitolul 5

O beznă deplină, încremenită şi mută, învăluia coridorul. În ciuda orei târzii, Harry şi prietenii lui păreau să nu se fi întors încă de la dezmăţul lor, lăsând restul abaţiei

să doarmă adânc în pace şi linişte.

Ţinându-şi respiraţia, Eliza se furişă pe holul neluminat şi se strecură pe scara de serviciu, înălţând o rugăciune către toate zeităţile Creaţiei drept mulţumire că nu fusese nimeni martor la căderea ei în desfrâu.

Aerul rece al nopţii se revărsă peste braţele ei goale, trezindu-i o oroare cruntă faţă de ceea ce tocmai făcuse.

Acum că Raţiunea îşi reluase locul său obişnuit în mintea ei, Ruşinea îi inunda trupul îmbrăcat sumar.

— Oh, gâsculiţă depravată ce eşti, şopti ea.

Singurătatea ei dureroasă şi dorinţa ei atâta timp neîmplinită nu justificau o asemenea purtare desfrânată. Strângându-şi pe lângă corp rochia sfâşiată, Eliza grăbi pasul, disperată să ajungă în sanctuarul propriei camere. Dintr-o privire aruncată prudent constată că palierul era pustiu. Traversă în vârful picioarelor parchetul şi ţâşni pe coridorul întunecat ce ducea spre aripa ei.

„De parcă aş putea să fug de propriile păcate”.

Era inconfortabil de conştientă de faptul că trupul ei încă purta căldura trupului *lui* şi fiecare centimetru din pielea ei era învăluit în mirosul lui moscat şi duhnea crud, inconfundabil, a sex.

Sex. Degetele ei găsiră clanţa dormitorului ei şi deschiseră uşa cu o smucitură. Închizând-o în urma ei, Eliza o încuie la loc şi se prăbuşi lângă stejarul placat. Cu siguranţă avea să se trezească într-o clipă şi să descopere că totul fusese doar un vis urât. Nu era genul de femeie nebunatică şi desfrânată care să umble goală în budoare încinse. Însă urma de roşeaţă de pe încheieturi o contrazicea. Simplul fapt de a-şi frecţiona acele semne nu putea şterge realitatea că se purtase precum o cadână blazată, o silfidă sexuală ispitind bărbaţii să se înfrupte din plăceri interzise.

„Eu? Să seduc sexul opus? Să îl fac pe faimosul Cerber să îşi piardă minţile de dorinţa de a-mi poseda trupul?”

Nu, îşi spuse ea cu un freamăt de dezgust. Brandy-ul

îi tulburase minţile. Haddan fusese pur şi simplu beat. Plictisit. Excitat. În halul acela, orice femeie ar fi fost suficient de bună pentru a-i satisface dorinţa carnală.

Deci nu era cazul să o ia personal.

— Eu sunt ne… neinteresantă. Şi prea… practică, şopti Eliza, cu gura curbată într-o expresie de autoironie. La drept vorbind, *eu* ar trebui să am un tatuaj expus la vedere şi prin care să dau de ştire de asta. Închizând strâns ochii, îşi aruncă pe podea rochia sfâşiată şi îşi apăsă palmele pe frunte. ELIZA IDIOATA, scris cu litere roşii, mari. În felul ăsta, de fiecare dată când m-aş uita în oglindă mi-aş aminti de sminteala mea.

După câteva momente lungi în care îşi contemplă păcatele, Eliza se desprinse de uşă şi porni încet spre patul ei.

— Ce-i făcut e bun făcut, murmură ea, coborând privirea spre mânecile făcute ferfeniţă.

Nu putea schimba trecutul, dar putea – şi *avea* să o facă – să îşi controleze viitorul.

Nici pentru toate cătuşele căptuşite în catifea din Xanadu nu îşi putea permite să lase ca acea pasiune bizară şi înspăimântătoare pentru marchizul de Haddan să îi dea peste cap toate planurile. Libertate, independenţă, control asupra propriului ei destin…

„Nu am voie – nu voi ceda din nou”. Iar când pragmatismul ei înnăscut îşi impuse din nou controlul, încetul cu încetul, asupra gândurilor ei rebele, Eliza îşi dădu seama că exista o soluţie care nu putea da greş prin care să pună capăt oricăror alte ispite.

*

— O, pe toţi dracii!

Crispându-se când durerea i se înfipse tăios în craniu, Gryff aşteptă o clipă, apoi ridică încă puţin pleoapa. Vederea îi era în continuare înceţoşată, dar celelalte simţuri ale lui reveneau treptat la normal. *Pipăitul* – putea simţi că

zăcea gol puşcă, încâlcit în aşternuturi boţite. *Mirosul* – simţea mirosul ispititor de verbină şi cuişoare încă zăbovind pe ţesătură. *Auzul* – auzea clinchet vag de metal legănându-se deasupra capului său.

Zdrang, zdrang, zdrang.

— *Ce* dracu' e zgomotul ăsta infernal…

Încruntându-se, Gryff se trânti pe spate şi se forţă să deschidă şi celălalt ochi. Cu o neobrăzare sfruntată, o cătuşă suspendată îi făcu jucăuş cu ochiul.

„Pe boaşele diavolului!" Se ridică brusc în capul oaselor când amintirea a ceea ce se petrecuse în jur de miezul nopţii reuşi în sfârşit să pătrundă dincolo de negura grea pe care brandy-ul o făcuse să coboare peste creierul lui.

Poate că fusese doar o halucinaţie sălbatică, o născocire a închipuirii lui stârnită de demonii alcoolului.

Dar nu – când adulmecă din nou îşi dădu seama că urma de miros era cât se poate de reală. La fel cum era şi fâşia minusculă de ţesătură sfâşiată care zăcea peste cuvertură.

Dumnezeule! Vederea muselinei înflorate îi declanşă un torent de amintiri fierbinţi. Flacăra lumânărilor, brandy arzător, dorinţe dogoritoare. Gemu. Came lacomă, pasiuni nestăpânite, secrete dezvăluite.

Şi extaz dulce, dulce de tot.

— Dumnezeule! De data asta o spuse cu voce tare. Cum am putut fi un asemenea ticălos nenorocit?

Un nod de căinţă i se puse în gât. Regret. Nu pentru experienţa în sine… care fusese sublim de plăcută. Ci pentru ruşinea de a fi profitat de situaţie. Gryff se lăsă să cadă înapoi pe perne, perfect conştient că nu avea niciun drept să îl mustre pe Leete pentru lipsa de caracter a acestuia.

„Nu prea pot nici eu să mă dau drept un exemplu de onoare nobilă".

Onoare. Înghiţi un nod, încercând să alunge gustul acru, dezgustător, din gura lui.

Uşa se deschise încet, deşi sunetul îi provocă o nouă săgeată tăioasă de durere în craniu.

Valetul lui puse jos tava de ceai şi, fără un cuvânt, începu să strângă prin cameră. Sacoul şi pantalonii lui fură atârnaţi frumos peste scaunul mesei de toaletă... cămaşa şifonată şi lavaliera fură făcute ghem şi puse deoparte într-un sertar... un ciorap de damă fu desfăşurat din jurul stâlpului patului...

— Prescott, ai să te descotoroseşti de ăla cu discreţie, bombăni Gryff.

— Desigur, domnule.

Valetul lui aruncă o privire curioasă spre jucăria sexuală, dar fu suficient de înţelept să se abţină de la comentarii. Băgând în buzunar bucăţica de mătase, se duse la ferestre şi deschise draperiile.

— Şi ai să începi să îmi strângi lucrurile. Gryff se crispă când o rază tăioasă de lumină îl lovi peste ochi. Imediat.

— Nu rămânem la meciul de box?

— Nu, vreau să plec în dimineaţa asta. Poţi să îi spui lui Leete... îşi masă tâmplele care pulsau de durere. Pe toţi dracii, spune-i naibii ce vrei tu.

— Prea bine, domnule. Valetul lui netezi cu grijă o cută de pe sacoul de seară a lui Gryff. O obligaţie urgentă ne impune să ne întoarcem la Londra – mă ocup eu de asta.

— Şi Prescott...

Valetul lui se opri.

— Poţi să afli de la menajeră dacă Lady Brentford s-a trezit deja? Aş dori să discut cu ea între patru ochi înainte de a pleca.

— La drept vorbind pot să vă răspund de pe acum, milord, replică Prescott. Doamna a plecat la prima geană de lumină. Se pare că obişnuieşte să îşi viziteze cu regularitate vechea guvernantă, în Harpden, pentru a participa la întâlnirile lunare ale Societăţii de Horticultură din Oxfordshire.

Gryff se ridică în coate.

— Şi îşi propusese să plece în dimineaţa asta?

— Nu, domnule. A decis să plece cu câteva zile mai devreme decât îşi programase. Dar menajera susţine că asta nu e ceva neobişnuit, mai ales dacă doamna are şi de cumpărat materiale din oraş.

Ce fel de materiale? se întrebă el – apoi îşi înăbuşi o grimasă vinovată. Pentru început, o nouă rochie de muselină. Precum şi o pereche de ciorapi de mătase.

— Înţeleg, spuse el cu voce tare. Dând deoparte cuvertura, îşi coborî picioarele goale pe podea. Atunci nu avem niciun motiv să ne mai amânăm propria plecare. Fii bun şi anunţă la grajduri să îmi pregătească şareta în jumătate de oră. Tu poţi să mă urmezi în trăsura cu bagaje când vei dori.

Prescott dădu din cap.

— Şi veţi dori şi o peniţă şi hârtie, domnule?

— Pentru ce?

— Mă gândeam că poate veţi dori să îi lăsaţi un bileţel doamnei.

Şi ce să-i scrie? „Oh, cât a fost de minunat să te găsesc legată fedeleş în patul meu. M-am simţit fantastic tăvălindu-te până n-ai mai ştiut de tine. De fapt, abia aştept să mă descotorosesc de toate hainele mele – precum şi de ultimele rămăşiţe din scrupulele mele de gentleman – şi să o fac din nou cât de curând. Cu respect, al tău Odios Cerber”.

— Fără bileţele, Prescott, mârâi Gryff. Doar o ceaşcă de cafea neagră, fii bun.

La scurt timp după aceea, Gryff porni spre Londra, însoţit de o ploaie măruntă şi în compania propriilor gânduri la fel de cenuşii. *Nesocotit.* Înşfăcând frâiele, încetini cei doi cai suri când intrară într-un viraj strâns. Fusese nesocotit. Ignorase totul în afară de momentul de plăcere.

Belele. Şi de data asta, atitudinea lui de nepăsare supremă faţă de consecinţele faptelor sale îşi spusese cuvântul în cel mai urât mod cu putinţă.

Era o slăbiciune blestemată a lui şi nu se mândrea cu

ea. Excesele lui cu băutura aproape sfârşiseră prin a distruge Vizuina Lupului, deţinut de Connor. Aventurile lui amoroase aproape compromiseseră căsnicia unei prietene. Dar aceştia, cel puţin, fuseseră conştienţi de cusururile lui, de defectele lui. Lady Brentford, nu. Faptul că profitase de pasiunea ei secretă fusese un gest neruşinat. Ea nu cunoştea regulile nescrise ale jocurilor din Londra, astfel că, într-un fel, o înşelase folosindu-şi şarmul şi umorul pentru a o seduce.

O, da, ştia ce efect avea zâmbetul lui asupra femeilor. Şi fusese nedrept din partea lui să îl folosească asupra unei doamne naive care era, din multe puncte de vedere, o inocentă, în ciuda statutului ei de văduvă.

Neghiobie în loc de responsabilitate – fusese o copilărie. Pe toţi dracii, nu era cu nimic mai bun decât Leete, un bădăran egoist şi slab.

Roţile trăsurii se zgâlţâiau la trecerea prin hârtoape, proiectând un şuvoi de apă rece care îl stropea de la borul pălăriei până sub gulerul sacoului. Picăturile i se scurgeau pe şira spinării, stârnindu-i un fior de reproş.

Oricât ar fi părut de bizar, nu fusese doar un joc la momentul respectiv. Ambele întâlniri neobişnuite cu Lady Brentford fuseseră unice – şi nu doar pentru că printre ingredientele lor se număraseră exerciţii de acrobaţie şi căţărat pe crengi. Ea îl făcea să se simtă…

— Naiba să le ia de sentimente, bombăni el, mutându-şi cizmele inundate de apă pentru a-şi ţine echilibrul la zdruncinăturile drumului. Episodul a fost un moment de nebunie inexplicabilă. Lady Brentford e o femeie inteligentă şi raţională – sunt sigur că e la fel de nerăbdătoare ca mine să uite că s-a întâmplat vreodată.

*

Trăsura veche se opri greoi. Îndesându-şi caietul de schiţe în geanta de voiaj, Eliza deschise smucit portiera şi sări la pământ înainte să apuce să vină vizitiul să o ajute.

— Mulţumesc, Johnson, îi strigă ea servitorului care era la ea de multă vreme. Poţi să vii după mine joi.

— Da, milady, răspunse vizitiul cu un glas subţire. Plesnind din biciul deşirat, porni la pas chinuit singurul cal înhămat la trăsură. Presupunând că vom fi toţi în stare de funcţionare.

Eliza privi roţile tremurând, ştiind că era un miracol că vehiculul încă nu se dezmembrase. Doar graţie ingeniozităţii lui Johnson – şi unui borcan de clei misterios – mai rezistau laolaltă elementele de metal şi de lemn.

Şi totuşi, luna trecută Harry cumpărase un falnic cal de vânătoare nou.

Oftând, Eliza se răsuci pe călcâie şi deschise poarta grădinii. În scurt timp singurul drum pe care aveau să galopeze cu toţii avea să fie Calea spre Pierzanie.

— Eliza! O siluetă minusculă, aproape pierzându-se în spatele şorţului alb şi a bonetei excesiv de mari, apăru dintr-o încâlceală de vlăstari de glicină. Ce mă bucur să te văd!

În ciuda tuturor grijilor ei, Eliza nu se putu abţine să nu îi zâmbească viziunii în alb cu pistrui pastelaţi. Bătrâna ei guvernantă arăta ca o năzdrăvănie dulce şi fermecată, presărată cu violete zaharisite.

— Sper că nu te superi că am venit cu o zi mai devreme. Ar fi trebuit să-ţi dau de veste, dar a fost o decizie impulsivă, adăugă ea. „Precum alte câteva fapte recente”. Harry are casa plină de idioţi, şi ei bine…

— Ei, hai. Sunt întotdeauna încântată să te văd, spuse bătrâna ei guvernantă.

— Mulţumesc. Eliza se grăbi să îşi ferească privirea, oripilată când simţi lacrimi înţepând-o în spatele pleoapelor. Cu o nonşalanţă exagerată, se aplecă asupra unui mănunchi de flori. Ce frumoase sunt margaretele tale.

Urmă o clipă de tăcere.

— Ţi-e rău?

— Nu! Alungă cu grijă o albină de pe una dintre tulpinile curbate. De… de ce întrebi?

— Pentru că admiri florile mov de echinaceea.

— Oh. Ai dreptate. Eliza făcu în grabă un pas în dreapta. Presupun că sunt puţin… obosită.

— Nu mă îndoiesc. Prietenii lui Harry l-ar aduce la capătul răbdării şi pe Iov.

Zâmbetul blând al domnişoarei Augustina Haverstick contrasta cu privirea ei tăioasă. Era atât de perspicace încât niciun şoim nu s-ar fi putut compara cu ea. Iar în momentul acela Eliza se simţea ca un şoarece de câmp surprins departe de orice ar fi putut să îi servească drept adăpost.

— Haide, să mergem înăuntru să îţi prepar o cană de ceai.

— Nu vreau să te întrerup – pot să-mi despachetez lucrurile şi să mă instalez la tine.

— Da, dar simt şi eu nevoia să îmbuc ceva. Avem tarte cu căpşune, proaspăt scoase din cuptor. Şi biscuiţi scoţieni cu nucă.

Stomacul Elizei chiorăi. Fugise de acasă fără să pună nimic în gură drept mic dejun.

— Ador biscuiţii tăi.

— Te cunosc destul de bine, draga mea, răspunse aceasta sec.

Ceea ce era, îşi spuse Eliza neliniştită, o binecuvântare cu două tăişuri. Bătrâna doamnă reprezenta pentru ea o familie mult mai apropiată decât oricare dintre rudele ei de sânge. Dacă Gussie ar fi considerat comportamentul ei ca fiind complet inacceptabil, i-ar fi venit să intre în pământ de ruşine.

Sperând apoi să îşi poată săpa drum tocmai până în palatele plăcerii din Xanadu.

Zdrăngănitul confortabil care însoţi prepararea ceaiului – ceainicul clocotind pe sobă, clinchetul porţelanurilor de Staffordshire ciobite – îi mai atenuă din nodul pe care îl simţea în piept. De câţiva ani deja, acea căsuţă cochetă de la marginea oraşului îi servise drept adăpost în faţa tuturor temerilor şi dubiilor apăsătoare care

făcuseră parte din viaţa ei de când ieşise de pe băncile şcolii. Gussie îi fusese o sfătuitoare înţeleaptă, o confidentă răbdătoare, o prietenă loială.

Dar poate că şi cea mai apropiată prietenă ar fi reacţionat oripilată în faţa secretului teribil pe care îl purta în suflet.

În timp ce scotocea prin dulap, strângând tăvi şi şervete, Eliza fu convinsă că încă putea simţi urma trupului lui Haddan peste al ei. Indiferent cât s-ar fi spălat sau frecat nu ar fi putut să îndepărteze acea atingere de pe pielea ei. Precum semnul lăsat de un fier încins, avea să o marcheze pentru totdeauna.

— O, nu mai fi atât de melodramatică, îşi şopti ea.

Dacă se gândea mai bine, poate ar fi fost în stare să se apuce de scris romane, şi să ilustreze periculoasa Cale spre Pierzanie cu desene reprezentând flori căzute. Geraniu simbolizând prostia…

— Ai zis ceva, draga mea?

— Nu, nimic, mormăi Eliza, venind în grabă să aşeze furculiţele şi lingurile pe masa de bucătărie.

Augustina puse jos tava de ceai şi îndeplini ritualul liniştitor de turnare a băuturii parfumate. Un norişor de abur se ridică din ciocul ceainicului, căldura acestuia fiind punctată de zăngănitul vesel al vaselor pentru zahăr şi lapte.

— Poftim. Prietena ei îi întinse o porţie dublă de biscuiţi, precum şi o ceaşcă. Arăţi ca şi cum ţi-ar prinde bine puţină mâncare în plus ca să îţi recapeţi forţele.

Eliza era sigură că nu putea mânca, dar rupse o bucăţică pentru a-şi ascunde confuzia. Spre surprinderea ei, aluatul untos se dovedi un deliciu pentru limba ei. Puternica aromă lemnoasă a nucilor şi mirodeniilor îi amintea de Haddan…

„Încetează să mai tânjeşti după el ca o şcolăriţă”. Nu păcătuise suficient şi fără a mai vedea prezenţa seducătoare a Cerberului în tot ceea ce o înconjura?

— O, ce m-aş face fără dulciurile tale delicioase?

murmură Eliza.

Se întinse gânditoare după cea de-a doua bucată, dar aceasta rămase strânsă între degetele ei.

— Ceva trebuie că e foarte în neregulă dacă ţi-ai pierdut apetitul pentru biscuiţii mei scoţieni, remarcă Augustina.

Eliza înghiţi un nod şi încercă să îi ofere un zâmbet palid.

— E chiar atât de evident?

Prietena ei studie mica piramidă de firimituri de pe farfurie şi se mulţumi să ridice o sprânceană.

— Am înţeles. Oftă tremurător. Nu… nu sunt sigură de unde să încep.

— De la început, firește, spuse Augustina pe cel mai autoritar ton de profesoară al ei.

„Şi unde s-a petrecut începutul? Într-un bordel? Într-un copac?”

— Haide, nu poate fi chiar atât de rău. O mână fragilă o acoperi pe a ei, pielea palidă părând la fel de delicată precum pergamentul antic. Dacă l-ai omorât pe Harry, s-ar putea ca judecătorul de pace local să dea o petrecere în cinstea ta.

Râsul Elizei sună uşor forţat.

— Singurul lucru pe care l-am ucis este propria mea reputaţie. Buzele îi tremurară. Vezi tu, am făcut ceva Excesiv de Stupid.

— Ah, murmură Augustina. Făcu o scurtă pauză pentru a mai adăuga o linguriţă de zahăr în ceai. Să înţeleg că nu ai făcut singură acest ceva Excesiv de Stupid.

Ea clătină din cap.

— Nu, pentru acel ceva Excesiv de Stupid la care mă refer eu e nevoie *neapărat* de doi oameni.

O pisicuţă portocalie sări pe masă şi începu să adulmece în jurul carafei cu lapte. Prietena ei se abţinu cu diplomaţie de la a face ana logia evidentă. În schimb se mulţumi să spună:

— Draga mea Eliza… Cuţitul ei tăie o bucăţică

minusculă de tartă. Ai fost obligată să supravieţuieşti ani buni hrănindu-te doar cu pâine şi apă, cum ar veni. Dacă în acest moment al vieţii tale ţi-e poftă de ceva dulce – de exemplu, o prăjitură savuroasă, încărcată de caramel şi frişcă –, asta e perfect firesc.

Eliza se holbă la prietena ei rămasă fată bătrână şi rămase cu gura căscată uşor.

— Noi, femeile, nu suntem făcute din carton, oricât ar vrea unii bărbaţi să ne facă să credem asta. Deci uită ce ţi s-a spus. *Nu* e nimic rău în a avea… pofte carnale.

— Nu e?

Augustina izbi cu linguriţa în lemnul brăzdat de zgârieturi.

— În mod cert nu!

Pisicuţa scoase un miorlăit indignat şi sări pe podea.

— Oh. Eliza se întinse să mai ia o bucată de biscuit şi o înghiţi dintr-o îmbucătură. E o mare uşurare să aud asta.

— Mă bucur că mai pot să te învăţ câte ceva. Linguriţa începu să bată nerăbdător pe suprafaţa mesei. Acum, nu vreau nici pe departe să te trag de limbă, dar dacă doreşti să îmi dai detalii despre acel ceva Excesiv de Stupid pe care l-ai făcut, te ascult cu mare plăcere.

— Este ca într-unul dintre acele romane ridicole şi oribile – ştii tu, cele cu temniţe întunecate şi înfiorătoare, cu bice şi cătuşe. Eliza îşi dădu seama că vorbea în neştire, dar decise că nu conta. Povestea era una care sfida orice încercare de coerenţă. Doar că nu s-a întâmplat într-o temniţă, ci în Apartamentul Burgund, care este folosit pentru a primi şi distra vizitatorii importanţi ai abaţiei.

— Bice? întrebă Augustina pe un ton pierit.

— Ei bine, nu… nu bice. Doar cătuşe.

— Ţi-a pus *cătuşe?*

— Nu, mi le-am pus singură. A fost… o greşeală.

Augustina îşi arcui sprâncenele argintii.

— Cumva ai ajuns să ronţăi din ciupercile pe care le strângi pentru picturile tale? Fiindcă începi să-mi dai impresia că ai halucinaţii.

— Ştiu, ştiu. Eliza îşi plecă ruşinată capul. Nu degeaba se spune că adevărul e mai bizar decât ficţiunea. Dacă mai ţii minte, am citit o dată exoticele poveşti arăbeşti ale Şeherezadei…

— Dacă ai de gând să îmi spui că te-ai trezit cu un duh chipeş ieşind dintr-una din sticlele de brandy ale lui Harry, iar acesta te-a luat pe sus şi te-a dus la pat de cum te-a văzut, mă duc să chem spiţerul.

Eliza îşi muşcă buza pentru a nu izbucni în râs.

— *Bărbatul* în cauză nu a fost doar un norişor de fum parfumat. A fost în mod cert un englez în carne şi oase.

Sprijinindu-şi coatele pe masă, Augustina se aplecă puţin spre ea.

— Haide, continuă. E chipeş acest bărbat?

— Ca un păcat, mărturisi Eliza. Înalt, cu muşchi divini şi cei mai frumoşi ochi din tot Universul. De pe buze îi scăpă fără vrerea ei un oftat. Şi are un dragon uriaş…

— Aşa îi spuneţi voi, tinerii, mai nou? o întrerupse Augustina. Pe vremea mea unii gentlemani se refereau la părţile lor intime cu numele de Toiagul lui Avraam.

Eliza făcu ochi mari.

— Vai, ce groaznic! Asta nu prea pare să descrie un bărbat care crede că şi femeile ar trebui să se bucure de actul în sine, nu-i aşa?

Augustina lăsă să-i scape un hohot de râs deloc demn de o doamnă. Acesta fiind unul dintre motivele pentru care Eliza îşi iubea prietena.

— I se mai spunea şi puţă, paloş, popic, îi împărtăşi Augustina. Şi pompă.

O, îi plăcea ideea. Haddan avea o pompă de-a dreptul minunată. Una care o făcea să-şi dorească să fi fost o cârciumăriţă desfrânată, printre ale cărei sarcini să se numere şi vizite frecvente la cişmea pentru a-şi umple găleata…

— Ştii, nu m-am mai gândit până acum la asta, dar e interesant că toate eufemismele astea pentru penis încep cu litera P, reflectă fosta ei guvernantă.

— Foarte interesant, consimţi Eliza. Îşi drese vocea. Şi dacă tot veni vorba, tu pari să fii, ăăă, destul de bine informată în privinţa asta.

Chicotind, Augustina îşi flutură mâna prin aer.

— Aventurile amoroase nu sunt tocmai o noutate, draga mea.

Eliza izbucni şi ea în râs alături de prietena ei, dar când veselia lor se stinse, simţi brusc un junghi de vinovăţie că nu îi mai trecuse niciodată prin minte să îi pună o anumită întrebare.

— Tu ai fost vreodată îndrăgostită, Gussie?

— O, da, răspunse Augustina încet. Profund. Nebuneşte. Dar familia mea nu avea bani să îmi facă zestre, iar familia lui insista să îşi ia o soţie înstărită. Aveam de gând să di sfidăm, odată ce James reuşea să economisească suficient din ceea ce câştiga ca paroh cât să îşi poată permite să se însoare cu cine voia el. Coborî privirea spre farfuria ei şi aranjă cu grijă într-un şir perfect cele trei felii de tartă cu căpşune rămase nemâncate. Însă satul a fost lovit de o epidemie de gripă, iar el a refuzat să stea departe de enoriaşii lui bolnavi.

Frunzele de iederă crescute pe lângă rama ferestrei tresăriră în bătaia brizei, făcând să alunece desene de umbre şi lumini pe suprafaţa sticlei.

— Deci ăsta, draga mea, e motivul pentru care susţin că nu e nimic rău în a trăi clipa atunci când ţi se oferă o şansă. Sunt la o vârstă la care pot spune cu o oarecare autoritate că rareori ajungi să regreţi lucrurile pe care le-ai făcut. În schimb lucrurile pe care nu le-ai făcut…

O tăcere confortabilă se aşternu între ele – confortabilă cum doar între două prietene vechi ar fi putut fi –, cât timp Augustina fu ocupată să adauge apă fierbinte în ceainic şi să le reumple ceştile. Eliza îşi aţinti gânditoare privirea asupra frunzelor de ceai care se aşezară pe fundul lichidului de culoarea vinului de Xeres. Acolo stătea scris viitorul, sau în ghicitorile vreunei ţigănci, sau în runele din vreo carte de magie a druizilor antici? Şi dacă ar fi fost

scris, ar fi vrut să îl ştie?

Oftatul ei făcu să se risipească norişorul învolburat de aburi.

— Ai dreptate. Îmi pare foarte rău că nu te-am întrebat niciodată mai multe despre viaţa ta înainte de a ajunge la Leete Abbey.

— Ei, prostii. Nu ţi-aş fi spus. Nu a fost momentul potrivit până acum, răspunse Augustina cu sinceritate. Şi dacă tot ai pomenit de asta, am reuşit cumva să ne abatem de la subiect. Veni puţin mai în faţă pe scaun şi îşi sprijini coatele pe masă. Te rog, mai dă-mi detalii despre cătuşe.

După ce sorbi lacomă mai multe înghiţituri de ceai, Eliza îi descrise şovăitoare camera lui Gryff şi cum descoperise jucăria sexuală pe care Harry şi prietenii lui o suspendaseră deasupra patului acestuia.

— Am fost curioasă, îi explică ea. În sens teoretic, adică. Aşa că am vrut pur şi simplu să o văd mai de aproape.

— Mi se pare corect. Rareori ţi se oferă ocazia să examinezi o drăcovenie atât de interesantă, spuse Augustina cu gravitate.

— Apoi… Un val de fierbinţeală îi urcă în pometii înalţi când îşi aminti cum îl privise pe Gryff dezbrăcându-se în pielea goală şi întorcându-se spre ea, cu lumina lumânării poleindu-i profilul masculin. Ăăă, apoi… Lăsă deoparte orice detaliu în afară de strict ceea ce se petrecuse, recunoscându-şi păcatul. După aceea m-am furişat de lângă el în timp ce dormea, iar la prima geană de lumină am pornit spre tine. Îşi apăsă palmele peste ochi, simţindu-şi obrajii mistuiţi de flăcări. Nu m-am simţit în stare să îl înfrunt la lumina zilei.

— Nu ai niciun motiv să te simţi ruşinată, spuse prietena ei cu îndârjire.

— Cred că mă simt totuşi puţin, recunoscu Eliza cu mâhnire. Dar, în cea mai mare parte, sunt derutată. Descopăr că mă simt atrasă de el şi nu vreau asta.

— Ah. Un prieten de-al lui Harry…

— El susţine că *nu* e un prieten de-al lui Harry. Nu… nu ştiu exact ce l-a făcut să vină la Leete Abbey, dar nu părea interesat să îşi petreacă timpul cu restul. Sprâncenele i se împreunară. Ce-i drept, mai e şi meciul de box care ar putea fi o explicaţie.

Augustina dădu din cap cu înţelepciune.

— Da, bărbaţii par într-adevăr să se desfete privind două brute cum se snopesc în bătaie.

— Ce bine ar fi dacă vreun exemplar desăvârşit de forţă masculină l-ar bate puţin şi pe Harry cât să îi bage minţile în cap, reflectă Eliza. Dar ăsta nu ar fi un eveniment – ar fi un miracol.

— S-au întâmplat şi lucruri mai bizare.

„Cum ar fi faptul că am făcut dragoste cu unul dintre cei mai notorii crai din Londra”.

Expresia ei îi trădă probabil o parte dintre gânduri, căci Augustina îşi ascunse un rânjet în spatele mâinii.

— Ţi-a plăcut de el? Nu de Harry, fireşte, ci de Stăpânul Cătuşelor.

Eliza încercă să se gândească.

— Mă face să mă simt şifonată.

— Şifonată?

— Delicios de întoarsă pe dos. Ca şi cum aş arăta mai bine cu toate în uşoară dezordine. Făcu un gest vag cu mâna prin aer înainte de a-şi împinge o buclă rebelă în spatele urechii. Ca şi cum nu ar ţine neapărat să mă vadă cu toate şireturile legate strâns şi părul perfect prins în agrafe. Mă privea ca şi cum aş fi fost delectabilă. Oftă zgomotos. Ştiu, ştiu, nu are niciun sens ce spun.

— Ba are foarte mult sens, draga mea. Bărbatul te face să simţi că poţi fi tu însuţi.

— Mă face să râd, adăugă ea cu vocea pieritâ, simţindu-şi colţurile gurii ridicându-se uşor. E amuzant şi nu se ia prea în serios.

— Pare absolut şarmant. Şi cumva această întruchipare a Perfecţiunii are şi nume?

— Haddan.

— *Acel* Haddan. Cerberul Hedonist.

Eliza dădu din cap.

— Vai de mine, murmură Augustina. El s-ar putea dovedi o belea.

„Belea. De parcă mai aveam nevoie să mi se amintească”.

— Pe de altă parte, reflectă prietena ei, viaţa poate fi teribil de plictisitoare dacă nu ţi se arată din când în când şi ceva mai sălbatic.

Eliza se trezi cu o înghiţitură de ceai aproape ieşindu-i pe nas.

— Ce m-aş face fără tine şi fără învăţăturile tale înţelepte şi spirituale, Gussie?

— Te-ai descurca foarte bine, draga mea. Deşi niciuna din noi nu ar râde la fel de mult. Ceea ce, desigur, ar fi mare păcat, fiindcă umorul e ceea ce face soarele să strălucească.

— Ai dreptate. O scânteiere de lumină pe iedera de dincolo de fereastră îi aminti de privirea leneşă, cu pleoapele grele, a lui Gryff. Cel puţin am învăţat o lecţie. Bărbaţi precum marchizul nu au ce căuta în viaţa mea. Se forţă să îşi desprindă privirea de la sclipirile de verde umbros. Vezi tu, Haddan nu e singurul care ameninţă să îmi facă probleme. Datoriile lui Harry sunt tot mai mari, şi mă tem că lucrurile scapă cu adevărat de sub control.

Expresia amuzată a Augustinei se transformă într-una serioasă de îngrijorare.

— Să înţeleg că refuză să asculte argumentele tale raţionale?

— Se face că plouă indiferent ce îl rog şi… nu prea ştiu ce să fac. Mi-e cu neputinţă să îl controlez. Am fost în oraş săptămâna trecută şi am stat la Margaret până m-am întâlnit cu domnul Watkins pentru o comandă şi… Fu nevoită să facă o pauză pentru a sorbi puţin din ceai în încercarea de a-şi alunga gustul fricii de pe limbă. Lordul Brighton m-a oprit pe Bond Street.

— Te-a ameninţat?

— Nu făţiş. Dar a sugerat că Harry a început să... îi facă anumite promisiuni privind viitorul meu.

Augustina înjură în barbă.

— Gunoiul!

Înjurătura o înveseli puţin pe Eliza. Brighton i se păruse un individ pe deplin execrabil de fiecare dată când venise la abaţie. Faptul că acesta şi odiosul domn Pearce erau veri nu făcea decât să confirme reacţia ei intuitivă.

— Gunoiul, spuse şi ea, constatând că rostirea cu voce tare a apelativului îi uşura puţin apăsarea din piept.

— Haide, să continuăm discuţia afară, unde briza va risipi aburii otrăvitori formaţi prin simplul fapt de a fi pomenit numele acelui libidinos. Augustina se ridică şi începu să strângă vasele. Gândesc mai limpede când am în mâini foarfecile de grădină. Îngustându-şi ochii într-o expresie războinică, adăugă: Nu-ţi fie teamă, o să găsim noi o soluţie.

Capitolul 6

O hurducătură a roţilor îl smuci pe Gryff din gânduri, făcându-l să fie din nou atent la drum.

— Blesteme, mârâi el, strângând în pumn frâiele şi ghidând caii printr-o cotitură strânsă.

Deşi încercase să îşi lămurească emoţiile, constata că starea lui de spirit oscila între dezgust faţă de propria persoană şi scuze prin care să îşi justifice purtarea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu i-am răpit inocenţa, bombăni el, făcând pe avocatul diavolului. A spus-o şi ea că nu e prima dată când vede un mădular.

Deşi era evident că răposatul ei soţ nu fusese prea abil în mânuirea acestuia.

— Asta e irelevant. Comentariul fals stârni o reacţie iritată din partea Jumătăţii sale Mai Bune. Purtarea ta a fost nedemnă de un gentleman.

Tăcu. Apoi:

— Cine a zis că sunt gentleman?

Caii pufăiră şi săriră brusc din calea unei crengi ce atârna la mică distanţă de sol, aproape răsturnându-l de pe capră.

— Nu am pretins niciodată că aş fi vreun sfânt, dar asta nu înseamnă că m-am coborât în străfundurile depravării. Dialogul cu demonul lui interior continuă: Fără un oarecare cod de onoare, omul nu este decât un vierme alunecos care se zbate în noroiul întunecat şi umed.

Diavolul nu fu în stare să îi dea nicio replică inteligentă.

— Deci dacă vreau să-mi ţin capul deasupra mocirlei, onoarea îmi impune să dau ochii cu Lady Brentford şi să îmi cer scuze de la ea, în loc să mă târăsc înapoi în oraş.

Gryff ascultă, aşteptând eventuale proteste, dar nu auzi decât şuieratul vântului. Cotind pe marginea înierbată a drumului, întoarse şareta şi plesni din bici peste capetele celor doi cai suri speriaţi.

— Da, da, băieţi, ştiu că sunteţi nedumeriţi, le strigă el, calmându-le trapul agitat. Şi eu sunt.

O oră mai târziu, Gryff intră în Harpden unde, după câteva întrebări scurte la una dintre prăvăliile locale, primi instrucţiuni pentru a ajunge la o căsuţă de la marginea târgului. Legându-şi atelajul la umbra unui fag, ridică zăvorul porţii de lemn şi, înarmându-se cu hotărâre, porni direct spre uşa de la intrare. Nu era ca şi cum l-ar fi aşteptat un pluton de execuţie – deşi poate că domniţa ar fi fost tentată să îi înfigă un glonţ în boaşe.

Bătu de câteva ori fără a primi niciun răspuns, ceea ce îl făcu să se dea în spate pentru a vedea dacă nu putea desluşi vreun semn de viaţă prin ferestrele de la etaj. După ce venise atâta drum, ezita să plece fără a fi vorbit cu Lady Brentford.

Miau.

Sunetul înăbuşit părea să se audă din spatele oblonului de pe lucarnă. O lăbuţă portocalie se iţi de după plăcile de lemn.

Miau, miau.

— Cum se face că pisicile tocmai atunci se bagă în bucluc când sunt şi eu prin preajmă? bombăni el.

Aruncând o nouă privire în sus văzu că balamaua de fier care fixa oblonul se desfăcuse şi se înţepenise în acoperişul de stuf.

Mieunatul pisicuţei devenea tot mai stins.

— Oh, blesteme!

Scoţându-şi haina şi vesta, Gryff găsi un punct de care să se agaţe cu mâna de lemnul înnegrit de vreme şi începu să se caţăre.

Oricât de fermecătoare ar fi părut căsuţa din depărtare, micile defecte apărute în timp, cele care îi dădeau o personalitate proprie, nu îl ajutau deloc să urce repede. Cizmele lui hessiene bine lustruite alunecau pe tencuiala de gips cu textură aspră, ce lăsa dâre de var pe pielea neagră, iar pânza fină a cămăşii lui se agăţă în spinii trandafirilor sălbatici, care îi sfâşiară mâneca. Prescott probabil avea să izbucnească în plâns văzând răul făcut – oricât ar fi fost de flexibil în alte aspecte, valetul punea mult la suflet tot ceea ce ţinea de haine.

Cu pantalonii mânjiţi de funingine, Gryff se strecură pe după horn şi prinse ezitant în mână oblonul de pe lucarnă.

— Au! murmură el când degetele lui julite veniră în contact cu paiele aspre de pe acoperiş. Ar fi bine să apreciezi asta mai mult decât cealaltă blestemată de pisică, mârâi el. Altfel s-ar putea să te arunc drept hrană berzelor de pe horn.

Pisicuţa şuieră când Gryff îi eliberă cu blândeţe coada din capcana de lemn, însă în loc să o ia la fugă, dădu cu laba peste şireturile cămăşii lui până le desfăcu, apoi se strecură la pieptul lui.

— O, deci acum te aştepţi să îţi asigur şi cal, şi caleaşcă? murmură el, buzele curbându-i-se într-un zâmbet când blana moale îl gâdilă pe piept. Cine te crezi – prinţul regent?

Miau.

— Suveranul Mârţoagelor Deşelate?

La început Gryff nu auzi decât un tors zgomotos, dar o clipă mai târziu recunoscu brusc voci. Voci de femei agitate.

O piatră trecu în zbor pe lângă urechea lui.

— Ai de gând să-mi prazi casă, tâlharule! Următorul proiectil îl izbi în umăr. Mai gândeşte-te!

— Mă predau! Văzând că apriga femeie cu păr argintiu se pregătea pentru o nouă aruncare, Gryff flutură o mânecă albă în semn de împăcare. Vă asigur că intenţiile mele sunt perfect onorabile, doamnă!

Ea coborî braţul.

— Atunci ce anume cauţi pe acoperişul meu?

Gryff era pe punctul de a răspunde când o a doua femeie ieşi dintre tufişuri. Când aceasta ridică bărbia pentru a-i întâlni privirea, îi văzu obrajii pălind teribil, apoi colorându-se într-un trandafiriu intens. Culoarea îi aminti de piersici coapte la soare.

— Cred că l-a salvat pe Şoricel, îi spuse Eliza însoţitoarei ei.

— De fapt, am salvat o pisică.

— Şoricel e pisică, replică Eliza.

— Ah. Ar fi trebuit să ghicesc.

— Îl cunoşti pe intrusul ăsta, draga mea? întrebă femeia care îl atacase.

— Da, spuse Eliza sec. Gussie, permite-mi să ţi-l prezint pe marchizul de Haddan. Cred că pot spune cu mâna pe inimă că nu intenţionează să îţi şterpelească argintăria. Îndreptându-şi din nou privirea spre el, spuse: Lord Haddan, aceasta este domnişoara Augustina Haverstick.

— Îmi cer scuze, tinere, spuse Augustina. Însă dacă

te-ai fi anunţat cum se cuvine, nu aş fi fost nevoită să îmi apăr proprietatea.

— Îmi recunosc în întregime vina, spuse el sec. Dar chiar şi aşa, dacă tot sunt aici sus… aveţi un ciocan?

— Un ciocan? Eliza îşi aţinti asupra lui o privire circumspectă. Pentru ce?

— Balamaua oblonului s-a desprins din cadrul ferestrei. Dacă îmi dai un ciocan, am s-o bat la loc.

— O, domnul Reading tot promite să o repare de o veşnicie, dar nu a avut încă timp. Augustina oftă. Zdrăngăne atât de tare că ar putea scula morţii când bate vântul dinspre vest.

— Cu mare plăcere îi voi lua locul domnului Reading.

— Ştii să repari un oblon? întrebă Eliza.

— Ştiu să fac foarte multe lucruri, inclusiv să mânuiesc un ciocan, răspunse Gryff tărăgănat, găsind o plăcere deloc onorabilă în a-i privi chipul colorându-se într-o nuanţă aprinsă de roşu căpşună. Să bat câteva cuie e o sarcină uşoară.

— Nu te clinti de acolo, milord, interveni Augustina. Mă întorc imediat.

Eliza făcu ochi mari de spaimă.

— Îl aduc eu, dădu ea să spună, dar prietena ei dispăruse deja după colţul căsuţei.

— Domnişoara Haverstick e remarcabil de energică, remarcă el, frecţionându-şi umărul.

Încercarea lui de a glumi nu îi smulse Elizei un zâmbet. Când aceasta plecă genele şi îşi strânse buzele într-o linie dreaptă, Gryff se simţi şi el, pe neaşteptate, uşor stingherit.

— Îmi cer scuze că am apărut aşa, fără avertizare, dar…

— Dar ce cauţi aici? spuse ea pe nerăsuflate.

O *întrebare bună.* Şi la care nu putea răspunde uşor.

Fu salvat de pisică. Din interiorul cămăşii lui se iţi mai întâi o lăbuţă, apoi o ureche blănoasă minusculă.

— Îmi pare rău. Sper că nu ai fost rănit din nou,

murmură Eliza. Şoricel cam obişnuieşte să facă pozne.

— Pisicile cam obişnuiesc să se bage în belele.

O spusese cu toată inocenţa, însă comentariul lui îi stârni Elizei un nou torent de ruşine.

— Lord Haddan, sunt conştientă că… faptele mele de noaptea trecută probabil te-au făcut să crezi că…

— L-am găsit! strigă Augustina, ridicând ciocanul deasupra capului în timp ce traversă în grabă deschizătura din gardul viu de lemn-câinesc. Mi-a luat puţin până mi-am amintit unde l-am pus.

Eliza îi aruncă prietenei ei o privire mânioasă, pe care fata bătrână o ignoră veselă.

— Poftim, tinere, continuă Augustina, înmânându-i bucuroasă unealta.

Scoţându-şi din cămaşă ghemotocul de blană, Gryff îi întinse pisica la schimb.

— Şoricel probabil ar prefera să nu se întoarcă la scena crimei. Auzi când Eliza inspiră şuierat. Nu, adăugă el încet, că ar trebui să simtă vreo urmă de remuşcare pentru că a fost atât de aventuros.

— Mulţumesc.

Eliza înşfăcă pisicuţa din mâinile lui şi se dădu în spate.

Luând ciocanul, Gryff se căţără înapoi până la lucarnă şi în scurt timp fixă oblonul înapoi unde îi era locul. Văzând că mai multe bucăţi din rama ferestrei erau desfăcute, strigă:

— Mai aveţi nişte cuie, domnişoară Haverstick?

— Da! răspunse aceasta cu voce subţire.

— Eventual Lady Brentford ar putea să urce pe scări până în pod şi să mi le dea.

Cel mai probabil Eliza avea să îi reproşeze acea manipulare, dar i se părea cea mai bună soluţie pentru a schimba câteva vorbe între patru ochi cu ea.

Câteva minute mai târziu, fereastra cu stinghii se deschise cu destul de multă forţă.

— Ăsta… În poala lui ateriză un săculeţ de pânză… a

fost un truc murdar.

— Dacă eşti cu adevărat furioasă, n-ai decât să vii şi să-mi dai una în cap cu ciocanul.

Eliza ridică privirea din umbră.

— Repară fereastra mai întâi.

El râse.

— Foarte practic.

Scuturând câteva cuie din sac, le băgă în gură şi se apucă de treabă.

— *Sunt* practică, spuse ea după o clipă de ezitare. Excesiv de practică. De cele mai multe ori, adică.

— Ai putea să ţii bucata asta fixă? murmură el pe lângă cuie.

Expirând cu un uşor şuierat, Eliza se aplecă prin geam pentru a face ceea ce îi ceruse el. Parfumul ei – acel amestec dulce aromat de verbină şi cuişoare – îi gâdilă nările, stârnindu-i o reacţie imediată şi primitivă.

Îşi schimbă uşor poziţia pentru a ascunde umflătura apărută în pantaloni.

— Mulţumesc, aşa… acum puţin mai sus.

Foindu-se, Eliza întinse un braţ mai sus.

„Oh, cât sunt de malefic”. Gryff se apropie milimetric, umărul lui atingându-se uşor de sânii ei. *Malefic.*

— *Ce* aşteptţi? Ca trâmbiţa lui Ghedeon să anunţe învierea?

— E important… *Cioc, cioc.* Să alegi… *Cioc, cioc.* Locul potrivit… *Cioc, cioc.* Altfel rişti să se despice lemnul. Gryff mai scoase un cui din gură. Poţi să-i dai drumul acum.

Ea se lăsă pe spate şi îşi puse mâinile pe pervaz. Lemnul îmbătrânit de vreme încadra o imagine fermecătoare. Lumina soarelui îi scălda trăsăturile într-o scânteiere blândă şi jucăuşă. Picături de auriu îi îmbrăcau genele, şi buclele care i se desprinseseră din coc şi îi dansau acum în bătaia brizei.

Gryff zâmbi. Eliza nu îi răspunse la zâmbet.

— Lord Haddan…

— Numele meu e Gryffin. Sau Gryff mai pe scurt.

— Şi ar fi cât se poate de necuviincios din partea mea să îl folosesc pe oricare dintre ele, se răsti ea. Apoi oftă, iar gura i se strâmbă într-un zâmbet mâhnit. Nu că aş avea vreun drept să vorbesc despre bună-cuviinţă după noaptea trecută. M-am…

— Asta depinde de a cui definiţie pentru bună-cuviinţă alegi să o accepţi, remarcă Gryff.

— Nu mă mai tot întrerupe, domnule. Mi-e oricum suficient de greu să încerc să îmi cer scuze pentru purtarea mea desfrânată, aşa că nu-i cazul să vii şi tu să îmi prelungeşti agonia.

El îi întinse ciocanul.

— Vrei să spui că ai regretat întâmplarea?

Gura ei se contorsionă într-o serie de expresii bizare scurte, astfel că lui Gryff îi fu imposibil să desluşească dacă sunetul confuz pe care îl scosese Eliza fusese un „da” sau un „nu”.

— Dacă prin „desfrânat” te referi la ceva sordid sau ticălos, îmi permit să te contrazic, spuse Gryff.

— M-am purtat ca o stricată. O târfă neruşinată. Eliza coborî privirea spre mâinile ei, care erau încleştate atât de strâns pe mânerul ciocanului încât încheieturile i se albiseră. Sunt… de regulă foarte pragmatică şi cu picioarele pe pământ. Expresia ei căpătă un aer de uluire uşor buimacă. Eu nu… nu obişnuiesc să mă descotorosesc şi de orice urmă de mo… moralitate deodată cu ha… hainele mele.

— Nu e nimic ruşinos în a avea o fire pasională, Lady Brentford. Se întinse şi îi ridică blând bărbia., Suntem doi adulţi raţionali care au decis să dea curs atracţiei reciproce dintre noi. Chiar nu e nimic fundamental greşit în asta. La drept vorbind, mie mi s-a părut chiar minunat ceea ce s-a întâmplat între noi.

Eliza râse scurt, deşi ochii îi reflectară o sclipire bănuitoare.

— Din câte am auzit, tu găseşti minunat să dai curs atracţiei reciproce cu *oricine* poartă fustă. Aşa că nu o voi

lua personal.

Remarca ei îl lăsă mut pentru o clipă. Avea dreptate – şi totuşi, se înşela complet. Când făcuse dragoste cu ea *chiar* fusese diferit. Nebunesc şi fantastic de diferit, deşi cum anume sau de ce era ceva ce nu reuşea nicidecum să surprindă în cuvinte.

— Ei bine, ar trebui să o iei. O atinse în colţul gurii şi desenă lent curba buzei ei de jos. *Atât de dulce, senzual de dulce. Atât de roz, perfect de roz.* Iar tremurul uşor de sub degetul lui îl făcu să tânjească dureros să pună capăt îndoielilor ei sfâşietoare. Fiindcă în momentul ăsta nu îmi doresc nimic mai mult decât să mă apropii de tine şi să te sărut până îţi răpesc minţile.

Eliza se dădu în spate cu o expresie de confuzie pe chip.

— Pe… pe cuvânt, domnule, trebuie să încetezi să mă mai tachinezi cu flirtul tău caraghios. Îndepărtându-se uşor de el, se retrase mai adânc în umbră până când din trăsăturile ei nu mai rămase decât un amestec vag de linii gri. Dacă ai terminat aici, Gussie doreşte să îţi servească nişte ceai şi prăjituri în bucătărie. Biscuiţii ei scoţieni cu nucă sunt ceva deosebit.

— Cum aş putea să rezist unei oferte atât de tentante? Cobor într-un moment.

*

— Delicios, domnişoară Haverstick. Gryff se şterse pe mâini, ridicând firicele scânteietoare de zahăr în lumina piezişă a soarelui. În viaţa mea nu am gustat biscuiţi scoţieni atât de buni.

Dumnezeule, oare chiar o vedea pe Gussie zâmbind prosteşte?

Eliza îşi amestecă încă o lingură de miere în ceai. Individul ar fi fost probabil în stare să îl farmece pe Satana însuşi, dacă şi-ar fi propus. Ar fi fost bine pentru ea să ţină minte acest lucru. Dorinţele diavoleşti care se stârniseră în

ea trebuiau lăsate să ardă mocnit în cele mai întunecate şi îndepărtate colţişoare ale fiinţei ei. Era prea periculos să le lase să vadă lumina zilei.

Era prea riscant să le alimenteze focul cu fantezii secrete.

— Te rog să mai iei o bucată, Lord Haddan, spuse Augustina, împingând farfuria peste masă. E plăcut să văd un bărbat care are un apetit sănătos pentru dulciuri.

Prinsă cu îmbucătura pe jumătate înghiţită, Eliza se înecă zgomotos.

— Mă iertaţi, îşi ceru ea scuze, limpezindu-şi vocea printr-o tuse scurtă. Probabil a fost o idee prea fierbinte.

Gryff îndreptă asupra ei o privire leneşă, cu pleoapele coborâte, care îi făcu stomacul să se dea de câteva ori peste cap, izbindu-se smucit de coastele ei.

— Vrei să împărţim o bucăţică?

— Mulţumesc, dar am mâncat destul, spuse ea. Dacă mănânc prea multe dintre bunătăţile consistente cu unt şi zahăr făcute de Gussie voi ajunge grasă ca o gâscă îndopată.

El o măsură lent din cap până în picioare.

— Mie mi se pare că silueta ta are o formă perfectă, Lady Brentford.

— Şi fără îndoială eşti expert în formele feminine, replică ea în barbă.

Augustina îi dădu un cot în coaste când se întinse după carafa cu lapte.

— Mai doreşti ceai, Lord Haddan? Sau poate doreşti să guşti o felie din tarta cu căpşune.

— Îmi plac foarte mult tartele…

Eliza simţi că roşise furios.

— Dar, din păcate, ar fi bine să fiu şi eu atent la siluetă.

Augustina îi studie talia îngustă şi abdomenul plat, care se vedeau indecent de clar prin ţesătura uşoară ca fulgul a cămăşii lui, şi pufni încet în râs.

— După părerea mea, există multe altele care sunt

atente la silueta ta, milord.

În privirea lui sclipi un amuzament nelegiuit.

— Vai, domnişoară Haverstick, mă faci să roşesc.

Ridicându-se brusc, Eliza începu să strângă farfuriile goale.

— Curăţ eu masa până voi doi… „flirtaţi”, încheie ea răutăcioasă în gând… până discutaţi diversitatea distracţiilor disponibile în oraş.

Gryff se ridică fulgerător, iar Eliza se trezi cumva cu mâinile goale.

— Insist să iei loc. Dacă tot m-am bucurat de roadele muncii voastre, pot măcar să duc vasele până la spălător.

Se răsuci pe călcâie, întinderea lată a spatelui său împiedicând-o să mai vadă orice altceva. Sudoarea îi umezise cămaşa, accentuând muşchii puternici de sub ţesătură.

Simţind un uşor disconfort, Eliza se grăbi să îşi ferească privirea, doar pentru a întâlni chipul întrebător al Augustinei.

„Nu”, şopti ea mut, „spune nimic”.

Prietena ei îi aruncă un rânjet drăcesc, dar prietenia se dovedi mai puternică decât dorinţa de pozne şi păstră tăcerea.

Vocea de bariton a marchizului se ridică peste zăngănitul vaselor:

— Am să vă rog să mă scuzaţi, doamnelor, pentru că trebuie neapărat să ies şi să-mi aduc haina. A fost o teribilă lipsă de maniere din partea mea să stau pe jumătate dezbrăcat în prezenţa voastră.

— Eşti iertat, milord, îl anunţă Augustina veselă. La vârsta mea e chiar plăcut să păcătuieşti cu un derbedeu chipeş.

Chicotul cu care îi răspunse el se pierdu în adierea brizei când ieşi vioi pe uşa din spate.

— Voi interpreta asta drept o invitaţie de a mă întoarce într-o clipă.

Capitolul 7

— Deci *ăsta* e Haddan? spuse Augustina, odată ce sunetul se stinse. Ceruri, nu mi-ai spus că e…

Eliza flutură frenetic din mâini, încercând să-i facă semn prietenei ei să tacă.

— Şşşşt! Se va întoarce din clipă în clipă şi…

— la uite cine altcineva e flămând. Gryff reapăru cu pisicuţa cuibărită în haină. Cum tocmai s-a trezit dintr-un pui de somn, acum îşi cere porţia de bunătăţi.

Torsul gutural – scos de Şoricel, nu de Haddan – o făcu pe Eliza să înceapă să se foiască în scaun. Nu înţelegea nicidecum de ce avea un efect atât de bizar asupra liniştii ei sufleteşti. În mod normal, cu cât petrecea mai mult timp în prezenţa lui, cu atât ar fi trebuit să devină mai calmă. În schimb, ea devenea din ce în ce mai agitată. Sperioasă era, poate, o descriere mai potrivită. Precum o pisică încercând să traverseze în fugă un grătar încins. Când Gryff se apropie de ea, vârfurile picioarelor ei începură să ţopăie foarte uşor pe scândurile podelei.

Dacă se gândea mai bine, o pisică ar fi fost mult prea inteligentă pentru a-şi continua traversarea odată ce laba ei ar fi atins metalul fierbinte.

— Nu pot spune că nu-l înţeleg, continuă Haddan. Sunt atâtea bucăţele delicioase pe aici încât un bărbat nu ar avea cum să nu fie tentat să păcătuiască.

Augustina îşi acoperi gura pentru a-şi înăbuşi un hohot de râs.

Fâstâcindu-se, Eliza se ridică în grabă şi se duse să toarne o farfurioară de lapte pentru pisicuţă. *Sus-jos, sus-jos.* Începea să se simtă precum marioneta unui copil.

— De unde ştii că Şoricel e motan? întrebă ea, încercând să îşi abată gândurile de la păcate.

— L-am verificat. Are puţă.

Puţă. Când se aplecă să pună pe podea vasul cu lapte

ajunse cu ochii exact la nivelul prohabului lui Gryff.

Şi astfel i se spulberară eforturile de a alunga gândurile păcătoase.

— Ştii, Eliza şi cu mine tocmai discutam despre faptul că atât de multe eufemisme pentru părţile intime masculine încep cu litera P, interveni Augustina. Mie asta mi se pare destul de interesant.

— Pare un subiect fascinant, consimţi Gryff, cu ochii luminaţi de o sclipire ştrengărească. La drept vorbind, eu ştiu destul de multe care nu – dar am să mă abţin de la a le rosti în companie *politicoasă.*

— Sunt mereu dornică să îmi extind orizonturile culturale, răspunse Augustina. Chiar dacă pentru asta e nevoie să încalc graniţele aşa-zisei *pudori.*

— *Pardon,* îi întrerupse Eliza. Ţin să te anunţ că ţi-a căzut caietul ăsta din buzunarul sacoului.

Luă carneţelul de piele de pe podea şi şterse firele de păr de pisică lipite pe copertele acestuia.

— Mulţumesc.

Gryff nu mai păru la fel de amuzat când i-l smulse din mâini.

— Un lexicon de cuvinte murdare? întrebă ea, încântată să constate că pielea bronzată a pometţilor lui se colorase într-o uşoară nuanţă de roşu. „Ochi pentru ochi”, îşi spuse ea, observând ciocanul aflat deasupra dulapului de dulceţuri. Gryff nu era singurul capabil să lovească într-un punct sensibil. O colecţie de pasionale *billet-doux?*

Zâmbetul lui reapăru, deşi părea uşor strâmb la colţuri.

— Din păcate, nu. Îmi pare rău să te dezamăgesc, Lady Brentford, dar conţine materiale mult mai plictisitoare de-atât.

— Cum ar fi? insistă ea.

— Notiţe, spuse el posac. Simple note privind sarcini cotidiene care trebuie îndeplinite.

Eliza îşi dădu seama că evita să răspundă. Dar înainte să apuce să mai insiste, Augustina se ridică brusc.

— Ei, având în vedere că bucătăria mea e pe mâini bune, am să mă întorc la tăierea trandafirilor.

— Eu voi…

— Tu vei rămâne aici pentru a-i ţine companie nobilului domn, spuse ferm prietena ei. Ar fi foarte nepoliticos să îl lăsăm singur.

Eliza se posomorî, o expresie pe care fosta ei guvernantă o ignoră cu inima uşoară.

— N-aş vrea să creadă că nu te-am învăţat bunele maniere.

— Sigur că da, bombăni Eliza. În niciun caz nu am vrea să fie şocat de purtarea mea.

Augustina se mulţumi să îi facă cu ochiul şi ieşi graţioasă pe uşă.

*

Gryff aşteptă până se stinse sunetul paşilor ei pe dalele de piatră.

— Scuze, nu vreau să te tulbur prea tare, spuse el încet. Mi-e limpede că prezenţa mea te stinghereşte, aşa că nu o voi prelungi. Pot să te rog să mă însoţeşti până la şaretă?

Văzându-i ezitarea, adăugă:

— M-ai întrebat ce caut aici, Lady Brentford, şi până acum nu ţi-am răspuns încă. Am venit să îmi cer iertare. Nu, ţin să repet, pentru că aş regreta ceva legat de ceea ce s-a petrecut între noi, ci pentru că am profitat de… poziţia ta. Asta nu a fost corect din partea mea.

Ea îşi feri privirea, o buclă desfăcută căzându-i în faţă şi ascunzându-i ochii coborâţi în pământ.

— Hai să lăsăm deoparte discuţiile despre corect şi incorect. Nu are niciun rost să mai vorbim despre trecut.

— Şi despre viitor? întrebă el încet.

Eliza începu să pună biscuiţii rămaşi într-o cutie.

— Doreşti câţiva pentru drumul înapoi la Londra, domnule?

— Ah, un refuz de a-mi răspunde, oricât de dulce l-ai fi formulat. Gryff zâmbi. Mulţumesc, dar voi supravieţui fără hrană.

Îşi încheie nasturii vestei şi îşi netezi cutele de pe mâneca sacoului.

— Însă Gussie ar fi dezamăgită dacă nu ţi-ai lua câţiva cu tine. Îi împachetă câteva bucăţi de prăjitură într-un pătrat de pânză. Urmează-mă, domnule.

Traversară grădina de verdeţuri şi, ocolind casă, ajunseră în faţa ei.

— Doamna Haverstick are ochi foarte buni pentru culoare şi textură. Gryff studie plantele de pe margini. Deşi presupun că ai avut şi tu o influenţă în privinţa asta.

— Cum… dădu ea să spună, apoi se opri brusc.

Confirmându-i bănuielile, Gryff îi răspunse:

— Pentru că sunt similare ca atmosferă cu grădinile amenajate în jurul ascunzătorii tale de la abaţie. E evident că ai o înclinaţie specială spre amenajarea peisagistică.

— La… la nivel de amator, mărturisi ea. Îmi plac florile şi cum îşi găsesc locul în peisaj.

— Pământul nu minte. Există ceva elementar de înviorător în adevărul faptului că Natura trebuie să asigure hrană ca viaţa să se poată dezvolta, verde şi minunată, şi plină de potenţial.

Sprâncenele ei se împreunară şi reflectă pentru o clipă.

— Asta îmi pare vag familiar, murmură ea, părând uşor nedumerită. E dintr-unul dintre Poeţii Lacurilor?

El clătină din cap, simţindu-se oarecum încurcat.

— Nu, a fost scris de cineva nepublicat.

— Este un sentiment minunat. Îşi continuă drumul alţi câţiva paşi, apoi îi aruncă o privire piezişă. Mă surprinde că ai remarcat nuanţele grădinilor de aici şi de la abaţie, domnule. Majoritatea bărbaţilor nu observă aşa ceva.

El ridică din umeri şi râse exagerat.

— Apreciez frumuseţea în toate formele splendide pe care le îmbracă.

Privirea ei alunecă spre tulpinile argintii de căldăruşă, dar nu înainte ca el să îi surprindă pentru o clipă ochii.

Gryff îşi simţi pieptul strângându-se sub gheara unei furii neaşteptate. Blestemaţi să fie bărbaţii care o făcuseră să se simtă altfel decât frumoasă şi demnă de a fi dorită. Din impuls, întinse mâna şi o prinse de încheietură.

— Lord Haddan…

Nu se putu abţine. Văzându-i buzele tremurătoare, o trase în umbra fagului arămiu. Lumina soarelui se strecura pestriţă printre frunze, pictându-i faţa în nuanţe de auriu şi ambră. Eliza încercă să se ferească, dar el o trase în braţele lui, inundat de fierbinţeală când atingerea trupului ei îi încinse pielea.

— Sărută-mă, spuse el răguşit, mâinile lui mângâind-o pe umeri.

Eliza ridică bărbia, respiraţia accelerându-i-se până deveni un şir de icnete scurte, neregulate.

Aplecându-se spre ea, Gryff îşi atinse blând buzele de ale ei. Preţ de una, două, trei bătăi de inimă, apoi ea se dădu în spate, rupând legătura dintre ei.

— Ar… ar fi bine să pleci, Lord Haddan, spuse ea.

— De ce? murmură el. Fiindcă îţi doreşti să faci dragoste cu mine din nou?

Fu jumătate întrebare, jumătate seducţie.

O simţi încremenind în braţele lui, apoi relaxându-se şi râzând cu jumătate de gură.

— Da, presupun că da, recunoscu ea cu o francheţe încântătoare. Dar nu ar fi înţelept.

Avea dreptate – şi era o greşeală să o seducă pentru a o face să cedeze ispitei. Dar nici nu găsea în el forţa să îi dea drumul.

— Tu întotdeauna te laşi condusă doar de creier? o întrebă el, trecându-şi degetul mare peste conturul obrazului ei.

— Nu-mi pot permite să îmi asum riscuri nebuneşti, replică Eliza. E prea periculos.

Precum un şarpe, cuvântul se încolăci în jurul

conştiinţei lui, strângându-l lent. „Pericolul nu era chiar atât de înspăimântător – dă puţină culoare vieţii”, îşi spuse el. Şi nici nu avea cum să le facă rău nici unuia dintre ei. Ea era văduvă, iar dacă erau discreţi cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla era să devină ţinta unor oarecare speculaţii.

— Dacă avem grijă, nu trebuie să afle nimeni, murmură el. Dacă ne facem plăcere şi mie, şi ţie, nu e nimic rău în a ne bucura de o relaţie intimă, Lady Brentford.

— Înţeleg acum de ce ai atât de mare succes în a seduce femeile.

O spuse pe un ton relaxat, dar răspunsul ei îl sfâşie adânc.

— Cum ai mult mai multă experienţă în aventurile amoroase, fără îndoială ai dreptate în privinţa faptului că eventualele consecinţe nu ar fi prea grave – pentru tine, adică, continuă ea. Însă pentru mine ar fi. Nu *îmi pot* permite o asemenea întrerupere în viaţa *mea* în momentul de faţă.

— De ce? întrebă el.

Ea refuză să îi susţină privirea.

— Pentru că am alte planuri.

Pe care în mod evident nu intenţiona să i le împărtăşească. Nu că l-ar fi surprins. Era aproape un străin, care îşi dedicase cea mai mare parte din timpul petrecut alături de ea pipăind-o şi profitând de corpul ei. Gândul nu îl făcea să fie mândru de el însuşi.

„Eşti un gentleman, Gryffin. Iar un gentleman ar trebui să îi respecte dorinţele şi să dispară din viaţa ei”.

Şi totuşi…

— Eşti dispusă să ne vedem din nou? Eventual doar cât să ne plimbăm împreună, dacă aşa preferi.

— Va… va trebui să mă gândesc la asta, răspunse Eliza.

— Desigur.

Cuvintele ei îi aduseră aminte că şi el ar fi trebuit să se concentreze pe activităţi serioase. Îşi făgăduise că purtarea lui de crai era un capitol încheiat. Şi că avea să

dea un sens vieţii sale. O scurtă aventură amoroasă cu o văduvă din provincie ar fi fost o greşeală. Un pas în spate când el îşi promisese să avanseze hotărât într-o nouă direcţie.

Gryff îşi acordă răgaz încă o clipă pentru a-şi stăpâni pornirile capricioase, apoi dezlegă frâiele lungi ale cailor şaretei de pe una dintre crengile joase şi se întoarse să îşi ia la revedere.

Eliza se dăduse un pas în spate şi stătea cu privirea aţintită în depărtare, cu o expresie gânditoare umbrindu-i chipul. Mai multe bucle i se desfăcuseră de sub agrafe şi îi dansau în bătaia brizei. Gulerul îi stătea strâmb, fustele îi erau prăfuite, şi totuşi, aşa uşor şifonată cum era, avea o frumuseţe simplă, naturală. Le făcea pe doamnele de la Londra, în ţinutele lor fine şi sofisticate, să arate ca nişte simple bucăţele de sticlă lucioasă. Fine şi scânteietoare, dar fără pic de profunzime sau substanţă.

În timp ce ea avea unghiuri şi texturi interesante, urme de faţete ascunse, cu atât mai atrăgătoare cu cât le lipsea perfecţiunea.

Se apropie încet din spatele ei şi, dintr-un singur gest rapid, petrecu bucata de piele în jurul încheieturilor ei.

Ea scoase un ţipăt de surprindere.

— Do… domnule!

Trăgând-o aproape, Gryff îşi apăsă pieziş gura peste a ei, întrerupându-i protestul cu o îmbrăţişare lungă şi pasională.

— Dacă acesta e să fie ultimul nostru sărut, ar trebui cel puţin să fie oarecum memorabil.

Spunând acestea o eliberă şi sări pe capra şaretei.

— Transmite-i salutările mele domnişoarei Haverstick. Sper să vă bucuraţi amândouă de după-amiaza petrecută în grădină. Caii pufniră şi se smuciră în faţă, nerăbdători să plece. Îţi sugerez să mai tunzi din *perovskia* de lângă zidul din spate. Începe să se cam întindă.

*

Augustina ridică privirea când Eliza apăru de după gardul viu înalt şi se opri în umbra acestuia.

— Eşti nebună, începu ea să spună.

— Ştiu, ştiu, răspunse Eliza încet. A fost nebunie curată să dau curs impulsului şi să cedez farmecelor unui crai.

— Eşti nebună că nu încerci să îi furi inima lordului Haddan, o corectă prietena ei. Păi dacă aş fi fost cu cincizeci de ani mai tânără mi-aş fi ridicat fustele să fug după el. Iar ţie ţi-aş fi dat câteva peste picioare cu o crosă de crichet pentru a te împiedica să alergi şi tu după el.

— Nu aş face niciodată ceva atât de ruşinos precum să alerg după un derbedeu, pufni Eliza. Indiferent cât ar fi de fermecător sau de musculos.

— Eşti nebună, repetă Augustina. Merită efortul. Bărbaţi care salvează pisici şi repară obloane stricate nu se găsesc pe toate gardurile.

„Nu, dar se găsesc în stejarul mare din faţa ferestrei biroului de la căsuţă”, îşi spuse Eliza cu amărăciune.

— Haddan e pur şi simplu perfect pentru tine.

— Mă îndoiesc că el priveşte partida chiar în aceeaşi lumină în care o vezi tu. Gura i se strâmbă într-un zâmbet fără nimic vesel în el. S-a culcat cu mine, Gussie. La fel cum a făcut-o cu o mulţime de femei. Nu e nimic mai profund de-atât.

— Când te priveşte, ochii îi trădează mai mult decât dorinţă carnală, insistă prietena ei cu o loialitate înduioşătoare.

— Nu ai ochelarii pe nas, îi atrase atenţia Eliza.

— Ha! E cât se poate de limpede că te face să râzi.

— Şi probabil mă va face să plâng dacă mă voi lua după sugestia ta, răspunse ea încet. Chiar crezi că un bărbat ca Haddan caută ceva mai mult decât o tăvăleală? În momentul de faţă pare să îi placă de mine. Dar odată ce aventura noastră amoroasă îşi va pierde noutatea, se va plictisi de plăcerile din provincie şi va trece la altceva.

— Mie Haddan mi se pare foarte diferit de Harry şi de prietenii lui derbedei, spuse Augustina.

— Asta fiindcă insişti să îl priveşti prin lentile colorate în roz.

Eliza îşi apăsă mâinile peste ochi, sperând să-şi alunge din minte chipul lui Haddan şi imaginea dragonului păcătos de seducător de pe trupul acestuia. Din păcate, păreau tatuate pe interiorul pleoapelor ei.

Nici nu era de mirare că profeţii din Biblie considerau malefice chipurile cioplite. „Să nu greşiţi, dar şi să nu vă faceţi chipuri cioplite, sau închipuiri ale vreunui idol, care să înfăţişeze bărbat…”

Înălţă spre Ceruri o rugăciune rapidă şi mută pentru a fi izbăvită de ispită, încheind-o cu un oftat pufnit.

— Te rog, Gussie, am şi aşa destule pe cap încercând să îl ţin pe Harry în frâu şi să îmi păstrez propriile visuri în viaţă. Aşa că hai să lăsăm deoparte subiectul lordului Haddan şi a repertoriului lui de farmece. Sunt, mărturisesc, puternice. Dar ar fi o neghiobie extremă din partea mea să lupt pentru o astfel de relaţie, şi îmi place să cred că nu sunt o neghioabă.

În gând adăugă: „Căci doar o neghioabă face aceeaşi greşeală de două ori”.

— Dacă insişti, bombăni Augustina, deşi îşi păstră bărbia ridicată şi împinsă în afară într-o expresie de încăpăţânare. Dar ai încredere în bătrâna ta profesoară – încă mai ai multe de învăţat despre bărbaţi.

— Aş prefera să mă înveţi cum să îi evit cât mai bine.

Mai degrabă pisici, îşi spuse ea. Pisicile şi vopselele erau o companie mult mai confortabilă.

— Odată ce mă instalez pe cont propriu în căsuţa mea solitară veghind peste lacuri şi dealuri, independentă şi ferită de intrigile bărbaţilor, voi avea tot ce mi-am dorit în viaţă.

Prietena ei scoase un sunet dispreţuitor.

— Lumina soarelui şi brizele calde de vară nu vor fi suficiente pentru a-ţi încălzi inima. În Lake District iernile

sunt lungi şi reci, draga mea.

— Iar un bărbat precum Haddan nu e genul care să se cuibărească în faţa căminului şi să aprindă focul în vatră, remarcă Eliza. Se opri pentru o clipă, imaginându-şi trupul lui gol pictat de lumina îndrăzneaţă, aurie-roşcată, a flăcărilor. Probabil ar da foc întregii case.

— Există şi moduri mai rele de a muri decât mistuit de o pasiune arzătoare, glumi Augustina.

— Nu cumva, spuse Eliza încet, tu ar trebui să fii Vocea Raţiunii? Fecioara înţelepciunii?

Un mic zâmbet încântat se strecură pe buzele prietenei ei.

— Exact aşa şi sunt.

— O, Gussie!

Un hohot de râs ameninţă să îi scape din gât. La drept vorbind conversaţia era prea absurdă pentru lacrimile pe care le simţea înţepând-o sub gene.

Dându-şi la o parte o frunză de pe pălăria cu bor larg, Augustina ridică foarfecile de grădină.

— Dar deocamdată am vorbit destul pe subiectul ăsta.

Eliza oftă şi se şterse cu o mânecă pe obraz.

— La naiba, se pare că mi-a intrat puţin polen în ochi.

— Un prosop ud ar trebui să rezolve problema, spuse Augustina cu diplomaţie. După ce te întorci din bucătărie, hai să ne apucăm din nou de tuns grădina. Dacă nu mai intervine nicio năzbâtie făcută de pisici şi niciun marchiz tâlhar, ar trebui să reuşim să ne bucurăm de o după-amiază liniştită.

Capitolul 8

Începuse să plouă la doar câţiva kilometri după ce lăsase în urma lui căsuţa domnişoarei Haverstick, norii furioşi şi tunetele bubuitoare redând agitaţia propriei lui dispoziţii tulburate. Bună şi rea – judecata lui asupra

purtării lui recente continua să se schimbe dramatic în ritm cu hârtoapele de pe drum.

Pradă unei stări de spirit foarte întunecate pe când ajunse la reşedinţa sa din oraş, Gryff intră tropăind în holul de la intrare şi îşi aruncă de pe el haina de călătorie şi pălăria înjurând zgomotos.

Majordomul lui apăru de pe coridor şi studie bălţile cu un chip impasibil.

— Doriţi ceai, milord? Sau aţi prefera ceva mai tare?

— O baie fierbinte, te rog, bombăni Gryff. *Şi un pahar mare de brandy pentru a-i încălzi conştiinţa.* Dar îşi ţinu gura ferm închisă. Momentul lui de nebunie temporară se prelungise suficient. Nu era cazul să se facă de râs în faţa servitorilor săi.

— Prea bine, domnule. Majordomul luă de pe jos pălăria udă leoarcă a marchizului şi scutură cu grijă noroiul de pe borul acesteia. Domnul Daggett vă aşteaptă în bibliotecă, domnule. A zis că nu o să vă supăraţi dacă răsfoieşte câteva dintre cărţile dumneavoastră.

— Cărţi. Gryff făcu o grimasă. Habar nu aveam că ştie să citească.

— Nu ştiu ce să zic, domnule. Tuşi. Pare să stea îngropat în cele care au mai mult poze.

— Pe toţi dracii! Ar fi bine să contramandezi baia. Gryff îşi trecu o mână prin pletele linse de ploaie. Trimite ceai în bibliotecă, Mifflin. Precum şi un prosop uscat curat.

Cameron ridică privirea când auzi paşii însoţiţi de un pleoscăit traversând covorul Aubusson.

— Credeam că vei rămâne în Oxfordshire încă două zile.

— Mi-am schimbat planurile, spuse Gryff tăios, lăsându-se să cadă în fotoliul de lângă şemineu.

— Ai avut un motiv anume?

— Nu. Un şuierat de abur se ridică din cărbuni când îşi sprijini cizmele pe grătar. Da.

— Vrei să îmi dai detalii?

— La drept vorbind, aş prefera să nu.

Cameron îşi îndreptă din nou atenţia asupra cărţii bogat ilustrate care era deschisă pe masa de lucru. Întoarse o pagină cu un fâlfâit şoptit.

— Presupun că asta înseamnă că e legat de o doamnă.

— Ce te face să crezi asta?

Prietenul lui oftă ca un om îndelung suferind.

— Majoritatea escapadelor tale au legătură cu femeile sau cu alcoolul, şi din moment ce pretinzi că în ultima vreme bei doar cu măsură… Mai dădu o pagină. E vorba de interesanta soră a lui Leete?

— Tu de unde dracu' ştii despre ea? Gryff se îndreptă din poziţia într-o rână în care stătea. Jur, uneori am impresia că ai fost adus pe lume de un duh diabolic mai degrabă decât de o femeie în carne şi oase.

— Nu e nevoie de nicio putere supranaturală specială pentru a-ţi desluşi neghiobiile. E suficient să faci o vizită la Vizuina Lupului. Cameron mai dădu încă o pagină. Sara mi-a povestit în detaliu despre întâlnirea ta interesantă cu văduva Brentford.

— Atunci nu s-a întâmplat nimic *interesant,* protestă Gryff. Am schimbat câteva cuvinte, atâta tot.

— Atunci de ce roşeşti ca un băieţandru care a fost prins cu pantalonii în vine?

— Fiindcă… Flăcările se legănară ameninţătoare, mute, ca nişte degete de foc mustrătoare. Pentru că nu sunt foarte mândru de mine în legătură cu ceea ce s-a întâmplat după aceea, spuse el pe nerăsuflate.

— Ah.

Gryff aşteptă să mai audă ceva, dar prietenul lui se aplecă peste masă, părând captivat de gravurile colorate.

— Ah? E tot ce-ai de spus după ce îmi dezgolesc sufletul?

Cameron afişă un zâmbet minuscul.

— După părerea mea, sufletul tău nu a făcut parte din persoana pe care ai dezgolit-o în faţa doamnei.

Fără voia lui, Gryff lăsă să-i scape un râs chinuit.

— Din nefericire, ai dreptate. Crede-mă, nu am avut nicio intenţie să mă bag în belele. Belele – cuvântul acela începea să îl bântuie. Dar am făcut-o.

— Povestea începe să devină relativ interesantă, remarcă prietenul lui. Continuă.

— Probabil ai să crezi că născocesc basme dacă am să-ţi spun cum s-a întâmplat în realitate, bombăni Gryff.

— Din ce în ce mai bine. Cameron îşi întinse picioarele şi îşi încrucişă pantofii eleganţi. Aştept.

Gryff clătină din cap.

— Pe toţi dracii, Cam. Ştii că onoarea îi interzice unui gentleman să discute orice lucru de natură intimă petrecut cu o doamnă.

— Mi-ar plăcea la nebunie să aud toate detaliile delicioase, dar, desigur, văduva are dreptul la intimitate. Cameron îşi bătu degetele laolaltă. Iar tu te simţi o idee vinovat din cauza a orice s-ar fi întâmplat între voi?

Gryff dădu posac din cap.

— Şi totuşi, presupun că ea nu a fost silită să participe la niciun act amoros.

— Nu. Dar…

— Dar ce? Sara a descris-o pe Lady Brentford ca fiind o femeie foarte curajoasă şi inteligentă. Mă îndoiesc că ar aprecia atitudinea ta condescendentă.

— *Condescendentă?* izbucni Gryff furios.

— Da, condescendentă, îi răspunse prietenul său sec. Ai puţină încredere în ea că poate decide ce anume îşi doreşte şi ce nu. Mie mi se pare că s-ar putea să fie sătulă până peste cap de bărbaţi care încearcă să îi controleze viaţa.

El clipi.

— Nu e ca şi cum ar fi fost fecioară, sublinie Cameron. Dacă ai fi dezvirginat-o pe tânăra doamnă, asta, desigur, ar fi făcut lucrurile mai complicate. Dar unei văduve i se permite să îşi ia amant, dacă păstrează discreţia.

— Ştiu, ştiu. Mi-a zis că nu e prima dată când vedea un penis. Îi aruncă un zâmbet chinuit. Deşi nu şi un tatuaj.

— I s-a părut fascinant, nu-i aşa?

— Mi-a spus că o încântă talentul artistului. Gryff se ridică brusc când un servitor intră cu tava de ceai, nerăbdător dintr-odată să îşi clătească gustul acru din gură. Ascultă, spuse el posac, de îndată ce rămaseră din nou singuri. Oricum am glumi pe acest subiect şi oricât ar putea spune ea că e mai bine să uităm amândoi acel episod, eu tot nu mă pot scutura de sentimentul că purtarea mea a fost prea puţin onorabilă.

— În ce sens?

— Nu… nu reuşesc să exprim prea bine în cuvinte.

— Ce ciudat! În eseul tău manifeşti foarte multă elocvenţă pe tema emoţiilor.

Gryff aruncă o privire involuntară spre masa de scris, unde ciornele celor mai recente scrieri ale lui erau aşezate peste teancul de hârtie sugativă.

— Naiba să te ia, n-ar trebui să-ţi bagi nasul în lucrurile mele private, bombăni el, deşi în realitate fusese destul de înduioşat de laude.

Cameron rareori exprima altceva decât sarcasme usturătoare.

— Da, ei bine, după cum se ştie Cerberii nu pun prea mare preţ pe rigorile înaltei societăţi.

— Asta pare o scuză cam egoistă, nu crezi? bombăni el, deşi mustrarea i se adresa mai degrabă lui însuşi decât prietenului său.

Cameron nu îi răspunse imediat. Împingându-şi scaunul în spate, se duse să îşi toarne un pahar de vin roşu.

— Iartă-mă, dar dacă e să discutăm despre moralitate, consider că am nevoie de ceva care să mă întărească puţin mai mult decât ceaiul.

Ţinând ceaşca între palme, Gryff îşi aţinti privirea mohorâtă asupra buştenilor care ardeau în vatră. Pârâitul lor părea un cor de reproşuri. Chiar şi minusculele limbi de foc păreau să îl critice din ce în ce mai zgomotos.

Prietenul lui se apropie de cămin şi se sprijini cu o mână de poliţa acestuia, şi cum stătea din profil, focul

proiecta licăriri luminoase şi întunecate peste trăsăturile acestuia.

— Acum, presupunând că întrebarea ta nu a fost doar retorică, am să-ţi dau un răspuns. Expresia lui deveni chiar mai gânditoare. Nu fi prea aspru cu tine însuţi. Pentru un bărbat nu e uşor să se schimbe.

— Vorbeşti din experienţă?

Gura lui Cameron se curbă într-un zâmbet ironic.

— Oarecum.

Gryff dădu în sfârşit drumul aerului pe care îl ţinuse în piept, sunetul discret regăsindu-se şi în foşnetul cenuşii din cămin.

— De ce eşti atât de al naibii de hotărât să faci pe misteriosul?

Un fluturat scurt din mână împinse deoparte curiozitatea lui Gryff.

— Aici nu e vorba de mine. Apoi, într-un moment de sinceritate care îl luă pe Gryff prin surprindere, prietenul lui adăugă: Am o mulţime de cusururi, dar, spre deosebire de tine, nu sunt nerăbdător să le discut în momentul de faţă. Umbrele coborâră de pe chipul lui, iar în ochii lui Cameron se aprinse din nou sclipirea obişnuită de detaşare sarcastică. Mi-ai spus despre sentimentele *tale.* Dar doamna ce a avut de spus când ai văzut-o azi-dimineaţă?

— Nu am văzut-o imediat, replică Gryff. A plecat în vizită la o prietenă înainte să apuc să aranjez o discuţie cu ea.

— Dar să înţeleg că ai insistat totuşi să o faci?

El dădu din cap.

— Nu… nu am vrut s-o fac, iniţial. Dar apoi mi s-a părut un act de laşitate să mă furişez pur şi simplu înapoi în oraş.

— Deci ai reuşit să obţii un *tête-à-tête.* Făcu o pauză. Sau poate alte părţi ale corpurilor voastre s-au întâlnit…

Un mârâit de ameninţare întrerupse brusc gluma lui Cameron.

— Da, am discutat, continuă Gryff. Dar ar fi nedemn

de un gentleman să îţi dezvălui detalii.

— Intenţionezi să te mai vezi cu ea?

— Nu… nu am decis încă. Chiar dacă eu aş vrea, ea mi-a spus foarte clar că… Simţind brusc nevoia să schimbe subiectul, Gryff se întrerupse în mijlocul frazei când privirea lui rătăcitoare căzu asupra cărţii de gravuri deschise pe masă. Sper că nu te gândeşti să o iei cu tine. E o ediţie foarte valoroasă, şi o consult frecvent. Se posomorî. Vâră-ţi altundeva labele de tâlhar dacă ai nevoie de fonduri.

— Doar mă uitam peste ea, răspunse Cameron. Am văzut un volum similar acum câteva zile şi voiam să confirm că instinctele mele sunt corecte.

— Unde anume? întrebă Gryff. Nu există decât câteva exemplare.

— La unul dintre vânzătorii mei.

— Te referi la un cuib de pungaşi? insistă Gryff, referindu-se la un loc în care hoţii îşi aduceau la vânzare obiectele furate.

— Da, dacă ţii neapărat să ştii. Un individ a încercat să mi-o vândă, alături de alte câteva lucruri. Nu am fost deosebit de interesat, dar incidentul mi-a stârnit curiozitatea.

— În ce sens? întrebă Gryff.

— O, doar câteva detalii care pentru tine ar fi lipsite de însemnătate, răspunse Cameron vag.

Îşi puse jos paharul de vin şi se întoarse încet la masa de lucru.

Răsfoi paginile, mişcarea lor eliberând în aer miros înţepător de tuş de tipar şi hârtie veche.

Mirosuri liniştitoare. Spre deosebire de adierea seducătoare de parfumuri florale feminine care îi gâdilase nările în cea mai mare parte a zilei. Pe toţi dracii, probabil că parfumul lui Lady Brentford conţinea vreun ingredient secret mai îmbătător decât alcoolul, căci îl lăsase cu minţile bizar de ameţite.

Când inspiră din nou adânc mirosurile familiare din bibliotecă, acestea îl ajutară să îşi limpezească mintea.

Cărţile îi aduseră aminte lui Gryff că voia să treacă pe la Watkins & Harold cât de curând posibil. Era nerăbdător să afle dacă artistul necunoscut acceptase sarcina de a-i ilustra eseurile. Nu că ar fi avut de gând să accepte un refuz. În ultimele câteva zile, schiţa primită drept eşantion ajunsese îndoită pe la colţuri de la cât tot umblase cu ea. Cu cât o privea mai mult, cu atât era mai sigur că stilul se potrivea perfect textului lui.

În mod bizar, artistul părea să îi înţeleagă sentimentele faţă de natură chiar mai bine decât le înţelegea el.

Prin urmare, era hotărât să colaboreze cu acesta. Era suficient de bogat să îşi permită orice preţ ar fi cerut acesta.

O întrebare neaşteptată îi atrase din nou atenţia asupra unui subiect mai puţin plăcut:

— Că tot veni vorba, cât de bine îl cunoşti pe lordul Leete?

— La naiba, nu îl cunosc deloc bine. Îşi frecţionă tâmplele, simţind o pulsaţie surdă începând să se zbată sub degetele lui. Ascultă, chiar şi în condiţii ideale, întrebările tale puse pe ocolite tind să îmi dea dureri de cap. Dacă vrei să mă întrebi ceva anume despre individ, dă-i bătaie. Dacă nu, aş vrea să mă schimb de hainele ude şi să fac o vizită la editura care mă va publica.

— Nu e important, spuse prietenul lui ridicând nonşalant din umeri. Du-te liniştit şi caută-ţi alinare în ocupaţiile tale pastorale. Făcu o pauză. Poate data viitoare ar trebui să faci dragoste cu doamna într-o grădină. Poate te molipseşti de veselie de la o rază de soare.

— Măgarule, bombăni Gryff. Te asigur că, indiferent de vreme, e puţin probabil să existe o dată viitoare.

*

Ţac. Ţac. Eliza coborî foarfecile pentru o clipă pentru a-şi şterge broboanele de sudoare de pe frunte. Lumina

intensă a soarelui păruse să îi reliefeze şi mai puternic toate grijile. *Tac, ţac.* Măcar de-ar fi putut să îi taie lui Harry degetele ca să nu mai poată ţine cărţi de joc sau să joace zaruri. *Ţac, ţac.* Sau poate o altă parte mică a corpului ar fi trebuit eliminată mai întâi, îşi spuse ea nemiloasă, amintindu-şi brusc de factura pe care o văzuse pentru ceva flecuşteţ preţios cumpărat de la Rundell & Briggs.

Ţac. Ţac. Şi dacă tot făcea o treabă, ce bine ar fi fost să îşi poată reteza şi ei acel dor blestemat, nebunesc, care se înfiora în ea. Haddan era un Cerber. Iar faptul că o făcea să îşi dorească să coboare alături de el în propriul Cuib de Depravare al Satanei o înspăimânta puţin.

— Poate ar trebui să treci la o altă tufă, spuse Augustina sec. Înainte ca dintr-asta să nu mai rămână decât un ciot.

— Scuze. Mă gândeam la Harry şi o altă cheltuială idioată pe care a făcut-o. O brăţară cu safire, care, presupun, i-a fost dăruită vreunei dansatoare de operă. Se strâmbă. Indiferent ce i-aş spune, pare să nu priceapă în ruptul capului că suntem pe buza prăpastiei şi chiar nu mai lipseşte mult până să cădem în ea.

— Asta fiindcă se aşteaptă să îl salvezi tu, aşa cum faci de obicei.

— Nu e ca şi cum aş avea de ales, replică Eliza. Iubesc abaţia şi nu pot îndura gândul de a o lăsa complet pradă ruinei. Nu am nicio altă casă.

Se opri acolo, temându-se să nu devină prea plângăcioasă. Părinţi indiferenţi, căsătorie forţată cu un străin – la drept vorbind, nu se simţise niciodată cu adevărat bine-venită nicăieri. Într-o casă ar fi trebuit să existe căldură, râsete. Iubire.

— Dacă tot ai pomenit de alegeri… Augustina se retrase la umbră. Sper sincer că nu te gândeşti să îţi sacrifici viitorul lăsându-te pe mâinile lui Sir Brighton.

Eliza îi întoarse spatele pentru a privi o albină zumzăind în jurul petalelor parfumate ale unei viţe de caprifoi.

Ce bine ar fi fost să fi avut sub ochi un petic de spânzi, îşi spuse ea cu amărăciune. Căci în limbajul secret al florilor acestea însemnau „uşurează-mi neliniştea”.

În schimb, privirea ei alunecă spre o scânteiere de roşu de geranium – care striga vesel „Neghiobie! Stupiditate!”

Dar însemna şi „prieten adevărat”, îşi aminti Eliza singură.

Ha! se grăbi să înăbuşe acel gând cu un pufnet dispreţuitor mut. De parcă Haddan ar fi dezvoltat orice fel de ataşament *de durată* faţă de ea.

— Draga mea, spuse Augustina, întrerupându-i reflecţiile despre limbajul plantelor. Simt nevoia să intervin. Am stat deoparte şi am tăcut prima dată când ţi-ai lăsat familia să îţi vândă dreptul la fericire doar pentru a umple cuferele cu bani. Nu mi se cuvenea să dau glas protestelor mele cât încă trăia tatăl tău. Dar acum nu mă simt deloc obligată să păstrez tăcerea.

Un nod ce i se puse în gât o împiedică pe Eliza să răspundă.

— Ai fost nefericită cu Brentford, insistă Augustina. Ai duce o viaţă şi mai chinuită cu Brighton. Crenguţele tăiate pârâră sub picioarele ei când se mută. Din câte am auzit, e un bădăran şi un bătăuş.

— Mă… mă pot descurca şi cu asta, dacă se va dovedi necesar, reuşi Eliza să şoptească. Nu am nevoie să caut fericirea într-un soţ. Am arta mea.

— Şi dacă ţi-o răpeşte? întrebă prietena ei. Poate să facă asta, să ştii. Ar avea tot dreptul din lume să îţi arunce în foc vopselele şi hârtiile.

— Ştiu, ştiu. Nu sunt chiar atât de gâscă. În ciuda căldurii soarelui, simţi un fior îngheţat instalându-i-se pe ceafă. De ceva vreme deja mi-am dat seama că oricât de mult aş iubi Leete Abbey, nu este a mea să o pot proteja. Prin urmare, eu… înghiţi nodul care îi întretăia vocea. Am tot lucrat la un plan prin care să îmi câştig independenţa faţă de Harry şi de uneltirile lui. Dar nu sunt încă în poziţia

financiară în care să mi-l pot aduce la îndeplinire. Eventual după alte câteva comenzi.

Presupunând că fratele ei nu adăuga vreo altă cheltuială uriaşă la grămada tot mai mare de datorii.

— Tocmai mi s-a oferit un proiect foarte bine plătit, continuă ea. Iar dacă fac economii cu multă stricteţe, mă va aduce foarte aproape de obiectivul meu.

— Şi care e acela? vru să ştie Augustina.

Eliza ezită. Se abţinuse să vorbească despre visul ei, chiar şi cu cea mai apropiată prietenă a ei, de teamă că dacă i-ar fi dat glas ar fi aruncat vreo vrajă malefică asupra lui. *Umbre şi superstiţii.* Dar se săturase să trăiască mereu cu teamă, să se furişeze în tăcere, sperând că un talisman stupid avea să o ferească de dezastru.

„Augustina are dreptate – e timpul să pictez culorile viitorului meu cu propria mea pensulă”.

Trăgând adânc aer în piept, spuse:

— Am tot economisit o parte din ce am câştigat, investind banii la domnul Martin, acel om de afaceri foarte amabil care face parte din Societatea de Horticultură. Am calculat ce sumă îmi trebuie pentru a-mi cumpăra o căsuţă în Lake District. Undeva într-un loc izolat, cât mai departe posibil de văicărelile lui Harry. Şi să îmi mai şi rămână suficient cât să pot trăi. Închizând ochii, îşi imaginã nuanţele subtile ale unui apus la munte dansând peste apele biciuite de vânt ale lacului. Odată ce voi avea în cont suma respectivă şi o voi combina cu venitul din arta mea, ar trebui să reuşesc să mă descurc.

— Bravo ţie, o aplaudă prietena ei. Sunt încântată că vei putea în sfârşit să profiţi de propriile tale talente, în loc să îl laşi pe Harry să se tot înfrupte din ele.

— Până în momentul de faţă nu am strâns suficient, aşa că hai să nu sărbătorim prea devreme, o avertiză ea.

— Eu sunt perfect încrezătoare în talentele tale, draga mea. Augustina plesni o muscă de pe borul pălăriei de paie. Ştii, adăugă ea pe un ton mai blând. Chiar dacă nu primeşti acea comandă. Sir Brighton nu ar trebui să fie niciodată o

opţiune. Eşti complet bine-venită să locuieşti cu mine.

Era o ofertă minunată, iar sentimentul făcu inima Elizei să i se izbească violent de coaste. *Iubire – o cunoscuse atât de puţin în viaţa ei.* Oferindu-i Augustinei un zâmbet strâmb, îşi îndreptă privirea spre căsuţa confortabilă şi spre grădinile bine îngrijite, în continuare fermecător de frumoase în ciuda ciopârţelilor ei de mai devreme.

— E o ofertă superbă, Gussie. Şi îţi sunt profund recunoscătoare.

Dar spaţiul era minuscul, iar Eliza ştia că bătrâna supravieţuia dintr-un venit foarte modest. Indiferent cât de strânsă ar fi fost prietenia lor, a locui împreună într-o casă atât de mică le-ar fi făcut, poate, să se ciocnească puţin *prea* des. Ideea de a deteriora prin ceva prietenia lor specială era imposibil de tolerat. În plus, se săturase să trăiască tot depinzând de altcineva.

Libertatea de a fi ea însăşi, independenţa de a lua singură decizii.

Într-o strălucire de înţelegere, luminoasă ca soarele după-amiezii, Eliza îşi dădu brusc seama că era dispusă să lupte până în pânzele albe pentru a obţine ceea ce îşi dorea.

— Însă eu m-am decis asupra a ceea ce vreau şi am de gând să obţin asta.

Afirmaţia se dovedi profund eliberatoare. Simţi nodul din pieptul ei deşirându-se şi stolul de griji risipindu-se în briza vioaie.

— Aşa te vreau, spuse Augustina. E timpul să pui suflet în propria ta fericire.

*

— Nu, încă n-am primit răspuns, milord?

— Nu ai răspuns? Gryff se încruntă. Remuneraţia pe care o oferim e generoasă, nu-i aşa, Watkins?

— Extrem de generoasă, milord, îl asigură editorul.

Doar că acest artist anume poate fi oarecum excentric.

Încruntarea lui se adânci. Vestea nu părea să anunţe o colaborare lipsită de probleme.

— Nu, nu. Watkins se grăbi să se corecteze când văzu expresia marchizului. Nu am vrut să vă dau impresia greşită. Uneori durează ceva mai mult până să primim un răspuns, căci artistul poate fi uşor excentric în alegerea proiectelor pe care le acceptă. Dar odată ce am bătut palma pentru o comandă, Linden e o persoană perfect de încredere.

Linden. Semnătura mică şi elegantă din colţul acuarelei îi bântuise gândurile zile la rând.

— Cine e acest blestemat de Linden? mârâi el. E bărbat? E femeie? E un spiriduş dintr-o pădure din alte vremuri?

— Vă rog nu îmi cereţi să trădez o confidenţă, milord. Watkins îl privi nefericit. Mi-aţi cerut să vă protejez şi dumneavoastră intimitatea şi nu v-ar plăcea dacă mi-aş încălca promisiunea.

Gryff nu putu să nu îi dea dreptate. Ştia că existau mai multe motive pentru care o persoană prefera să folosească un pseudonim. Pe toţi dracii, nu avea de unde să ştie dacă nu cumva acest individ Linden nu era un membru al clubului său şi la fel de dornic precum el să păstreze deocamdată secretul asupra sensibilităţilor sale artistice.

— Prea bine, cedă el, expirând tăios. Nu am să te bat la cap cu asta. Dar mă aştept să faci tot ce îţi stă în putinţă pentru a-l convinge pe acest spirit întunecat să accepte proiectul. Stilul se potriveşte perfect.

— Asta aşa e, milord. Am să mai trimit o scrisoare, explicându-i pe larg de ce consider că e o colaborare perfectă şi care va avea drept rezultat o carte magnifică.

— Măreşte oferta, dacă doreşti, spuse Gryff. Banii nu sunt o problemă.

Editorul încuviinţă din cap.

— S-ar putea să cântărească şi asta.

— Ce-ai zice de o întâlnire faţă în faţă? Ezita să îşi

dezvăluie identitatea în acel moment, dar dacă titlul şi poziţia lui în societate ar fi putut influenţa în bine decizia lui Linden, era dispus să îşi lase deoparte scrupulele. Hai să fim sinceri – mulţi oameni se lasă impresionaţi de aspecte superficiale precum rang şi avere.

Chipul editorului făcu o serie de strâmbături bizare.

— Voi fi sincer şi eu, milord. Asta nu ar fi o idee bună. De fapt, s-ar putea să facă mai mult rău decât bine.

Răspunsul nu era cel la care se aşteptase.

— Cumva Linden mă antipatizează ca persoană? Ne cunoaştem?

Gryff îşi scotoci prin memorie, încercând să îşi amintească vreun Linden din perioada cât fusese student la Eton sau la Oxford, dar nu găsi nimic. Poate că o căutare prin catalogul nobililor editat de Debrett, odată ce ajungea înapoi acasă, avea să îi împrospăteze memoria.

— Nu din câte ştiu eu, răspunse Watkins, părând şi mai stânjenit. Să spunem doar că Linden nu prea îi apreciază pe tinerii din înalta nobilime. Tuşi discret. *Nu,* se grăbi el să adauge, că aş vrea să aduc vreun reproş caracterului dumneavoastră, milord. Dar citind ziarele şi fiţuicile de scandal, cineva ar putea, ăăă, să îşi facă uşor o impresie greşită despre caracterul dumneavoastră.

— Nu e cazul să te ascunzi temător în spatele biroului, Watkins. Nu sunt pe punctul de a sări ca o potaie turbată peste teancul de şpalturi şi să îţi sfârtec capul pentru că ai spus adevărul.

Chiar dacă acel adevăr durea mai tare decât ar fi fost dispus să recunoască.

— Am să te las pe tine să decizi cum e cel mai bine să procedăm pe mai departe, adăugă Gryff ridicându-se şi începând să se plimbe agitat de-a lungul şirului de rafturi de cărţi.

Era al naibii de înspăimântătoare această nevoie obsedantă care îl măcina pe dinăuntru. Se simţea precum un câine flămând care văzuse un os gustos, însă acesta îi fusese smuls în ultima clipă din faţa fălcilor larg deschise.

Iar acum, cu o încăpăţânare de terier, nu ar fi fost satisfăcut cu nimic altceva de mâncare.

— Dar pe toţi dracii, Watkins, mârâi el. Mă bazez pe tine să obţii colaborarea.

— Vă asigur, milord, că voi face tot ce îmi stă în putinţă.

— Sunt nerăbdător să avansăm cu proiectul, adăugă Gryff, sperând să îşi ascundă dispoziţia ţâfnoasă în spatele unui motiv profesional.

— Desigur, desigur. Editorul păru la fel de uşurat să schimbe subiectul de la pensule la peniţe. Tamponându-şi fruntea cu o batistă mânjită de cernealã, Watkins se grăbi să întrebe: V-aţi mai gândit la subiectul ultimului dumneavoastră eseu?

— La drept vorbind, da, răspunse Gryff. De fapt, tocmai m-am întors dintr-o vizită preliminară de la moşia despre care doresc să scriu. Mi-a inspirat câteva… idei noi.

Faptul că vizitele ulterioare în teren pe acele tărâmuri pitoreşti ar fi putut să se dovedească problematice fu un detaliu pe care îl lăsă nerostit. *Cum* ar fi reacţionat Lady Brentford dacă şi-ar fi făcut din nou apariţia la Leete Abbey?

„Nu oferindu-mi-se pe o tipsie de argint”, îşi spuse el, crispându-se în sinea lui când îşi aminti ezitarea ei de a continua relaţia. „Nici în orice alt fel care să presupună ceva fin şi lucios din metal”.

Ceea ce era mare păcat, căci gândul de a se înfrupta din trupul ei voluptuos îi stârnea o reacţie involuntară între picioare. Gura ei îl desfătase cu urme îmbietoare de dulceaţă lemnoasă ultima dată când o sărutase. Sirena Biscuiţilor Scoţieni, atrăgând bărbaţii spre o soartă nefastă…

— Deci credeţi că e posibil să ne ţinem de planul iniţial de a publica această carte în primăvară? îl întrebă Watkins.

— Nu văd niciun obstacol, răspunse Gryff. În afară de eluzivul Linden.

Şi o domniţă cu picioare lungi, sâni precum piersicile îndulcite de soare şi ochi seducători precum păcatul înecat în brandy.

„Concentrează-te pe peisaje, nu pe dorinţe”.

Cameron avea dreptate. Era blestemat de greu pentru un crai să-şi schimbe obiceiurile. Dar era hotărât să devină un om mai bun.

— Atunci e imperativ să finalizăm contractul cu artistul cât de curând posibil, reflectă Watkins. Voi trimite scrisoarea în după-amiaza aceasta.

Peisaje, nu dorinţe. Muncă, nu distracţie. Masivul birou din lemn de păr îl aştepta pregătit pentru redactarea versiunilor finale. Penele şi cuţitul de ascuţit erau aliniate într-o ordine perfectă, hârtia şi cerneala puse la îndemână, volumele savante stăteau gata să îi ofere răspunsuri la întrebările care apăreau la documentare.

Gryff îşi drese vocea şi îşi întări hotărârea. „Da, asta e ceea ce contează pentru mine”.

— În acest caz, ar fi bine să îmi fac planuri de a mă întoarce la ultima moşie pentru a mai lucra la notiţele mele.

— Încă nu avem un răspuns afirmativ, îl avertiză editorul.

— Hai să nu ne facem griji în privinţa lui Linden, spuse Gryff încet. Dacă intervenţia ta nu dă roade, va trebui să laşi problema în mâinile mele. Când mă hotărăsc la ceva, pot fi foarte convingător.

Capitolul 9

Sunetul aplauzelor politicoase o smulse pe Eliza din reveriile ei. Lăsând să-i scape un oftat trist, îşi dădu seama cât de mult din ultima oră şi-o petrecuse visând la cai verzi pe pereţi, în loc să fie atentă la detaliile de fineţe privind forma pistilului şi a staminei la *Lavandula stoechas.*

— O prezentare fascinantă, nu-i aşa? spuse Lady

Fanshaw, soţia vârstnică a judecătorului de pace local.

— Chiar aşa, consimţi Eliza, grăbindu-se să îşi strângă caietele înainte ca alte întrebări să îi demaşte lipsa de atenţie faţă de prezentare.

Ochii bulbucaţi şi fălcile rotofeie ale lui Lady Fanshaw o făceau să semene cu un mops bine hrănit, dar ar fi fost vai şi amar de oricine care ar fi subestimat intelectul doamnei.

— O, uite, Augustina îmi face semn să merg la ea. Probabil că domnul Simpson are o întrebare privind pigmenţii de acuarelă pe care să îi cumpere.

— Nu am văzut…

— Da, da, uite că mi-a făcut semn din nou, o asigură Eliza. Un semn discret din mână, care înseamnă că are mare nevoie să fie salvată.

— Ar fi putut recurge la un mijloc de comunicare chiar mai discret dacă ar fi fluturat o muşcată parfumată, glumi Lady Fanshaw. Care, conform unei cărţi pe care am citit-o recent despre semnificaţia secretă a florilor, înseamnă „aştept o întâlnire”.

Ceruri, îşi spuse Eliza. În ultima vreme limbajul florilor părea a fi mai popular decât franceza.

— Ce interesant! Deşi îmi permit să observ că acest mod de a trimite mesaje s-ar putea dovedi cam dificil în timpul iernii.

Lăsându-şi colega să reflecteze la acest argument, Eliza se strecură pe după domnul Kennan şi domnul Semple, care dezbăteau tipul potrivit de compost de iarnă pentru tufele de trandafiri, şi se îndreptă spre masa de ceai.

— Întreabă-l pe domnul Simpson despre pigmenţi de pictură, îi şopti ea Augustinei când aceasta îi oferi o ceaşcă de ceai. Cât mai tare.

Prietena ei nici măcar nu clipi la auzul rugăminţii bizare.

— Cum merge cu schiţele dumneavoastră din grădină, domnule Simpson?

— Vai, cât mă bucur că ai întrebat, răspunse diaconul. Eliza îl auzise mai devreme plângându-se de calitatea vopselei disponibile la antrepozitul local de artă. Mă confrunt cu mari dificultăţi în a obţine o nuanţă potrivită de verde Hooker.

— Aţi încercat cu pigmenţii produşi de Newton? Ingredientele lor sunt mai bune calitativ decât orice altceva am încercat…

Cu coada ochiului, Eliza o văzu pe Lady Fanshaw ezitând o clipă, apoi păşind într-unul dintre saloanele laterale.

— Ce-a fost cu asta? vru să ştie Augustina, odată ce conversaţia se încheie, iar domnul Simpson se duse la masa cu fursecuri.

— Am destule probleme pe cap fără să o mai şi supăr pe gazda societăţii noastre.

De regulă întâlnirile lunare ale societăţii erau o oază de linişte pentru ea, un refugiu în faţa furtunilor care îi ameninţau viaţa. Dar azi se simţea în contradicţie cu buna dispoziţie şi flecăreala colegilor ei.

— Am brusc nevoie de aer proaspăt, adăugă Eliza cu un murmur discret. Te superi dacă mă retrag şi mă duc să fac nişte comisioane cât timp iei o gustare?

Augustina dădu să pună jos ceaşca.

— Cu mare plăcere…

— Nu, te rog. Ţie întotdeauna îţi plac ceaiul şi prăjiturile. Aş prefera să mă plimb singură.

— În acest caz, du-te liniştită, răspunse prietena ei. Am să le spun celorlalţi că eşti extenuată după ce Harry şi-a adus în vizită prietenii de la Londra. Toată lumea ştie că fratele tău ar pune la încercare chiar şi răbdarea unui sfânt.

„Şi Dumnezeu ştie că eu nu sunt sfântă”, îşi spuse Eliza.

— Mulţumesc, Gussie.

Cuvintele i se revărsară de pe buze într-o uşurare grăbită. Luându-şi şalul, se strecură în foaierul de la intrare, razele de soare ce cădeau pieziş prin ferestrele din faţă

chemând-o ca luminile unui far.

Solitudine şi ocazia de a reflecta la ultimele câteva zile.

Poate că avea să se aşeze o vreme în umbra zidului cimitirului şi să schiţeze zorelele care punctau cu tonuri vibrante de albastru pietrele acoperite de muşchi.

Impulsionată de gândul de a se bucura de linişte şi pace, Eliza grăbi paşii şi coti pe aleea ce ducea la casa parohială. În faţă, drumul se îngusta şi şerpuia pe lângă un şir de clădiri din stuc şi bârne. Peste ardezia acoperişului se vedea partea de sus a tisei impunătoare care marca intrarea în curtea bisericii. O cioară se ridică dintre crengile acesteia, croncănind răguşit, stârnind aerul nemişcat cu aripile ei mari şi negre.

O mişcare uşoară în umbre îi atrase brusc privirea înapoi spre pământ. Două siluete apărură de pe aleea îngustă dintre clădirile din mijloc.

Harry şi Brighton?

Toţi trei se opriră imediat, holbându-se unul la celălalt.

— Liza! Harry părea beat şi uşor neliniştit. Nu mă aşteptam să te văd pe aici.

— Dar a te întâlni e întotdeauna o plăcere, spuse Brighton netulburat peste bâlbâială fratelui ei.

Zâmbi, părând foarte în largul lui, şi se înclină într-o plecăciune politicoasă.

Eliza îi răspunse la salut dând scurt din cap.

— E data obişnuită de întrunire a Societăţii de Horticultură, îi spuse ea lui Harry. Deci prezenţa mea nu ar trebui să te surprindă.

Lăsă implicaţiile evidente să plutească grele în aer.

Harry era ameţit de băutură –, dar nu atât de ameţit încât să nu priceapă. Precum o ţestoasă speriată, îşi trase capul între pliurile pretenţioase ale lavalierei şi îi evită privirea.

— Aşa-i. Bun, noi ne ducem.

— Ce cauţi aici? îl întrebă Eliza nestăpânită.

În jur, nu exista nici urmă de tavernă sau alte spelunci pentru gentlemani, ceea ce îi stârni un fior de alarmă. Nu că Harry nu ar fi fost în stare să se bage în bucluc oriunde, dar era ceva în calmul acelor locuri care părea foarte nefiresc pentru el.

— Ne-am retras pur şi simplu pe o alee să pufăim un trabuc, răspunse Brighton. Ştim că voi, doamnele, consideraţi greţos mirosul de tutun, aşa că nu am vrut să deranjăm sensibilităţile delicate ale cuiva plimbându-ne nonşalanţi pe strada mare cu trabucurile aprinse.

Şi totuşi, Eliza nu simţea nici urmă de fum în aer.

— Dacă l-am învăţat la rele pe fratele tău, îmi cer iertare, continuă Brighton. De-abia azi-dimineaţă am ajuns din oraş pentru a mă alătura grupului de la abaţie, iar Harry a acceptat să mă întâlnească aici, în Harpden.

— Cum nu am niciun cuvânt de spus în activităţile lui Harry, nu e cazul să îţi ceri scuze de la mine, răspunse ea caustic.

— Chiar aşa, consimţi Harry, pe un ton ţâfnos şi împleticit. Sunt bărbat în toată firea.

„Oh, cât mi-aş dori să fii bărbat, Harry, şi nu doar un copil posac şi răzgâiat”.

— Da, dar e lăudabil din partea surorii tale că se arată preocupată de binele tău, remarcă Brighton.

Gura lui Harry se strânse într-o expresie de încăpăţânare, dar nu spuse nimic.

— Te conducem puţin? continuă Brighton. Am impresia că ţi-ar prinde bine puţin ajutor în a-ţi duce lucrurile.

Mutându-şi dintr-o mână în cealaltă săculeţul cu hârtii şi vopsele, Eliza îi respinse oferta cu o fluturare din mână.

— Mulţumesc, dar nu e nevoie de aşa ceva. Nu merg decât până la casa parohială, unde am de gând să stau şi să fac nişte schiţe cu florile.

Acea informaţie ar fi trebuit să îi facă pe cei doi gentlemani să îşi vadă cât de repede de ale lor.

Însă Brighton nu se arătă deloc grăbit.

— Ah, da, fratele tău te laudă adesea pentru impresionantele tale talente artistice.

„Ah, da, şi porcii zboară adesea pe lună pentru a lua ceaiul”.

Eliza îl privi circumspectă pe baronet, întrebându-se ce determinase acel torent de amabilităţi atente. Nimic bun, decise ea, chiar dacă nu putea ghici care erau motivele lui.

Brighton zâmbi când Harry bombăni ceva, dezvăluind un set de dinţi perfecţi, perlaţi. Era, recunoscu Eliza, un bărbat pe care majoritatea femeilor l-ar fi considerat chipeş. Buclele lui castanii şi lucioase erau bogate, trădând doar o urmă de argintiu la tâmple şi, deşi era doar cu vreo câţiva ani mai mare decât fratele ei, avea un aer mai impresionant. Mai înalt, mai lat, mai greu. Doar ochiul antrenat al unui artist ar fi putut desluşi semnele inconfundabile ale desfrâului – gura moale, fălcile tot mai late, muşchii pieptului transformându-se în grăsime.

Un spasm de dezgust o făcu să îşi încleşteze mâinile.

El observă gestul mărunt şi ridică o sprânceană.

— Te asigur că mi-ar face mare plăcere să îţi uşurez povara şi să te conduc până în curtea bisericii.

— Dar noi mergem în direcţia opusă, Freddy, scânci Harry posac.

O privire de avertizare din partea însoţitorului său îi atrase atenţia să tacă.

— Mulţumesc, dar sunt perfect capabilă să îmi car săculeţul pe o distanţă atât de scurtă, replică Eliza. Nu se putu abţine să nu adauge: Sunt convinsă că nu voi da peste niciun lup flămând în drumul meu până acolo.

Poate că nu fu vorba decât de o alunecare rapidă a norilor de pe cer, dar expresia lui Brighton păru să se întunece pentru o clipă. Îi pomenise oare vărul lui despre întâlnirea de pe coridoarele abaţiei? Bărbaţii păreau să se laude cu astfel de lucruri între ei… însă probabil doar atunci când se puteau mândri cu succesul lor, nu când dăduseră greş.

— Fireşte că nu, interveni Harry. Nu cred că mai există lupi în Anglia.

— Ce deştept din partea ta să îţi aduci aminte de lecţiile de istorie, spuse Eliza pe un ton dulce. O zi bună să aveţi.

Brighton îşi duse mâna la pălărie.

— La fel, Lady Brentford. Te voi revedea la Leete Abbey mâine?

— Nu… nu am decis încă data întoarcerii mele, replică ea. Domnişoara Haverstick s-a simţit cam rău şi doresc să rămân cu ea până se reface complet.

— Loialitatea ta e demnă de toată lauda. Deşi sunt dezamăgit să aflu că s-ar putea să fiu nevoit să aştept până altă dată pentru a petrece mai mult timp cu tine. Din păcate, eu şi fratele tău trebuie să ne întoarcem poimâine în oraş pentru o obligaţie contractată anterior. Ridică din nou mâna la borul curbat al jobenului. Distracţie plăcută cu schiţele.

Eliza îi privi pe cei doi bărbaţi îndepărtându-se, constatând cu mâhnire că sentimentul că era pândită de pericol de undeva de aproape nu dispăru odată cu ei.

Harry păruse vinovat, iar Brighton păruse încântat de sine – o combinaţie cum nu se poate mai îngrijorătoare. Eliza expiră prelung. Dar nu avea niciun rost să îşi facă griji în privinţa unor ameninţări necunoscute.

Dacă se punea la cale vreo faptă reprobabilă, în mod cert avea să afle şi ea cât de curând.

Propriii ei paşi o aduseră în faţa porţii de fier forjat a cimitirului. Ciripitul vesel al vrăbiilor o ajută să se scuture de reflecţiile usturătoare. La umbra unui stejar frunzos găsi o bucată de piatră prăvălită dintr-un zid vechi şi se aşeză. Lumina soarelui cădea şi dansa peste granitul măcinat de vreme, ţesând tonuri de cenuşiu şi verde-deschis din lichenii care creşteau în umbră. Prin contrast, diversele nuanţe de albastru ale zorelelor scânteiau de viaţă exuberantă.

Eliza îşi scoase vopselele şi sulul de pânză în care îşi

ţinea pensulele, însă după o scurtă ezitare le puse deoparte, hotărând că nu avea nici nu rost să mai amâne adevăratul motiv pentru care căutase să rămână o vreme singură. Băgând din nou mâna în săculeţ, scoase pachetul care sosise în dimineaţa aceea de la domnul Watkins.

Naiba să îi ia pe Harry şi prietenii lui dezmăţaţi pentru că îi distrăseseră atenţia de la comanda care o aştepta. Intenţionase să redacteze o scrisoare corespunzător de înflorată în care să arate că accepta termenii şi plata generoasă, dar în ultimele câteva zile atenţia ei fusese concentrată pe altceva. Să admire în gând abdomenul musculos şi spatele zvelt al unui reputat crai, recunoscu ea cu o grimasă vinovată. I-ar fi fost învăţătură de minte dacă autorul eseurilor se răzgândise între timp.

Însă nu, aruncând o privire – rapidă peste scrisoarea editorului văzu că autorul – care, la fel ca ea, prefera să fie cunoscut sub un pseudonim – îşi dorea în continuare să apeleze la serviciile ei şi aştepta nerăbdător decizia ei.

De parcă în mintea ei ar fi existat vreo urmă de îndoială în privinţa deciziei de a accepta sau nu oferta făcută de „Owain”.

Lăsând să-i scape un mic oftat de uşurare, Eliza despături paginile care însoţeau scrisoarea. Fusese viclean domnul Watkins – după ce lucrase îndeaproape cu ea la mai multe proiecte, aparent îi cunoştea slăbiciunile mai bine decât îşi imaginase ea. Îi trimisese unul dintre eseurile terminate, spunându-i că spera că ideile din acesta aveau să îi stârnească imaginaţia artistică.

Până în acel moment nu citise decât un scurt fragment din texte…

Hârtia pârâi uşor sub degetele ei când începu să îşi plimbe privirea peste cuvinte. Era un articol scurt, sensibil, dar plin de forţă, iar Eliza se trezi din nou impresionată de simţul de observaţie al autorului. Owain vedea texturi şi nuanţe pe care majoritatea oamenilor le treceau cu vederea. Şi îi plăcea că ideile şi comentariile lui erau exprimate atât de graţios şi de inteligent.

Îşi înăbuşi un chicot de râs la un pasaj anume. Cuvintele transmiteau o oarecare plăcere de a trăi care o făceau să îşi dorească să se descotorosească de corset, precum un fluture eliberându-se din strânsoarea unui cocon, şi să danseze îmbrăcată doar în cămăşuţă pe ritmurile unei brize primăvăratice agitând frunzele de-abia desprinse din muguri. Ridicându-şi faţa spre cer, închise ochii şi îşi imagină ritmul picăturilor de ploaie, melodiile cântate de păsări. Căldura o mângâie şoptit pe obraji. Aerul era încremenit, cufundat în tăcere, dar în mintea ei auzea o simfonie de lumină, în armonie cu natura.

În mod bizar Owain, Poetul, o făcea să se simtă… ei bine, în mare măsură la fel cum o făcea şi Haddan, marele crai. *Liberă. Vie. Exuberantă.* Amândoi o atingeau în feluri care îi stârneau o reacţie pasională…

„O, nu fi neghioabă”, se mustră ea singură. Owain era probabil femeie. Sau vreun octogenar miop şi cocoşat.

Chiar şi aşa, nu putea să nu şi-l imagineze pe Poet ca fiind un suflet-pereche.

Dacă situaţia ar fi fost diferită, poate că ar fi fost chiar tentată să ceară să îl cunoască. Dar, oricât de seducătoare ar fi fost ideea, presupunea mult prea multe pericole.

Iar în ultima vreme, îşi asumase suficiente riscuri din impuls cât să îi ajungă o viaţă întreagă.

Alungând orice alte gânduri rebele, Eliza scoase un creion şi un carneţel din săculeţ şi începu să compună o scrisoare.

Stimate domnule Watkins.

După ce am cântărit atent şi după ce am studiat în profunzime eseul pe care mi l-aţi trimis, am decis să accept generoasa dumneavoastră ofertă. Termenul propus nu va lăsa loc de greşeli, dar cu puţin noroc ar trebui să reuşim…

După mai multe încercări fu mulţumită de rezultatul final şi îl copie în curat. Ce bine ar fi fost dacă ar fi reuşit să

îşi organizeze şi sentimentele faţă de Haddan în acelaşi mod ordonat şi logic. „Haddan – uită de Haddan”.

— Eşti jalnică, bombăni ea. Poţi fi sigură că marchizul nu stă şi tânjeşte cu gândul la o văduvă din provincie.

Nu când era înconjurat de o mulţime de femei frumoase, dornice să transforme acel scurt episod petrecut cu ea într-o simplă amintire ştearsă. O amintire fără formă şi fără culoare.

În următoarele câteva minute îşi făcu de lucru scoţând dopul sticlei de apă şi amestecând culorile pe paletă. Însă după două sau trei încercări eşuate de a schiţa zidul acoperit de flori, abandonă efortul şi începu o pagină nouă.

Poate că piatra de mormânt din apropiere avea să se dovedească o sursă mai bună de inspiraţie – putea să deseneze un monument închinat visurilor copilăreşti pe care ar fi fost mai bine să le lase moarte şi îngropate în trecut.

Lăsându-şi pensula să plutească peste foaie, Eliza reflectă la gentlemanii din înalta nobilime şi cât de repede se plictiseau aceştia. Pentru ei, viaţa părea un simplu şir de toane nesfârşite. Era nevoie de o provocare îndrăzneaţă pentru a stârni orice urmă de entuziasm – un drum făcut în goana cabrioletei de la Londra la Bath, golirea a jumătate de duzină de sticle de brandy în decurs de o oră, ghicirea picăturii de ploaie care avea să ajungă prima la baza unei ferestre – şi, chiar şi atunci, pasiunea fierbinte se transforma adesea într-o indiferenţă blazată – cât ai clipi.

— Şi ăsta, îşi aminti singură, e motivul pentru care ai fi o gâscă mare şi proastă dacă nu ţi l-ai scoate pe Haddan din minte.

Dragonul pe care îl desenase pe pagină păru să dea din coadă drept răspuns.

Eliza închise violent caietul de schiţe. Maci – trebuia să găsească un câmp de maci pentru a desena.

În limbajul secret al florilor, macii erau florile uitării.

*

Gryff îşi puse deoparte briciul de ras şi îşi tamponă obrajii pentru a-i usca. Sarcina banală de a se îmbrăca şi a se rade singur se dovedise surprinzător de liniştitoare, făcându-l să se bucure că îşi lăsase valetul la Londra. Prescott nu fusese încântat de decizie, temându-se fără îndoială că hainele elegante ale marchizului erau pândite de pericole mortale.

Cutele puteau fi călcate, iar urmele de mizerie puteau fi spălate, reflectă Gryff în timp ce îşi luă jacheta de călătorie de pe podea şi o atârnă peste stâlpul patului. Îl preocupa mai mult să repare răul pe care îl produsese purtarea sa recentă sentimentelor lui Lady Brentford. Flirturile jucăuşe puteau fi nevinovate câtă vreme ambele persoane ştiau cum să mânuiască instrumentele de joc şi înţelegeau regulile. Însă văduva, în ciuda entuziasmului ei, era în mod evident novice, şi din această cauză era lipsit de onoare din partea lui să profite de lipsa ei de experienţă.

Nu că purtarea ei ar fi lăsat câtuşi de puţin de dorit. Simţi o încleştare între coapse când îşi aminti săruturile ei pasionale şi gemetele ei guturale.

Reacţionase cu atâta abandon inocent. Motiv pentru care, în ciuda eforturilor lui de a-şi justifica purtarea, tot se simţea uşor murdar.

— Îmi place de ea, murmură el, aruncând o privire piezişă spre reflexia lui în oglindă pentru a vedea dacă nu cumva îi crescuseră coarne şi o limbă despicată. Încurajat de faptul că exprimarea acelor sentimente nu îl transformase într-o întruchipare a Satanei, adăugă: îmi place spiritul ei glumeţ, umorul ei tăios, forţa ei calmă.

Fără a mai vorbi de picioarele ei frumoase, trupul ei superb, chipul ei expresiv. Era o frumuseţe care se considera pur şi simplu obişnuită.

Încleştându-şi pumnul, Gryff se trezi dorindu-şi să le spargă căpăţâna bărbaţilor care nu fuseseră în stare să o facă să se simtă atrăgătoare. Seducătoare. Dezirabilă.

Merita mai mult de-atât.

Ignorând tresărirea sinuoasă de remuşcare ce i se strecură brusc pe şira spinării, îşi băgă caietul în buzunar şi porni în grabă spre uşă.

Avu puţin de mers de la han până la Leete Abbey, iar în cea mai mare parte a timpului rămase cu gândurile concentrate pe amenajarea peisagistică. Luminişuri, garduri îngropate, pavilioane clasice – avea o listă lungă de elemente specifice pe care dorea să le vadă. Însă când calul lui coti pe drumul şerpuit ce ducea la conac, Gryff constată că încrederea în sine care îl însoţea în mod normal părea de data asta să fi rămas acasă la Londra.

— E absurd să mă simt neliniştit, mârâi el.

Şi ce dacă nu îi pomenise nimic lui Leete despre o nouă vizită? Din câte auzise el, vicontele se întorsese în oraş şi se cufundase din nou în speluncile din Southwark, pierzând la masa de joc puţina avere încă rămasă.

Gryff simţi un val de simpatie pentru cei care susţineau ideile radicale ale lui Mary Wollstonecraft privind egalitatea femeilor. Faptul că era înzestrat cu mădular nu îi dădea individului dreptul de a arunca în vânt roadele câtorva secole de administrare grijulie.

Privind mânios gardurile vii lăsate netunse, intră călare în curte. Scânteierea nemiloasă a soarelui de amiază accentua geamurile nespălate ale ferestrelor cu menouri, frontoanele cojite ale colonadelor, nasurile ciobite ale leilor ornamentali. Grandioasa casă era precum o doamnă superbă căzută în dizgraţie. Liniile cândva frumoase acum erau căzute, bucăţi mari de piatră netedă, de culoarea mierii, fiind presărate din abundenţă cu fisuri fine.

— Leete ar trebui spânzurat de boaşe de ţiglele ce stau să cadă de pe acoperiş, bombăni el, căutând un grăjdar care să îi ia calul.

— Din păcate, dacă ai venit în căutare de distracţii, ai ajuns cu câteva zile prea târziu. Era imposibil de ratat sarcasmul din vocea domniţei. Fratele meu a plecat la Londra şi bine ar fi să îl urmezi şi tu, domnule. Cu el plecat,

totul e teribil de plictisitor aici la abaţie.

Gryff se întoarse în şa.

— Nu caut o petrecere.

Eliza făcu ochi mari când Gryff îşi ridică borul lat al jobenului.

— Atunci ce cauţi aici, Lord Haddan? Pe un ton mai scăzut şi mai încordat, adăugă: După cum spuneam, distracţiile s-au sfârşit.

Gryff descălecă, făcând-o să dea înapoi câţiva paşi.

— Nu intenţionez nicidecum să îţi încalc intimitatea, Lady Brentford. Aş dori pur şi simplu permisiunea ta pentru a vizita moşia abaţiei.

Sprâncenele ei se strânseră laolaltă.

— De ce?

Nu că nu ar fi putut să înţeleagă scepticismul ei faţă de motivele lui. Dacă amicii lui Leete se aventurau vreodată în grădină o făceau probabil nu pentru a mirosi trandafirii, ci pentru a se uşura în tufe.

— Te asigur, intenţiile mele sunt cât se poate de inofensive. Îţi dau cuvântul meu că nu am venit să te provoc în continuare. Gryff se aşteptase să îi ceară cineva o explicaţie, prin urmare venise pregătit cu un răspuns. Un prieten de al meu a citit despre proiectele de amenajare peisagistică concepute de Capability Brown pentru moşia abaţiei. Se gândeşte să facă şi el nişte modificări de peisagistică similare, pe propria moşie, şi îşi dorea părerea mea în privinţa anumitor aspecte înainte de a se angaja în asemenea renovări de amploare.

Expresia ei păru să devină chiar şi mai bănuitoare.

— De ce ţi-ar cere ţie asta?

— Am şi eu ochi, Lady Brentford. Şi o moşie a mea, replică el. Nu toţi gentlemanii cu titluri sunt nişte pierde-vară indolenţi. Am o mulţime de defecte, dar neglijarea propriilor mele pământuri nu se numără printre ele.

Eliza se fâstâci trezindu-se astfel pusă la punct.

— Nu am vrut să sugerez…

— Ba fireşte că da. Îşi îndulci vorbele cu un zâmbet. Şi

pe bună dreptate, presupun.

Buzele ei tresăriră.

— Ultima dată când unul dintre prietenii lui Harry a decis să facă o plimbare pe moşie, a căzut în lac – dar nu înainte de a da foc şopronului pentru bărci.

— Sper că nu au existat daune grave.

— Bârnele au fost doar uşor pârlite. Eliza făcu o pauză. Cât despre lordul Vestry, n-aş putea spune ce fel de cicatrice poate lăsa căderea unui trabuc aprins pe o pereche de pantaloni din piele de căprioară scăldaţi în brandy.

Gryff chicoti.

— Nu intenţionez să incendiez nimic. Nici să pun bombe cu praf de puşcă în ruinele abaţiei, nici să îţi decimez merii ornamentali cu un topor şi nici să mă distrez cu alt gen de farse puerile. Îi lăsă răgaz să reflecteze la cuvintele lui pentru o clipă înainte de a adăuga: Pe scurt, intenţiile mele sunt complet onorabile.

Brusc Eliza păru să devină mult mai interesată de vârfurile propriilor botine decât de prezenţa lui neînsemnată. Poate că, îşi spuse el sec, căuta vreun mesaj criptic în desenele prăfoase de pământ uscat. Limbajul secret al Firelor de Praf.

Sau, mai simplu, Numele Tău e Noroi.

Privirea Elizei se ridică din pământ spre cer.

— Când norii se strâng dinspre vest, de regulă înseamnă că se anunţă ploaie. Şi judecând după culoarea lor, aş spune că va fi mai mult de o aversă trecătoare. Vântul deja se înteţise, făcându-i fustele să îi fluture în jurul gleznelor. Alegerea îţi aparţine, desigur, dar dacă nu îţi place în mod deosebit să te uzi până la piele, poate ar fi o idee bună să te întorci doar mâine.

— Asta e o invitaţie? murmură el.

— Consider-o un răgaz.

Deşi nu îi spuse de la ce anume.

— Există o vorbă veche cum că paza bună trece primejdia rea. Deci cred că am să-ţi urmez sfatul. Poate că

eu aş supravieţui unei ploi torenţiale, dar valetul meu cel mai probabil ar fi turbat de furie dacă mi-aş distruge hainele. Ţine foarte mult la această haină.

— Atunci poate că ar trebui să o poarte el, sugeră ea, colţurile gurii ei ridicându-se într-o tresărire inconfundabilă de umor.

— Prescott fără îndoială ţi-ar da dreptate. Gryff îşi inspectă cu gesturi exagerate mânecile şi reverele. Susţine că mă face să arăt gras. Tu ce crezi?

La aceste cuvinte, Eliza râse, un chicot uşor şi fericit care alungă pentru o clipă răceala din aerul încărcat de umezeală. Sunetul păru să o ia prin surprindere, căci se grăbi să îşi apese o mână înmănuşată pe buze.

Gestul inconştient îi sugeră lui Gryff că nu avea prea des motive de veselie în viaţa ei.

— Cred, răspunse ea, coborând încet degetele, că eşti incorigibil, Lord Haddan.

— De acord, spuse el. Având în vedere că nu ai adăugat şi „nesuferit”, pot să îndrăznesc să sper că vei accepta să îmi oferi un tur al moşiei? Cu mare drag aş asigura cele necesare unui picnic, pe care l-am putea face lângă lac. Ar fi o masă rece, desigur. Ridică jucăuş dintr-o sprânceană. Fără chibrituri care să stârnească probleme aprinse.

Ea îşi înclină capul, vântul desfăcându-i mai multe şuviţe subţiri de păr de sub agrafe. Acestea dansară în lumina schimbătoare, stârnind sclipiri de foc auriu-roşcat. De sub boneta ei de paie răzbi un murmur jos.

— Te referi la impulsuri diavoleşti, adică.

— Mă referem la chibrituri cu măciulie de fosfor, Lady Brentford, deci nimic legat de Satana.

— Şi totuşi, oriunde mergi tu pare să te urmeze şi diavolul.

— Am să te apăr de el folosind o furcă. Sunt convins că în şopronul de unelte de aici există una mai mult decât solidă.

— Eşti incorigibil, repetă ea, încercând să ascundă

amuzamentul din tonul ei.

Râdea din nou? Un semn bun.

— Ştiu că mi-ai cerut să-ţi las timp să te gândeşti la a relua contactul, dar te rog acceptă-mi invitaţia, insistă Gryff. Care sunt bunătăţile tale favorite – în afară de biscuiţii scoţieni cu nucă ai domnişoarei Haverstick? Portocalele japoneze? Merele în caramel? Violete zaharisite?

— Favoritele *mele?*

Surprinderea îi reduse vocea la un chiţăit subţire.

— Să înţeleg că nu-ţi plac violetele?

Gryff continuă să turuie mărunţişuri fără sens pentru a-şi înăbuşi un mârâit de furie pură, primitivă, pe care o simţi închisă în piept. Dumnezeule, nu o întrebase nimeni niciodată ce îi plăcea? De ce avea nevoie?

— Sunt absolut oribile acele petale violet îmbrăcate în zahăr, continuă el. Turcii au un dulce din migdale aromat cu apă de trandafiri. Dar mă tem că ar trebui să merg până la Constantinopol, iar asta ar însemna să amânăm picnicul vreo câteva zile. Deci am putea eventual să facem un compromis şi să ne oprim la tarte cu agrişe pentru a ne vedea totuşi mâine?

— Eu încă nu am acceptat invitaţia, Lord Haddan, remarcă ea.

— Da, dar o vei face, replică el. Sau nu?

— Voi… oh… de ce nu? Un nor trecător o cufundă în umbră. Prinsă în ghearele umbrelor cenuşii, Eliza arăta dureros de singură şi de vulnerabilă. Cred… cred că nu prea are ce să se întâmple rău dacă lăsăm deoparte regulile bunei-cuviinţe. Se schimonosi amar. Deşi, având în vedere că prima noastră întâlnire a fost într-un bordel, e oarecum absurd să pomenesc de noi şi de bună-cuviinţă în aceeaşi frază.

— Nu vei avea motive să te plângi.

Ea ridică o sprânceană, dar nu îi răspunse.

— Am să vin mâine la unsprezece, dacă e în regulă pentru tine, Lady Brentford.

— Da. Bine.

Dădu să plece.

În depărtare, huruitul unui tunet răsună cu ecou peste dealuri. Gryff îşi ridică gulerul şi se întoarse spre calul său.

— Tarte cu cremă de ou.

El se opri brusc şi îi aruncă o privire peste umăr.

— Îmi plac tartele cu cremă de ou. Cu măr şi scorţişoară pe deasupra.

Gryff o salută milităreşte. Dacă i-ar fi cerut raze de lună îmbrăcate în zahăr şi presărate cu lumină a stelelor dreasă cu diverse condimente, s-ar fi dus bucuros să caute o scară suficient de lungă pentru a ajunge până la cerul de catifea neagră.

— Şi asta vei şi primi.

Zâmbetul ei ezitant se dovedi mai orbitor decât orice corp ceresc.

— Mâine, la unsprezece, confirmă ea. Şi te anunţ de pe acum, am un apetit deloc demn de o doamnă.

Capitolul 10

Eliza se trezi la prima geană de lumină, emoţionată precum o fetişcană nevinovată înaintea primului ei bal.

— Nu mă pregătesc să valsez într-un ring de dans într-o învolburare elegantă de satin şi dantelă, îşi aminti ea singură, surprinzându-şi pentru o clipă în oglinda mare imaginea cămăşii de noapte vădit învechite. Făcând o reverenţă ironică în faţa reflexiei de sperietoare de ciori, se ridică în vârful picioarelor goale şi execută o piruetă dintr-un capăt în celălalt al covorului. Am să tropăi greoi pe un câmp mocirlos, înveşmântată în muselină uzată şi cu botine vechi.

O plecăciune largă făcută în faţa lui Elf îl determină să se refugieze speriat sub pat.

— Mulţumesc, frumosule prinţ, pentru compania ta,

dar am un alt admirator care abia aşteaptă să mă invite la cină, spuse ea pe un ton strident. Ce zici? Mai doreşti un dans după ce mă îndop cu pateuri cu homar şi şampanie? Luă un prosop şi îl flutură fin. Vai, îmi pare rău, milord, dar carnetul meu de bal e complet plin.

Sunetele feline bizare care răsunară de sub cuvertura de pe pat părură să sugereze că Elf era la fel de bucuros să evite o gavotă provincială.

— Ştiu, ştiu – m-am smintit de tot.

Eliza traversă tiptil încăperea şi îşi sprijini mâinile pe pervazul ferestrei. Lumea de dincolo de sticlă era încă învăluită în nuanţe de gri. Ceaţa plutea peste grădini, în rotocoale palide pe fundalul frunzişului întunecat de culoarea cositorului.

Însă o scânteiere de soare de dincolo de dealurile îndepărtate sugera că ziua urma să fie senină.

Undeva în adâncul ei păru să se aprindă o scânteie din care se născu o mică flacără fierbinte care urcă gâdilând-o spre chip. Eliza îşi simţi buzele curbându-se într-un zâmbet involuntar.

Un picnic – ultima dată când fusese la un picnic alergase după fluturi şi mâncase dulciuri până i se făcuse rău. Avea cinci ani atunci.

Apoi mama ei murise, iar locul picnicurilor fusese luat de văicărelile ţâfnoase ale tatălui ei despre cât de inutile erau fiicele şi cât de al naibii de costisitor era să le faci zestre.

— Nu contează, şopti ea. E timpul să mă rup de piedicile din trecut.

Îşi frecţionă încheieturile, aducându-şi aminte de cătuşele de alamă care se închiseseră recent peste carnea ei. Într-un fel foarte bizar, poate că acela fusese primul pas în a se scutura de vinovăţie şi de acceptarea umilă a sorţii că avea o familie iresponsabil de cheltuitoare.

— M-am săturat să fiu tratată ca un câine în lesă, trasă când încolo, când încoace de câte un stăpân. Ridică vocea, forţa ei aburind ochiurile ferestrei. Şterse pelicula de

umezeală cu mâneca. De acum înainte refuz să mai fac giumbuşlucuri la porunca lor.

Bătu cu unghiile un ritm marţial în sticla ferestrei. Prin urmare era absolut necesar să ţină minte că, oricât de chipeş şi de fermecător ar fi fost, Haddan reprezenta o ameninţare la adresa visurilor ei dacă lăsa acele impulsuri copilăreşti să îi scape de sub control. Atracţia era doar una de suprafaţă, îşi promise ea. Nu putea – şi nu avea – să meargă mai departe.

— Am să-mi ascult propriile instincte şi am să-mi permit… libertatea de a-mi urma visurile.

O căsuţă în provincie, nu un castel în văzduh. O pisică drept companie la cină, nu un marchiz chipeş. Visurile ei erau modeste. Şi realiste. Chiar mai mult, erau posibile, însă doar dacă muncea foarte, foarte din greu în următoarele câteva săptămâni.

Această comandă de ilustraţii care urma să i se ofere era de o importanţă critică.

O ultimă zi de joacă, apoi trebuia să pună osul la treabă şi să uite de nobili cu ochi verzi şi dragoni sinuoşi. Nu trăia într-un basm fantastic. Ci în viaţa reală, iar dacă cineva avea să îi scrie un deznodământ fericit, doar ea putea să o facă.

*

— Îmi pare rău, dar va trebui să îţi duci singur calul la grajd, Lord Haddan, spuse Eliza tăios, întâmpinându-l pe marchiz când acesta smuci hăţurile şi îşi opri calul în curte. Grăjdarul s-a dus să ajute la repararea unui gard pe pajiştile de vest.

Gryff dădu jos un coş mare de pe oblâncul şeii.

— Asta nu e o problemă, Lady Brentford. Condiţiile din Peninsulă au fost mult mai sumbre decât acestea, şi tot m-am descurcat foarte bine.

O expresie de surprindere trecu pentru o clipă peste chipul ei.

— Nu… nu am ştiut că ai fost în armată.

— Detaşamentul Desfrânaţilor. Îi oferi un salut milităresc în glumă. Maiorul Distrugerii şi al Năzbâtiilor îţi stă la dispoziţie.

Ea veni mai aproape, privirea ei devenind mai pătrunzătoare când îşi înclină capul într-o parte.

— Aia e o cicatrice de sabie? îl întrebă ea.

Gryff îşi duse mâna la frunte.

— O simplă zgârietură. Am căzut de pe cal. A fost chiar ruşinos.

— Înţeleg.

Nerăbdător să împiedice orice alt comentariu, Gryff ridică un colţ al pânzei în carouri care acoperea coşul, lăsând mirosurile de zahăr şi condimente să se ridice dintre nuiele.

— Tarte cu cremă de ou, proaspăt scoase din cuptor.

Lâna ponositǎ a rochiei se strânse peste pieptul Elizei când aceasta inspiră adânc.

— Făcute exact aşa cum îţi plac, murmură el, încercând să nu saliveze la vederea sânilor ei rotunjiţi într-o formă perfectă.

Mădularul deja i se întărise, împingându-se în încercarea de a se ridica semeţ.

— Tarte?

Limba ei trecu mângâietoare peste buza de jos.

— Fierbinţi şi cremoase, spuse el gâfâind, având impresia că întregul lui trup era copt pe cărbuni încinşi.

— Crezi că vor rezista până după-amiază? Sau mai bine le înfulecăm aici şi acum? Eliza rânji. Fără îndoială crema ni se va scurge pe bărbie, dar o parte din plăcerea unui picnic ţine să laşi deoparte bunele maniere şi să lingi tot ce e în exces.

„Ferească-mă Satana de ispite!”

Înşfăcând frâiele, Gryff trecu de cealaltă parte a capului calului său şi se grăbi să ducă animalul în umbra răcoroasă a grajdului. Cumva Eliza încerca intenţionat să îl tortureze vorbindu-i despre limbi şi despre dulciuri

cremoase scurgându-se pe pielea dezgolită?

Broboane de sudoare îi acoperiseră ceafa, scurgându-se într-un fior rece pe şira spinării.

— Cred că vor rezista, spuse el răguşit.

Deşi nu ar fi putut să spună acelaşi lucru şi despre autocontrolul lui. Îşi jurase să fie gentleman. Dar precum crusta pufoasă a prăjiturii, şi hotărârea lui era în pericol iminent de a se sfărâma.

— Prea bine, spuse ea, mult prea veselă. De multe ori aşteptarea dă un gust mai dulce.

— Aşa-i, mârâi el.

Din fericire, mirosurile înţepătoare ale calului său şi ale fânului îl ajutaseră să îşi înăbuşe gândul plin de dorinţă. Pe când termină de deşeuat calul, îşi recăpătase deja controlul asupra trupului său rebel.

Eliza se îndepărtase pentru a-l aştepta lângă padoc. Stătea cu spatele spre el, oferindu-i o privelişte superbă asupra fundului ei frumos conturat, cocoţat pe scândura cea mai de sus a gardului, îşi dăduse jos boneta şi stătea cu capul ridicat spre cer pentru a se bucura de raza subţire de soare care îşi croise drum printre norii tot mai risipiţi.

Când îl auzi apropiindu-se sări de pe gard şi îşi puse la loc boneta pe cap. Creaţia de paie vag turtită arăta uşor ridicol peste părul ei minunat, auriu ca mierea.

Gryff fu tentat să îi smulgă boneta şi să o dea de mâncare calului său.

— Nu-ţi faci griji că o să-ţi apară pistrui? o întrebă el. Credeam că doamnele trăiesc bântuite de teama teribilă ca nu cumva să le apară pete care să le şţirbească perfecţiunea tenului.

— Tu eşti obişnuit cu sensibilităţile rafinate ale unei mondene londoneze, replică Eliza. Eu sunt cum nu se poate mai diferită de o asemenea femeie. Ea are eleganţă. Eu am pete. Bărbia i se ridică milimetric. Mie îmi place să simt soarele pe faţă, adăugă ea, tonul ei sfidându-l să facă vreun comentariu batjocoritor. Şi cum bărbaţii nu o să leşine niciodată în faţa frumuseţii mele, de ce mi-ar păsa dacă îmi apar ici-colo câţiva pistrui pe nas?

— Chiar aşa, de ce?

Adevărul era că Gryff găsea pistruii ei de-a dreptul drăgălaşi. Dădeau caracter chipului ei. Prin contrast, perfecţiunea netedă, albă ca marmura, atât de apreciată în capitală i se păru brusc neinteresantă. Sau poate „fără viaţă” era o descriere mai potrivită.

— E ceva anume ce doreşti să vezi pe moşie, Lord Haddan? întrebă ea, chinuindu-se să lege la loc panglicile de satin ce fâlfâiau în vânt.

— Am o listă… Din impuls, Gryff întinse mâna şi prinse panglicile. Propriul joben şi-l lăsase în grajd lângă şa, preferând să simtă vântul în păr în timp ce se plimba. Dacă nu îţi place, de ce nu o laşi deoparte?

O pală de vânt i-o ridică de pe cap. Prinzând-o în aer, Gryff o aruncă pe aripile brizei, de unde, după câteva tumbe leneşe, ateriză elegant pe un stâlp de gard.

— Cum ai făcut asta? întrebă ea admirativ.

— Totul ţine de mişcarea din încheietură, îi explică el, demonstrându-i un gest smucit şi rapid. Îl înveţi tot aruncând undiţa sau o minge de crichet. Precum şi bătând în cuie un oblon stricat.

— Eşti un bărbat cu numeroase talente, murmură ea.

Ar fi trebuit să se simtă insultat că aruncarea unei bonete şi repararea unei ferestre păreau a fi în fruntea listei ei? Oricât ar fi fost de ciudat, acest lucru îl făcu să zâmbească.

— Voi lua asta ca pe un compliment, chiar dacă nu aşa a fost gândit.

Ea păru uşor jenată.

— Ziceai de o listă, spuse ea, schimbând brusc subiectul. Începem?

Gryff despături biletul şi îi enumeră locurile pe care dorea să le viziteze.

— O selecţie interesantă. Eliza reflectă o clipă. Prietenul tău înţelege ce înseamnă amenajarea peisagistică.

„La fel ca tine”, îşi spuse Gryff. Doar cineva versat în nuanţele acestei arte ar fi putut desluşi legătura.

— Urmează-mă, spuse ea. Începem de la gardul sudic şi o luăm încet, pe ocolite, spre lac.

El îşi potrivi pasul cu al ei.

Se plimbară cufundaţi într-o tăcere agreabilă, scârţâitul pietrişului contrabalansând plăcut foşnetul frunzelor şi ciripitul păsărilor. Undeva în apropiere se auzi ţipătul unei bufniţe, iar sunetul făcu un iepure să ţâşnească să se adăpostească în nişte rugi. Pietrele se terminară, iar când Gryff păşi pe iarba moale, simţi căldura pământului infiltrându-se prin tălpile cizmelor.

Pe neaşteptate, pavajul aglomerat şi mânjit de balegă din Londra păru să devină prea puţin atrăgător. Trăgând în piept aerul cu miros de curat, îşi aduse aminte de cenuşa sufocantă şi de mirosurile otrăvitoare ale oraşului.

Provincie. Pământ şi vânt. Soare şi frunziş.

Poate că era timpul să se întoarcă acasă. Acasă în locul în care nenumărate generaţii de Dwight călcaseră pe acel pământ înaintea lui. Acasă în locul în care lucruri prindeau rădăcini şi creşteau. Acasă în locul în care putea investi timp pentru a face transformări în bine pe care apoi să le transmită unei generaţii viitoare.

— După cum vezi, domnule, folosirea unui zid îngropat permite o privelişte deschisă până la râu.

Cuvintele Elizei îl smulseră pe Gryff din reverie.

— Capability Brown a lăsat acest şir de tufe pentru a defini intrarea din stânga, remarcă ea. Inteligent, nu-i aşa?

— Într-adevăr. Îşi scoase carnetul de notiţe şi creionul. E interesant şi cum a folosit…

În următoarele câteva ore traversară împreună pajiştile şi urcară şi coborâră pante, studiind contururile moşiei şi cum ştiuse reputatul arhitect peisagist să folosească forme, texturi şi culori pentru a ghida privirile prin cadrul natural. Se dovedi a fi o experienţă sublimă, cu atât mai plăcută cu cât savură compania însoţitoarei sale. Gryff se trezi admirându-i nu doar trupul minunat, ci şi mintea agilă.

Eliza era inteligentă, informată, elocventă. Dar, mai ales, era pasionată. Îi plăcea să privească focul ce se aprindea în ochii ei când îi descria un element care îi stârnea în mod deosebit imaginaţia. Culoarea ochilor ei devenea ca de safir scăldat în flăcări, o nuanţă lichidă de albastru atât de vibrant, însă în acelaşi timp atât de diafan, încât nu reuşea să îi dea un nume concret.

Trăsăturile ei erau la fel de expresive odată ce se relaxa suficient cât să lase garda jos. Avea un fel anume de a-şi strâmba colţurile gurii atunci când nu era de acord cu el. Şi rareori mai văzuse ca arcuirea unei sprâncene să transmită un asemenea scepticism usturător. O încreţire a pielii, o tresărire – totul era foarte subtil. Semnalele ei ar fi fost uşor de trecut cu vederea.

Pe de altă parte, bănuia că învăţase să îşi ascundă sentimentele. Să îşi ţină secrete pasiunile.

Intrigat, o provocă la dezbateri legate de detalii, găsind o plăcere deosebită în faptul că nu îi era teamă să îi sfideze opiniile. În Londra atât de multe dintre cunoştinţele lui erau fie paraziţi, fie seducătoare. Era înviorător să se afle în compania cuiva care îşi dădea frâu liber propriei personalităţi.

Terminând în cele din urmă studiul secţiunii sudice a amenajării, trecură pe lângă un pâlc de fagi şi se îndreptară spre pavilionul în stil grec clasic aşezat pe malul lacului.

— Mmm.

Eliza trecu prin şirul de coloane canelate şi se lăsă să cadă pe una dintre băncile de piatră oftând zgomotos.

— Eşti obosită? o întrebă el, simţindu-se uşor vinovat

că o obligase să umble pe o distanţă atât de mare.

— Flămândă, răspunse ea, privind coşul. Sper că ai adus mâncare din belşug.

— Cât să hrăneşti o armată.

— Ha! rânji ea. Eventual o armată de păsări colibri. Am văzut cum mănâncă doamnele fine de la Londra. Subţiindu-şi obrajii, imită înspăimântător de bine stilul reginelor neîncoronate ale înaltei societăţi de a lua îmbucături mărunte şi delicate din bucăţele de mâncare nu mai mari de o boabă de mazăre. Îmi pare rău, dar după atâta mişcare aş fi în stare să mănânc un…

— Te rog nu spune cal, o întrerupse Gryff cu o grimasă exagerată. Ţin foarte mult la Demon. Puse coşul jos. Şi nu cred că ar fi prea gustos.

— Prea aţos, confirmă ea. Sper că ai ceva mai bun ascuns acolo sub prosop. Dacă nu s-ar putea să fiu nevoită să mă înfrupt din tine şi…

Gryff îşi simţi trupul încleştându-se involuntar.

— … din cizma ta, încheie ea.

— S-ar putea să trebuiască să te mulţumeşti cu ce e în coş. Cizmele de la Hoby costă o mică avere, răspunse el, savurând din plin schimbul de replici.

— Credeam că eşti foarte bogat.

— Sunt. Dar banii nu ar putea compensa nicidecum dacă l-aş pierde pe Prescott şi metoda lui secretă cu şampanie de a-mi lustrui încălţările. Ai idee cât este de greu să mai găseşti un valet bun în zilele noastre?

Eliza îşi dădu ochii peste cap.

— Ce filfizon eşti.

Gryff nu ţinea minte să mai fi savurat vreodată atât de mult o conversaţie cu o femeie – o conversaţie reală. Probabil fiindcă discuţiile lui cu sexul opus erau în cea mai mare parte jocuri verbale alcătuite din replici senzuale şi sexuale, gândite să îi obţină o invitaţie de a se tăvăli în aşternuturi.

— Dumnezeule, valetul tău îţi controlează viaţa? remarcă ea.

— El îmi controlează hainele, ceea ce e cam acelaşi lucru, răspunse Gryff. Nu prea pot să mă plimb prin oraş gol puşcă.

Ea tăcu la acele cuvinte, coborând privirea spre un greiere care traversa pietrele acoperite de muşchi.

La naiba! Se scutură zdravăn în sinea lui. Faptul că îşi lăsase capul în jos şi faţa era acoperită de buclele desfăcute nu putea ascunde pe deplin semnele vizibile ale stingherelii ei.

— Preferi un piept sau un picior? glumi el, grăbindu-se să despacheteze puiul la cuptor în speranţa că umorul ar fi putut să refacă atmosfera relaxată de camaraderie dintre ei.

Omoplaţii ei încremeniră.

„O, pe toţi dracii…” îi luă o clipă până să-şi dea seama că se străduia să nu râdă.

Când de dincolo de pliurile şalului ei răzbi un hohot de râs înăbuşit, nodul din pieptul lui se risipi, permiţându-i să răsufle cu un şuierat.

— Îmi închipui că tu ai alege pieptul, spuse Eliza, cu buzele încă tremurându-i de râs.

— Îmi plac ambele. Rânji, simţindu-se ridicol de fericit să o vadă zâmbind. Ce-ar fi să tai câte puţin din fiecare pentru amândoi?

Eliza dădu din cap în semn de confirmare.

— Ce altceva mai ai acolo?

După ce aruncă o privire sub ştergar, scoase o franzelă cu coaja crocantă, o felie de brânză, un amestec de condimente picante şi o sticlă de cidru, una după alta. După o ultimă incursiune în coş dădu la iveală şi tarta, pe care o puse jos cu grijă lângă ea.

— Mi se iartă toate păcatele din trecut? întrebă el, întinzându-i o farfurie.

— Am să-ţi spun după ce gust din tartă.

După atâta aer proaspăt şi mişcare, Gryff constată că şi lui i se făcuse o foame zdravănă. Dezbrăcându-se de haină, îşi puse şi lui o porţie generoasă de mâncare şi

începu să înfulece.

— E delicios, murmură Eliza, rupând încă o bucată din brânza cheddar untoasă şi combinând-o cu un mic fruct murat deasupra.

Lui Gryff îi plăcu să o vadă mâncând cu poftă. Era o senzualitate brută în felul în care savura fără inhibiţii gustul şi texturile mâncării. Când îi vedea gura degustând…

Gryff îşi impuse să îşi înăbuşe gândurile lascive.

Luând încă o înghiţitură din cidrul tare, se întinse pe spate sprijinit în coate şi privi unduirea blândă a frunzelor de deasupra capului. Vântul se potolise, şi, în mijlocul pietrelor ce radiau căldura absorbită peste zi, îşi simţi trupul relaxându-se şi mai mult.

— Ai avut dreptate, o auzi pe Eliza anunţând. Ei bine, pe jumătate dreptate. A mai rămas suficientă mâncare cât pentru cel puţin un regiment. Răsună clinchetul unei furculiţe, urmat de un oftat din adâncul sufletului. Îmi pare rău, însă. Tarta nu o s-o împart decât cu tine.

— E bună? întrebă el somnoros, fără a deschide ochii.

— Absolut divină. Fustele ei îl atinseră uşor pe coapse. Uite, trebuie să o încerci.

El ridică o pleoapă. Ochii ei de culoarea migdalelor scânteiau de veselie, iar Gryff îşi dădu seama brusc, cu lăcomie, că în ultima vreme ajunsese să îi fie poftă de tot felul de nuci şi alune.

— Dacă insişti.

— Nu ai să regreţi.

Se aplecă mai mult spre el, iar el nu mai văzu decât buzele ei pline şi întinderea sinuoasă a zâmbetului ei, care părea uşor strâmb din cauza urmei de crustă untoasă rămasă în colţul buzelor ei.

— Deschide larg, spuse ea, trecându-i pe sub nas o bucată de tartă înfiptă în furculiţă.

Gryff se supuse poruncii. Dar înainte ca ea să apuce să îi dea îmbucătura, se ridică uşor şi linse excesul de cremă.

— Scuze, aveai o pată. Plescăi din buze. Mmm. Ai

dreptate. Chiar e delicioasă.

Gâtul ei se strânse.

— Am… am multe pete.

— Văd, spuse Gryff încet. Îşi atinse buzele, cu multă blândeţe, de nasul ei. Hmm. Par să fie lipite acolo. Poate ar trebui să încerc mai tare.

Eliza prinse o buclă ce îi dansa în aer şi şi-o aranjă după ureche.

— Doamnele sunt sfătuite să folosească zeamă de lămâie pentru a le şterge, murmură ea.

— Eu ştiu o metodă mult mai dulce de încercat.

Lumina soarelui se revărsă jucăuşă peste curbura genelor ei coborâte, scânteind ca mici fragmente de aur şlefuit. În pofida luminozităţii, ochii ei rămaseră ascunşi în umbră.

— Parcă mi-ai promis că intenţiile tale sunt onorabile.

— Aşa e. Cu inima strânsă, se lăsă pe spate. Iar un gentleman se ţine întotdeauna de cuvânt.

Expresia ei se schimbă când lăsă să îi scape un râs sardonic.

Gryff nu s-ar fi aşteptat ca o şoaptă de-o clipă să poată exprima atât de multe emoţii. *Furie. Exasperare. Îndoială. Durere.*

— A, da? replică ea, odată ce sunetul se stinse. Ce ciudat să te aud spunând asta. Îngustându-şi ochii, îşi aţinti privirea asupra lacului. Din experienţa mea, un gentleman face întotdeauna exact ceea ce doreşte, indiferent ce cuvinte meşteşugite ar fi rostit.

— Poate că ai avut de-a face cu tipul nepotrivit de gentleman, Lady Brentford.

Ea puse cu grijă farfuria şi furculiţa pe o piatră şi îşi şterse firimiturile de pe buricele degetelor.

— Da, ei bine, eu se pare că nu cunosc niciunul care să nu fie crai, derbedeu şi ticălos.

Cum ar fi putut să o contrazică atunci când onoarea îi impunea să nu mintă o doamnă?

Vântul îi ciufuli părul, desfăcându-i încă o agrafă.

Buclele se revărsară libere, ca mici şiroaie de miere pe fundalul cerului albastru.

— Meriţi ceva mai bun de-atât, spuse el, întrerupând scurta tăcere.

— Viaţa e rareori dreaptă. Gura i se arcui într-un zâmbet strâmb. Poate că merit ceva mai bun… Inspiră adânc şi expiră lent. Dar am să mă mulţumesc şi cu tine.

Capitolul 11

Poate că vinovat fusese cidrul efervescent sau poate excesul de unt şi zahăr îi zăpăcise minţile. Indiferent de motiv, Eliza simţi gândirea raţională dispărând uşor. Atât de mult din viaţa ei trăise simţind că visurile şi dorinţele ei erau complet inaccesibile. Învăţase să le ţină în frâu şi ascunse bine într-un colţişor întunecat, unde să nu deranjeze pe nimeni. Doar că uneori, noaptea târziu, arunca o privire în acel loc şi îşi permitea să se întrebe cum ar fi fost dacă.

Cum ar fi fost dacă. Cum ar fi fost dacă şi-ar fi petrecut un sezon întreg râzând cu potenţiali pretendenţi şi dansând până în zori? Cum ar fi fost dacă nu ar fi fost forţată să accepte o căsătorie rece, lipsită de iubire?

Cum ar fi fost dacă, măcar o dată, ar fi îndrăznit să pună mâna pe ceva înainte să devină doar o altă întrebare retorică?

Curajoasă, înainte ca raţiunea să îşi spună din nou cuvântul, Eliza îşi puse mâinile pe umerii lui laţi. Simţi sub degete muşchi zvelţi, ale căror contururi sculptate erau fine ca marmura prin pânza cu textură moale.

— Lady Brentford, dădu el să spună.

În clipa aceea nu era Lady Brentford, ci era… o întruchipare fără nume a dorinţei, dansând în lumina piezişă a soarelui.

Înclinându-şi capul, îl sărută direct pe gură.

El avea gust de mere, acel fruct interzis al ispitei. O, nici nu era de mirare că femeile se lăsaseră seduse să păcătuiască. Dincolo de mirodenia dulce-acrişoară se simţea o sugestie de parfum mai senzual, distinct masculin.

Sub asediul ei lacom, buzele lui se întredeschiseră, iar limbile li se atinseră. Împletindu-se, răsucindu-se, desfătându-se reciproc în joaca lor senzuală. Eliza se trase mai aproape, savurând torentul de fierbinţeală ce îi năpădi simţurile. Trupul i se transformase din nou. Nu mai era doar o văduvă ştearsă, ci o silfidă capabilă să scoată bărbaţii din minţi de dorinţă.

Ar fi putut să continue astfel la nesfârşit, pierdută în acea negură de fantezie, însă el se mişcă sub ea exact cât să o readucă brutal la realitate.

— Îmi pare rău. Se desprinse de el, clipind în faţa luminii orbitoare a soarelui în timp ce inspiră înfiorat. Îmi pare foarte, *foarte* rău.

— Pentru ce? întrebă Gryff, pe o voce părând la fel de uluită ca a ei.

— Pentru că m-am purtat ca o desfrânată. O neruşinată. Oare o găsea dezgustătoare? Depravată? Ştiu că e foarte greşit să cedezi unor astfel de impulsuri păcătoase. Îmi… îmi cer scuze că te-am supus unor astfel de avansuri nedorite.

Ochii lui superbi reflectau rotocoalele scânteietoare de verde şi auriu din jurul lor.

— Nedorite? repetă el într-o şoaptă fierbinte. O prinse de mână când ea încercă să se îndepărteze de el. Nedorite?

Desfăcându-i blând degetele strânse în pumn, Gryff îi apăsă palma pe prohab.

— Crede-mă, Lady Brentford, toată ziua mi-am dorit să te sărut până să nu mai ştii de tine, dar m-am străduit să îmi ţin în frâu dorinţele animalice.

— Oh. Eliza oftă când simţi conturul mădularului lui rigid sub carnea ei moale. Oh, îmi plac dorinţele tale animalice.

Gryff chicoti, apoi îi captură gura într-un sărut arzător.

— Mmm, şi mie îmi plac impulsurile tale păcătoase, murmură el câteva clipe mai târziu.

Întorcând capul, Eliza îşi sprijini obrazul de al lui, simţind înţepătura uşoară a favoriţilor lui.

— Nu ştiu cum să le explic. Îmi stârneşti gânduri atât de necurate.

— Cum ar fi?

Să îndrăznească oare să le dea glas?

— Cum ar fi? insistă el.

— Cum ar fi dorinţa nebunească de a-ţi umple buricul cu cremă de ou şi a o linge încet până la ultima picătură.

Mădularul lui tresări violent sub mâna ei.

— Cum ar fi impulsul intens de a desena cu buzele liniile sinuoase de tuş al dragonului pe care îl ai tatuat.

El gemu, iar ecoul vibrant păru să rămână suspendat în aer.

— E chiar atât de îngrozitor?

Obrajii îi erau fierbinţi ca flăcările iadului.

— Nu, gâfâi el. Ştii ce fantezii am eu?

Eliza îşi ţinu respiraţia.

— Mai întâi ţi-aş desface panglica din păr… Degetele lui desfăcură şnurul mătăsos. Apoi ţi-aş scoate rând pe rând agrafele şi le-aş arunca în lac… Urmă un şir de plescăituri uşoare. Apoi m-aş dezbrăca de cămaşă… Muşchii i se întinseră tari când îşi trase ţesătura peste cap. Apoi m-aş întinde pe spate pe piatra asta caldă şi te-aş implora să faci din mine tot ce vrei.

Eliza privi fascinată jocul luminii pe pielea lui bronzată şi pe părul întunecat şi cârlionţat care îi acoperea din loc în loc pieptul.

Gryff se sprijini pe coate, privirea lui urmărindu-i degetul în timp ce luă o picătură din umplutura cremoasă a tartei şi îi umplu gropiţa din abdomen.

— Dumnezeule, spuse el, cu vocea uşor tremurătoare.

O, Elizei îi plăcu reacţia lui. Din câteva mişcări jucăuşe dădu formă cremei, apoi se aplecă peste el, lăsându-şi răsuflarea să îi dezmierde pielea.

Îndrăznea?

— E nedrept să mă tachinezi şi să mă torturezi, şopti el gâfâit.

Văzând expresia de pe chipul lui, Eliza se simţi brusc năpădită de un val de putere.

— Adică vrei să-ţi fac asta?

Cu o atingere uşoară a limbii descrise un cerc în jurul cremei dulci, de-abia degustând-o.

El lăsă să-i scape un şuierat cutremurat.

— Sau asta?

— Doamne, dă-mi putere!

Căpătând curaj, îşi trecu buzele în cercuri în jurul buricului lui, sugând şi muşcând mărunt. Pielea lui era vag sărată, ceea ce scotea în evidenţă dulceaţa cremei. Iar firicelele de păr moale ca mătasea adăugau o textură interesantă. Cârlionţii întunecaţi coborau tot mai mult, urmând curba gâtului sinuos al dragonului…

Mâinile ei se mutară ezitante peste prohabul lui şi, unul câte unul, îi desfăcură nasturii. El se foi uşor când ea îi coborî pantalonii din piele de căprioară, dezgolindu-l câţiva centimetri sub şolduri.

— Vreau să îţi privesc mai de aproape dragonul – îmi dai voie?

Gryff gemu – sau să fi fost un mârâit?

Ea îşi lipi palma de abdomenul lui, simţindu-i bubuitul lichid al inimii sub piele. Sau să fi fost propria ei inimă? Nu părea să conteze. Pulsaţia o trase în jos, apoi limba ei începu să deseneze rotocoalele întunecate de cerneală.

Gryff se prăbuşi fără vlagă pe spătarul băncii, cu ochii închişi, răsuflarea ieşindu-i în mici gâfâieli răguşite.

Era nu doar păcătos, ci mai mult decât păcătos.

Devenind tot mai încrezătoare, Eliza prinse pielea moale şi îi trase pantalonii şi chiloţii de pe coapse.

Eliberat din strânsoare, mădularul lui se ridică semeţ în aer.

— Tu, gâfâi Gryff, deschizând ochii, eşti o viziune de frumuseţe eterică, cu buclele tale toarse din aur dansând

pe fundalul norilor.

Una din mâinile lui mari se ridică pentru a i se strecura în păr, în timp ce cealaltă îi ghidă strânsoarea în jurul bărbăţiei lui.

Haddan o numise frumoasă? Undeva în adâncul sufletului Eliza ştia că era doar o frază frumoasă pe care o rostise fără a o gândi. Dar nu conta. Niciun alt bărbat nu o mai numise vreodată frumoasă.

Oftând, lăsă fierbinţeala mădularului lui să îi inunde palma. Era atât de moale şi totuşi atât de tare.

— Parcă ai fi oţel îmbrăcat în catifea, murmură Eliza.

Fermecată de contrast, îşi trecu foarte uşor degetele pe toată lungimea bărbăţiei lui, în sus şi în jos, în sus şi în jos. Închizându-şi degetele în jurul lui, îl strânse.

Corpul lui Gryff se încordă din cap până în picioare.

— O fac bine? întrebă ea, privind dansul soarelui peste chipul lui.

Strângând mai tare, acceleră doar o idee ritmul dezmierdărilor, savurând căldura ce pulsa prin el.

— Fabulos de bine.

Vocea îi ieşi într-o şoaptă răguşită. Îşi răsuci şoldurile şi se împinse în sus spre ea cu un geamăt.

— Îmi place să te ating, Haddan, îi spuse Eliza, surprinzându-se şi pe ea însăşi cu acea afirmaţie îndrăzneaţă.

O, dar *chiar* îi plăcea. Dornică să exploreze nuanţele formei lui şi senzaţia la atingere, schimbă ritmul şi felul dezmierdării. Totul era atât de nou, atât de interesant…

Prinzând-o de încheietură, Gryff se smulse brusc din mâna ei şi înşfăcă un prosop din coş pentru a se acoperi în timp ce lăsă să îi scape printre dinţi un mârâit tunător.

După o clipă se lăsă să cadă pe spate, cu pieptul ridicându-i-se greoi, cu tot corpul vlăguit.

— Haddan?

Gestul lui brusc sfâşiase vraja erotică. Nesiguranţa se învolbură în ea, şi îşi dădu seama cât de impulsive fuseseră faptele ei. Ar fi trebuit să îşi ceară iertare?

El ridică ochii cu o privire somnoroasă, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Nu încerca să te gândeşti, Lady Brentford. Doar simte.

Ea inspiră adânc aerul curat de moşie provincială şi îl ţinu în piept. „Mă simt fericită”, decise ea. Oricât de trecătoare ar fi fost acea fericire.

*

Belele. Gryff simţi strălucirea de după momentul lor de intimitate cedând tot mai mult în faţa umbrelor. Ar fi trebuit să asculte glasul acelei prime avertizări uşoare. Acum era vârât foarte adânc în belele. Şi era în pericol de a se cufunda şi mai mult.

Toate regulile bine cunoscute păreau să explodeze în mii de bucăţi când era cu Lady Brentford, ceea ce îl făcea să se simtă confuz şi nehotărât. O parte din el – partea onorabilă – se temea că era din nou pe cale de a compromite o fiinţă inocentă.

Din păcate, vocea Onoarei părea să devină din ce în ce mai slabă.

— Vrei, te rog, să te întorci, spuse el încet, simţindu-se vag ruşinat de el însuşi. Ca să mă pot aranja.

Eliza se îndepărtă, netezindu-şi neliniştită buclele ciufulite şi legându-le din nou cu funda pe care o recuperă de pe lespedea de piatră. Judecând după poziţia umerilor ei, Gryff îşi dădu seama că era stânjenită.

Îmbrăcându-şi cămaşa, Gryff se grăbi să îşi închidă pantalonii. Zăngănitul tacâmurilor şi a sticlei de cidru când Eliza reîmpachetă coşul se dovedi puţin prea zgomotos.

— Lady Brentford… Eliza…

Ea ridică privirea printre gene.

— Pot să te rog să vii până aici pentru o clipă?

Ea ezită.

— Te rog.

Paşii ei traversară piatra.

Ridicând mâinile, Gryff îi prinse faţa între palme şi o trase în jos pentru un sărut rapid şi cast.

— Nu ai motive să fii supărată. Ca bărbat şi femeie tocmai ne-am oferit un joc reciproc fermecător de intim în mijlocul unei băi de soare superbe. Zâmbi. Asta e motiv de sărbătoare, nu de mustrare.

Eliza zâmbi.

— Par să mă transform în des… desfrânata din Babilon când sunt în preajma ta.

El îşi apăsă un deget pe buzele ei.

— Pasiunile tale nu sunt nicidecum ceva de care să te ruşinezi.

— Nu sunt?

Gryff râse uşor.

— Dumnezeule, ar fi o ipocrizie teribilă din partea mea să susţin altceva.

Colţurile gurii ei se ridicară uşor.

— Ăsta e unul dintre lucrurile care îmi plac la tine, Haddan. Eşti sincer în privinţa a cine eşti.

Comentariul ei îl făcu să se crispeze în sinea lui. Dar, la drept vorbind, nu o *minţise* cu adevărat – doar că îi spusese un mic neadevăr privind adevăratele motive pentru care venise în vizită la Leete Abbey. Însă acestea nu aveau nicio legătură cu ea, deci nu era cazul să i le mărturisească. Nu ar fi făcut decât să… complice lucrurile.

— Hm – cred că mi-ar plăcea să aud şi celelalte lucruri pe care le găseşti atrăgătoare la mine, glumi Gryff, dornic să abată discuţia de la subiectul moralităţii.

Eliza îşi dădu ochii peste cap.

— Sunt sigură că oricum ai parte de prea multe complimente, domnule. Am să-mi păstrez gândurile doar pentru mine.

— Ce cruzime, murmură el şi băgă în coş şi ultimele resturi de mâncare. Te-ai săturat de plimbare sau am putea să ne întoarcem la conac trecând pe la ruine?

— După cum ai remarcat şi tu, e o zi minunată pentru o plimbare şi, spre deosebire de doamnele tale de la

Londra, eu sunt o femeie crescută la ţară, aşa că sunt zdravănă ca un taur, răspunse Eliza. Putem lăsa coşul aici şi poate fi adus dimineaţă.

Gluma ei autoironică îl făcu să se încrunte pentru o clipă.

— Nu este nimic la tine care să amintească de un taur, Lady Brentfor…

— Nu sunt nicidecum o Venus de buzunar, replică ea.

— E drept – mai degrabă eşti o magnifică Diana, Zeiţă a Pădurilor. Se ridică şi îi întinse mâna. Condu-mă prin tărâmul tău.

Capitolul 12

Ruinele abaţiei le apărură sub priviri, cu zidurile ce stăteau să cadă încă radiind o oarecare grandoare în lumina piezişă a soarelui. Gryff parcurse în grabă ultimele câteva coturi ale cărării, în timp ce Eliza păstră un ritm mai relaxat până urcă în vârful movilei. Zâmbi când îl privi trecându-şi o mână peste piatra măcinată de vreme. Oricât ar fi fost de bizar, nu se simţea prea stingherită în preajma lui. Ceea ce era cam surprinzător având în vedere…

„Nu încerca să gândeşti”, îşi aminti singură. „Doar simte”. Să simtă mângâierea vântului, gâdilatul ierbii înalte pe fusta ei, pulsaţia fericită a inimii ei.

— Ce peisaj magnific, îi strigă el, căţărându-se într-un punct de maximă vizibilitate de pe cel mai înalt zid.

— Da, este, nu-i aşa? Eliza îşi puse mâna streaşină la ochi şi privi umbrele proiectate peste dealurile din depărtare de norii ce alunecau grăbiţi. Râul face lumina parcă mai scânteietoare.

Gryff dădu din cap şi se căţără pe o altă ruină înaltă.

— Ai grijă, îl avertiză ea. Unele dintre pietrele alea nu sunt fixe şi te poţi trezi călcând în gol.

— Hmm.

Gryff îşi scoase carneţelul şi începu să scrie.

Făcuse acest lucru pe tot parcursul hoinărelilor lor, reflectă Eliza. Prietenul lui avea noroc cu cineva ca el, care lua notiţe atât de detaliate despre ceea ce vedea.

Urcând până la zidul de jos, Eliza îl privi, interesată să vadă concentrarea de pe chipul lui. Râsul copilăresc fusese înlocuit de o mină mai serioasă, iar expresia adăuga profunzime de caracter chipului lui frumos. Începuse să îi observe micile tăieturi şi cicatrice subtile – nu era doar un filfizon indolent, ceea ce o făcea să-l placă şi mai mult.

La fel cum îi plăcea felul în care îi cădea părul peste obraz şi i se ondula în jurul gulerului. Obişnuia să se tragă uşor de ureche, ceea ce îi făcea colţul drept al gurii să se ridice.

O ciudăţenie personală bizar de înduioşătoare.

Îşi muşcă puternic buza pentru a se stăpâni să nu zâmbească.

El strânse din buze gânditor, iar când inima ei tresări violent, Eliza se forţă să îşi abată privirea. *Periculos.* Chiar şi fără avertizarea şoptită de intuiţia ei, ştia că lucrurile se îndreptau într-o direcţie periculoasă…

Chiar în clipa aceea, o pală bruscă de vânt se lovi de pagină şi îi smulse caietul din mâini. Acesta se ridică în spirală, iar Gryff lăsă să-i scape o înjurătură când îl văzu căzând spre o zonă mlăştinoasă a vechiului bazin.

Eliza se întinse după el şi reuşi să îl prindă de un colţ al coperţii. Însă o piatră dislocată îi alunecă de sub picior, făcând-o să îşi piardă echilibrul. Dând haotic din braţe, se strădui să nu scape din mâini preţiosul caiet.

Zidul se înclină, cerul se învârti ca o morişcă sub ochii ei, iar în clipa următoare se izbi de pământ cu o bufnitură lipsită de demnitate care o lăsă fără suflare pentru o clipă.

— Nu te mişca!

Vocea lui Gryff părea să vină de foarte departe, dar când deschise ochii, Eliza văzu că deja se chinuia să coboare în grabă de unde se cocoţase.

„O, minunat!” Dacă marchizul ar mai fi avut cumva

nevoie de ceva care să îi amintească temeinic că nu era o zeiţă graţioasă din scânteietoarele săli de bal din Mayfair, acum i se oferise acel ceva. Cu vârf şi îndesat.

Ridică încet capul, observând ameţită că avea bucăţi de paie şi noroi întărit pe obraz, şi încercă să se ridice în capul oaselor.

— Nu te mişca! strigă Gryff din nou, părând îngrijorat.

Ea încercă să îl alunge, jenată că se făcuse de râs. Era ca şi cum un spirit sălbatic al pădurilor s-ar fi strecurat în pielea ei şi ar fi preluat controlul atât asupra trupului, cât şi asupra sufletului ei în ziua respectivă. Adevărata Eliza, Lady Brentford, rămăsese discretă deoparte, mulţumindu-se să-şi vadă mai departe de viaţa ei fără a fi observată. Nu încerca să smulgă cu forţa coroana de la atotputernica Regină a Păcatului.

— Nu te mai tot foi. Gryff îi ţintui umerii la pământ, ignorând protestele ei bătăioase. Ai tras o căzătură urâtă. Stai nemişcată şi lasă-mă să verific dacă nu ţi-ai rupt vreun os. Degetele lui o pipăiră cu grijă pe braţe. Simţi durere pe undeva?

— Nu, din fericire am aterizat în cap, răspunse Eliza cu amărăciune. Doare doar când încerc să gândesc. Iar cum azi nu am încercat să fac asta, mă simt destul de bine.

Capul lui Gryff era plecat, astfel că nu îi putea vedea decât claia de păr întunecat dansând în bătaia brizei.

— Taci.

Vocea îi era blândă, iar Eliza se trezi înghiţindu-şi replicile sarcastice. Gryff îşi schimbă poziţia şi, coborând cu mâinile pe partea de jos a picioarelor ei, îi ridică fustele doar cât să o pipăie în zona gleznelor.

— Au!

— Mă temeam eu, murmură el. Ţi-am văzut piciorul răsucindu-se când ai căzut.

— E doar o tresărire de durere, se grăbi ea să spună, simţindu-se ca o neghioabă stângace. O să îmi treacă în scurt timp.

Încleştându-şi mâinile, îşi aminti de carnet.

— Poftim notiţele tale. Sper că nu au avut de suferit.

— Siguranţa ta e mult mai importantă decât mâzgăliturile mele.

— Am tot fost curioasă. Ce ai scris…

Gryff îi smuci în pripă caietul din mână.

— Nimic nici pe departe la fel de important ca a-ţi asigura tratament adecvat pentru gleznă.

— O să îmi treacă rapid.

— Nu, deja a început să se umfle puţin. Dar dacă îţi scot botina va fi şi mai rău. Gryff îşi deznodă lavaliera şi începu să înfăşoare bucata lungă de pânză în jurul locului dureros. Deocamdată o s-o leg strâns. S-ar putea să fie inconfortabil, dar mai târziu o să te ajute. Odată ce ajungi acasă, trebuie să te întinzi şi să îţi ţii piciorul ridicat pe o pernă. Şi să nu mai umbli deloc cel puţin o zi. După ce făcu un nod solid, se lăsă pe vine. Dă-mi voie să te duc într-un loc mai confortabil până merg să îmi aduc calul.

— Nu! Eliza îl prinse de mânecă. Te rog, nu e necesar să facem paradă de neghiobia mea.

Sprâncenele lui se împreunară.

— Aş prefera să merg pe jos până înapoi la conac. La drept vorbind, o durea ca naiba, dar era hotărâtă să îşi salveze măcar puţin din mândrie. Ajută-mă să mă ridic.

Marchizul ezită, dar după ce îi studie chipul preţ de o clipă prelungă, oftă şi făcu ceea ce îl rugase ea.

— E destul de suportabil, spuse ea scrâşnind din dinţi. Doar dă-mi braţul şi voi fi bine.

— Ştii, uneori paza bună trece primejdia rea, Lady Brentford. Nu ai nimic să-mi demonstrezi.

— Curaj. Lăsă să-i scape un râs lipsit de veselie. Orice încercare de a mă pune într-o lumină eroică ar fi cam penibilă, nu crezi?

Gryff se opri brusc şi se întoarse spre ea, mâinile lui apucând-o de umeri.

— Hai să nu ne ascundem după deget în privinţa a ceea ce s-a întâmplat între noi în după-amiaza asta, spuse el încet. Am promis să mă stăpânesc, deci dacă e cineva

care merită mustrat, eu sunt acela. Dar asta nu înseamnă că îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat. Nu îmi pare.

Lumina soarelui polei curba melancolică a zâmbetului lui.

— Pare să existe o atracţie fizică puternică între noi doi, continuă el. Suntem doi adulţi raţionali…

— Asta ar putea fi pus sub semnul întrebării, îl întrerupse Eliza.

O sclipire de umor îi încălzi privirea.

— Admit că emoţia s-a dovedit, într-adevăr, mai puternică decât raţiunea pentru scurtă vreme. Însă ceea ce vreau eu să subliniez e că nu există nimic ruşinos în a avea o fire pasională.

Eliza şi-ar fi dorit din tot sufletul să îl creadă. Şi totuşi…

— Asta s-ar putea să fie valabil pentru un crai, Lord Haddan. Dar pentru o doamnă e ceva mai complicat de-atât. Privi o pereche de porumbei strecurându-se printre frunzele foşnitoare, aripile lor palide pierzându-se într-o scânteiere vagă de lumină pe fundalul întunecat. Şi derutant.

— Dacă te-am făcut să te simţi stingherită, îmi pare sincer rău.

— Bine, bine. Acum hai să… uităm pur şi simplu, bâigui ea, nedorindu-şi nimic mai mult decât să ajungă acasă cât de repede îi permitea şchiopătatul şi să îşi îngrijească rănile. Am putea te rog să mergem mai departe?

— Desigur. Expresia lui deveni indescifrabilă când îi prinse mâna în scobitura braţului. Ai grijă, aici devine cam abrupt.

Eliza îşi croi drum pe cărarea şerpuită, înăbuşindu-şi un şuierat de durere la fiecare pas. O, durerea era exact ceea ce merita, îşi spuse ea. Era o pedeapsă măruntă pentru păcatele ei.

„Slavă Domnului că e îndurător”. Cel puţin nu fusese trăsnită din cer.

Un pârâu puţin adânc era ultimul obstacol înainte de a ajunge la pajiştile uşor înclinate care duceau la conac. Eliza scrâşni din dinţi, pregătindu-se să păşească atent pe pietrele alunecoase.

Încet, încet, şi poate că, printr-un miracol, avea să reuşească să mai evite o căzătură umilitoare.

Îşi ridică fustele, apoi se trezi brusc plutind prin aer când Gryff o luă în braţe.

— Dar, domnule, pot să traversez şi singură!

— Taci, o certă el. Tu nu permiţi niciodată nimănui să te poarte peste obstacole?

Cum ar fi putut să îi răspundă? În afară de Gussie nu exista nimeni în viaţa ei care să îi facă o ofertă atât de galantă.

Ignorând pietrele pe care ar fi putut să păşească, Gryff trecu pleoscăind prin apa puţin adâncă.

— Îţi distrugi cizmele scumpe, remarcă ea.

— Am să le asigur o îngropăciune pe măsură, replică el. Cu toate onorurile militare. Îşi punctă cuvintele cu tropăituri zgomotoase, făcând să ţâşnească apa în toate părţile. Inclusiv o salvă de douăzeci şi patru de tunuri.

Ea zâmbi fără să vrea.

— Ai un simţ al umorului foarte bizar, Lord Haddan. Majoritatea bărbaţilor se iau mult mai în serios decât o faci tu.

— Un alt defect al meu, murmură el.

— Râsul nu e niciodată un defect, replică Eliza. Doar dacă nu cumva, se corectă ea, râzi de altcineva. Ajunseseră pe uscat. Poţi să mă pui jos acum.

Gryff merse mai departe.

Deşi lâna moale a hainei lui se dovedea o pernă foarte plăcută, Eliza se simţi obligată să protesteze.

— Lord Haddan, sunt grea ca un cal.

— Mai ales că ai mâncat cea mai mare parte din tarta cu cremă de ou, o tachină el.

— Asta a fost foarte urât din partea mea. Parfumul ierbii încălzite de soare şi ritmul paşilor lui lungi o făcură

brusc să se simtă foarte somnoroasă. O, dar a fost cel mai delicios lucru pe care l-am mâncat vreodată.

El râse în părul ei.

— Am să-ţi aduc din nou când vin data viitoare.

— Nu se poate să mai existe o dată viitoare. Şoapta cu inima strânsă a Elizei se pierdu în zumzetul albinelor care zburau printr-un pâlc de buberic sălbatic. Privi florile brune prin ochii întredeschişi, urmărind scânteierile minuscule de galben strecurându-se printre tulpinile lungi şi subţiri. Asta îmi spui – că nu se poate să mai existe o dată viitoare.

— De fapt semnificaţia bubericului este „Acordă-ţi şansa la fericire”, spuse Gryff.

Elizei i se strânse inima. „Da, şi pentru a face asta, domnule, drumurile noastre trebuie să se despartă. Cât mai devreme posibil”.

— Oricum ai formula-o, mesajul e cam acelaşi pentru mine. Eliza se foi în braţele lui. Chiar trebuie să insist să mă laşi jos, Lord Haddan. Suntem aproape de conac, şi mi-aş dori mult să nu fiu văzută într-o poziţie atât de compromiţătoare.

De data aceasta marchizul se înclină în faţa dorinţelor ei fără a se mai opune.

— Mulţumesc. Eliza îşi scutură fustele, conştientă că aerul din jurul ei părea brusc cu vreo câteva grade mai rece, acum că pierduse căldura trupului lui. Hai să facem dreapta la bifurcaţia din faţă. E cel mai scurt drum până la curtea din faţă.

El îi oferi braţul, având grijă să păstreze distanţa.

Ea veni şchiopătând pe lângă el, cufundată într-o tăcere stingheră, cu privirea aţintită asupra picioarelor ei. Suprafaţa cândva lucioasă a cizmelor lui era acum pătată de noroi, iar spinii de orz sălbatic lăsaseră zgârieturi adânci pe pielea acestora.

Orz sălbatic. Cu siguranţă avea şi acesta o semnificaţie. Una înţepătoare, fără îndoială, în ciuda florilor de un galben vesel.

— Cum de ştii atât de multe despre limbajul florilor? întrebă ea, dorindu-şi să umple ultimele câteva clipe împreună şi cu altceva decât cu sunetul scârţâit al pietrişului.

— Am în bibliotecă o cărticică foarte interesantă din secolul trecut, replică el.

— Nu cumva cea de Mary Wortley Montague? exclamă ea.

— Ba chiar aceea.

— O, am auzit despre ea de la membrii societăţii mele de horticultură.

— Tu nu ai un exemplar?

Eliza clătină din cap.

— Sunt destul de rare.

„Şi destul de scumpe”. Dar acest lucru nu explica în niciun fel cum se făcea că un tânăr din înalta nobilime se obosise să citească volumul. Tocmai voia să îl întrebe, când un strigăt al menajerei le întrerupse conversaţia.

— Ah, iată-vă, Lady Brentford! Chiar mă întrebam pe unde rătăciţi…

Doamna Hillhouse se opri brusc când coti pe după bolta de trandafiri şi ochii i se bulbucară uşor la vederea marchizului.

— Am fost la ruinele abaţiei şi am făcut neghiobia să cad de pe pietre. Lordul Haddan mi-a oferit cu generozitate ajutorul, îi plac florile, ştii. Ruşinea o făcu să bâiguie ca o gâsculiţă. Şi copacii, adăugă ea penibil.

— Leete a fost bun şi mi-a oferit permisiunea să vizitez moşia şi să-mi iau câteva notiţe privind amenajarea ei peisagistică, îi explică Gryff netulburat. Din fericire, eram prin apropiere şi am putut sări în ajutorul lui Lady Brentford.

Doamna Hillhouse rămase impasibilă, în afară de o tresărire minusculă a sprâncenei drepte.

Era, după cum ştia Eliza pe baza unei experienţe îndelungate, expresia prin care menajera îşi trăda bănuieli necurate.

— Mare noroc, comentă doamna Hillhouse după ce le cântări din nou din priviri hainele aflate în ultimul hal. Vă pregătesc o zeamă de arnică pentru gleznă. Punându-şi o mână pe şold, întrebă: Doriţi o cârpă să vă ştergeţi urmele de cremă de ou de pe pantaloni, milord?

— Mulţumesc, dar nu, s-ar putea să mi se facă puţin foame pe drumul de întoarcere la han.

Privirea sfredelitoare a menajerei se îndulci puţin.

— Aveai vreun motiv anume să mă cauţi? se grăbi Eliza să întrebe, înainte să se ajungă la alte întrebări culinare.

Faptul că se pomenise de crema de ou o făcuse să se înroşească.

— Da. Tocmai v-au sosit două scrisori. Având în vedere că una este de la fratele dumneavoastră, m-am gândit că v-ar plăcea să o vedeţi imediat.

Ştiau amândouă că Harry nu îi scria niciodată, decât când era la mare strâmtoare.

Eliza luă misivele cu inima strânsă.

— O, Doamne, oare în ce bucluc s-a mai băgat de data asta? bombăni ea, încruntându-se spre mâzgăliturile aproape ilizibile ale fratelui ei.

Vederea scrisului îngrijit al domnului Watkins îi trezi sentimente ceva mai plăcute.

— Lady Brentford, mă tem că am abuzat suficient de ospitalitatea ta, spuse Gryff. Am să mă retrag pentru a-ţi permite să te ocupi de problemele de familie.

Oricare ar fi fost veştile de la Londra, puteau să mai aştepte câteva clipe. Îndesând în buzunar scrisorile nedesfăcute, dădu scurt din cap.

— Da, cred că aşa ar fi cel mai bine. Doamnă Hillhouse, fii bună şi cere-i lui Jem…

— Jem încă nu s-a întors de la ce avea de făcut pe câmp, replică menajera.

— Mă ocup eu de calul meu, spuse Gryff încet.

— Iar eu mă ocup să vă pregătesc ierburile pentru gleznă, spuse doamna Hillhouse. Doar dacă nu cumva aveţi nevoie să vă ajut să urcaţi scările până în cameră.

— Nu, nu, mă descurc, murmură Eliza.

Poate că ar fi fost mai înţelept să îl lase pe marchiz să plece fără a mai schimba câteva cuvinte cu el între patru ochi. Formalităţile banale păreau absurde – nu era ca şi cum ar fi putut să-i spună pe nerăsuflate: „Oh, mulţumesc pentru minunata zbenguială sexuală din pavilionul neghiobiilor de lângă lac”.

Neghiobie.

Eliza se grăbi să împingă gândul deoparte.

— Ţi-ai satisfăcut toate curiozităţile? dădu ea să spună – apoi îşi dori imediat să fi putut înhăţa cuvintele din aer şi să şi le îndese înapoi pe gât.

„Până aici ţi-a fost cu încercarea de a părea la fel de calmă şi sofisticată precum o mondenă londoneză”.

— Da, mulţumesc, replică Gryff, ignorând cu bunăvoinţă aluzia evidentă din spatele întrebării ei. Desigur, mi-ar plăcea să descopăr întreaga moşie, dar trebuie să mă întorc la Londra mâine-dimineaţă la prima oră. Am alte obligaţii de care trebuie să mă ocup.

Degetele ei trecură uşor peste bucăţile tari de hârtie împăturită din buzunarul ei. Şi ea avea probleme urgente de rezolvat. Nu putea permite ca acea poveste atât de nebunească să îi dea planurile peste cap.

Pas cu pas. Se chinuise să depăşească toate obstacolele de care se lovise în timp. Dar insistase, se sacrificase, îndurase.

— Da, fireşte că da, răspunse Eliza, hotărând să nu menţioneze faptul că era posibil ca problemele lui Harry şi propriile ei activităţi să îi impună şi ei să plece spre capitală la prima oră. Ferească sfântul să ajungă să creadă că îl urmărea. S-ar fi săturat de aşa ceva, şi încă rapid. O scurtă aventură cu o văduvă din provincie era una. Oraşul era o cu totul altă lume. Zâmbete de mătase şi râsete de satin. Totul

era atât de fin şi de lustruit în cele mai înalte cercuri ale nobilimii. Un set de rotiţe întrepătrunse, poleite toate cu aur.

Eliza îşi abătu privirea. Nu voia să se gândească la acest lucru. Mai bine ca după-amiaza aceea fermecată să îi rămână întipărită în amintire ca fiind… perfectă. În fond, nu era cu nimic mai reală decât un basm.

Îngrijorarea lui îi întrerupse reveriile.

— Tu vei fi bine? întrebă Gryff.

Ea se forţă să zâmbească vesel.

— Fireşte. Sunt o tânără de la ţară şi sunt suficient de călită, Lord Haddan. Am avut destule cucuie şi vânătăi. Până mâine vor trece. Voi uita de ele.

— Scrisorile tale…

— Cel mai probabil Harry se ţine ca de obicei de prostii, îl asigură ea. Nu e nimic ce să nu pot gestiona.

Fruntea lui se încreţi într-o încruntare.

— Nu ar trebui să te ocupi tu de asta.

— Dar asta fac, spuse ea pragmatic.

Însă doar pentru scurtă vreme.

Gryff îşi trase manşeta şi îşi netezi o cută de pe mânecă.

— La revedere, atunci.

— Da, la revedere. Eliza încercă să zâmbească în timp ce îşi scutură glezna accidentată. Ar fi bine să pleci înainte să îţi mai distrug vreun articol de îmbrăcăminte.

El studie lavaliera acoperită de praf şi chicoti.

— Am să îl informez pe Prescott că s-a îndreptat spre moarte semeaţă şi deosebit de curajoasă.

„O, cât o să-mi lipsească umorul lui ciudat”. Îşi înăbuşi zbaterea din piept inspirând adânc.

— Mulţumesc pentru picnic.

— Plăcerea a fost de partea mea.

Privirile li se întâlniră pentru o clipă, iar Eliza încercă să memoreze nuanţa întunecată a ochilor lui căprui cu pete aurii. *Verde Haddan.* O nuanţă de adăugat în cutia ei de vopsele, chiar lângă culoarea standard numită Verde

Hooker.

— M-am simţit minunat, Lord Haddan, continuă ea. Îi urez prietenului tău mult succes în reamenajarea moşiei. Sper că până la sfârşitul după-amiezii te-ai ales cu o serie de idei bune.

El îi ridică mâna la buze.

— Natura e o sursă infinită de inspiraţie.

— Aşa e.

Gryff ezită o fracţiune de secundă, apoi îşi duse mâna la frunte în semn de salut înainte de a se întoarce spre grajd.

Eliza porni şontâc-şontâc spre terasa din spate, dar un impuls irezistibil o făcu să zăbovească în spatele gardului viu de lemn-câinesc.

La scurt timp după aceea auzi tropot de copite pe pietrele de pavaj şi îl privi îndepărtându-se călare, aşteptând până când, odată ajuns la cot, dispăru complet de sub privirile ei, şi abia apoi întorcându-i spatele.

Simţi un nod uriaş, fierbinte şi amar ca fierea, urcându-i în gât când porni încet pe scările de piatră.

— Nu fi gâscă. Se şterse cu mâneca pe obraji. Cel puţin nu va trebui niciodată să mă întreb cum ar fi fost. M-am ales cu o amintire, nu un regret.

Şi avea să păzească straşnic acea amintire şi să o ţină lângă sufletul ei pentru a o încălzi în numeroasele nopţi vântoase din ţinutul singuratic al mlaştinilor.

Capitolul 13

Gryff traversă în grabă strada aglomerată, urmând cu grijă drumul curăţat de măturători. Se schimbase de hainele şi de cizmele pătate de apă când ajunsese înapoi la Londra, cu câteva ore în urmă – un act însoţit de mai multe priviri prelungi de reproş mut din partea valetului său –, dar fusese prea agitat pentru a face mai mult decât o scurtă

oprire la reşedinţa sa din oraş.

Pe tot drumul înapoi spre oraş îşi amintise singur că aventurile trecătoare nu mai erau importante în viaţa lui. Avea acum ocupaţii mai serioase care cântăreau mai mult decât plăcerile frivole. „Gândeşte-te la munca ta, nu la o ispititoare văduvă cu spiritul liber”.

Grăbi pasul, încercând să fugă de amintirea unei glezne graţioase, a unui râs muzical, a unei guri generoase.

— Pe toţi dracii, bombăni el. Este timpul să mă rup de vechile obiceiuri.

Cel mai important fiind să înveţe să gândească folosindu-şi creierul, nu mădularul.

Şi astfel, pentru a se concentra în continuare pe ceea ce avea de făcut, hotărâse să facă o vizită la Watkins & Harold în loc să trimită un mesager să întrebe dacă sosise vreun răspuns de la eluzivul Linden.

Da sau nu.

Era uşor derutant cât de neliniştit se simţea. „Nu” era un cuvânt care de obicei nu apărea în răspunsurile oferite marchizului de Haddan. Titlul înalt şi averea strălucitoare erau stimulente eficiente care atrăgeau un răspuns afirmativ. Un lubrifiant care făcea ca rotiţele vieţii să se învârtă aproape fără niciun scârţâit, îşi spuse el cu mâhnire, ferindu-se din calea unei căruţe de bere care trecu greoaie pe lângă el.

Pe de altă parte, Linden nu ştia că avea să lucreze pentru un membru al înaltei societăţi. Artistul avea să decidă strict pe baza meritelor eseului.

Ceea ce era în acelaşi timp şi înspăimântător, şi minunat.

Cotind pe o străduţă laterală, Gryff inspiră scurt pentru a se calma înainte de a intra în modesta clădire de cărămidă a editurii.

— Linden a răspuns afirmativ, spuse Watkins fără nicio altă introducere odată ce Haddan închise uşa biroului său.

Acesta se aşeză destul de greoi în scaunul din faţa

mesei de scris.

— Excelent! Bătu din palme, încercând să nu pară că fusese măcinat de îngrijorare. Excelent.

— Chiar e. Însă avem de respectat un program foarte strict, remarcă editorul. După cum vă spuneam, aş dori să văd volumul publicat la timp pentru a fi disponibil la simpozionul botanic care va avea loc primăvara viitoare la Oxford.

Gryff înghiţi un nod. Proiectul devenise brusc mai mult decât o idee plutindu-i prin minte, mai mult decât o serie de notiţe mâzgălite pe o hârtie. Începea să se contureze ca un lucru real. Tuş şi hârtie, legate în piele de viţel, cu un titlu scris cu aur şi cu numele autorului.

Un nou pas. Un nou vis. Era cu adevărat pregătit să păşească într-o nouă viaţă?

— Termene limită, milord – vom avea termene limită, continuă Watkins. Ştiu că toate acestea sunt noi pentru dumneavoastră, dar eu gândesc ca un om de afaceri.

— Şi mă întrebi dacă îmi pot face treaba cu profesionalism? spuse Gryff.

Watkins păru uşor stânjenit, dar încuviinţă din cap.

— Pe scurt, da.

— Poţi să te bazezi pe asta, răspunse el. Cum rămâne cu Linden?

— Cum am mai lucrat cu acest artist şi în trecut, sunt convins că nu vom avea motiv să regretăm alegerea.

— Bun, atunci, colaborarea ar trebui să decurgă impecabil.

Editorul îşi permise să afişeze un zâmbet uşor pe chipul aspru.

— Nu sunt sigur dacă m-aş exprima chiar aşa, milord. Creativitatea nu se revarsă întotdeauna maiestuoasă în acelaşi pas precis precum un vals elegant în Mayfair. Artiştii – şi autorii – tind să danseze după propria muzică. M-am obişnuit să mă aştept la câte o poticnire sau scăpare din când în când. Ceea ce e important e să reuşeşti să te sincronizezi până la final, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Sunt un dansator excelent, glumi Gryff.

— Nu mă îndoiesc, Lord Haddan. Dar în calitate de autor trebuie să fiţi pregătit să improvizaţi.

Să improvizeze. Se trezi gândindu-se la tarte cu cremă de ou şi la un zâmbet punctat de soare.

— Acum, dacă tot sunteţi aici, să discutăm despre eseurile pe care mi le-aţi adus până acum, milord…

*

„Nu fi proastă!” Probabil propriii ochi îi jucau feste. Strecurându-se în umbra arcadei unei uşi, Eliza privi o siluetă înaltă şi îmbrăcată elegant ieşind cu paşi mari din editură şi cotind înspre Piccadilly Street.

„Încetează să mai vezi fantome”, se mustră singură. Sau, în cazul de faţă, să îl mai vadă peste tot pe Gryff.

Marchizul Nebunie părea să se fi făcut stăpân peste mintea ei. Chiar la prima geană de lumină a zorilor îi văzuse silueta în umbrele pâlpâitoare ale copacilor şi ale gardurilor vii ce mărginiseră drumul spre Londra. Crezuse că doar praful de pe geamul trăsurii învechite îi tulburase vederea…

Dar nu, această apariţie care se apropia nu era o scornire a închipuirii ei. Profilul de sub jobenul înalt era în mod cert făcut din carne şi oase. Nasul acvilin, buzele sculptate, scânteierea de verde…

Ascunzându-se şi mai adânc în refugiul ei, Eliza se rugă ca marchizul să treacă pe lângă ea fără a arunca vreo privire în lateral.

Spre uşurarea ei, Gryff nu păru să observe că avea companie pe străduţa cufundată în linişte. Ţinându-şi capul plecat şi fruntea încreţită, păru a fi cufundat în gânduri când trecu în grabă pe lângă ea.

Eliza aşteptă până nu mai auzi sunetul cizmelor lui pe pavaj înainte de a îndrăzni să iasă din ascunzătoare. Ce ciudat, îşi spuse ea, aruncând o privire scrutătoare peste umăr înainte de a-şi continua drumul. Marchizul menţionase că avea obligaţii urgente. Atunci de ce venise în vizită la o

editură care nu îi era nicidecum în drum? Watkins & Harold nu oferea romane populare sau cărţi de sport.

Poate că venise să cumpere una dintre elegantele cărţulii de poezii marcate cu aur pentru a o oferi în dar vreunei doamne, ca să îşi facă iertată absenţa din sala de bal. Şi din budoar.

Îşi înăbuşi fiorul de gelozie. Gândul la aşternuturi boţite şi membre dezgolite îi provocă alte idei obraznice. Poate că adusese un set de gravuri erotice pentru a fi legate în piele moale şi fină de viţel, îşi simţi pielea de pe braţe făcându-i-se ca de găină. Nu, chiar nu şi-l putea imagina pe scorţosul domn Watkins acceptând să execute o asemenea comandă. Nu ar fi fost de acord să participe la nimic imoral.

Clopoţeii de deasupra uşii scoaseră un clinchet care îi aminti că nu venise până aici să viseze la lordul Haddan. Avea de lucru.

— Bună ziua, doamnă, o întâmpină funcţionarul. Aveţi programare la domnul Watkins?

— Nu tocmai. Eliza presupunea că primise acceptul ei de a se angaja în proiect. Dar aş fi recunoscătoare dacă şi-ar putea face o clipă să mă primească.

Editorul nu o lăsă să aştepte prea mult.

— Lady Brentford! Intraţi, vă rog, exclamă el, făcându-i semn să păşească în birou. Ăăă, ce surpriză!

— Nu una neplăcută, sper, replică ea.

— Câtuşi de puţin, câtuşi de puţin. Şi totuşi, în pofida răcorii din biroul lui, în partea de sus a frunţii îi apăruse un şirag de broboane de sudoare. Vă rog, luaţi loc.

În timp ce acesta se grăbi să îşi rearanjeze hârtiile, Elizei i se păru că vede pentru o clipă una dintre schiţele ei.

— Mulţumesc, murmură ea. O problemă de familie mi-a impus să fac o vizită neaşteptată în capitală. Dar dacă e un moment nepotrivit pentru dumneavoastră, pot să revin altă dată.

— Câtuşi de puţin, repetă acesta, însă cu un zâmbet ce părea uşor chinuit. Printr-o coincidenţă eu tocmai

alcătuiam, ăăă, un pachet cu ultimele eseuri de ilustrat, pentru a vi-l trimite.

— Ne-am sincronizat perfect, remarcă ea.

El îşi tamponă fruntea cu o batistă.

— Chiar aşa.

Eliza se abţinu să comenteze purtarea lui bizară, hotărând că orice observaţie nu ar fi făcut decât să îi sporească stingherealа. Bietul om probabil avea o febră uşoară sau poate era chinuit de un început de gută, ceea ce ar fi explicat tresărirea uşoară nefirească a piciorului său pe covor.

— Dacă tot veni vorba de sincronizare, acesta este motivul pentru care mă aflu aici. Sunt nerăbdătoare să termin această comandă cât de repede posibil.

Agitaţia editorului păru să se calmeze oarecum.

— Mă bucur să aud asta. Am stabilit un program de producţie foarte strâns pentru a avea cartea în forma ei finală la timp pentru un simpozion botanic important. Faţa lui brăzdată de vreme căpătă brusc o expresie alarmată. Nu vreţi să sugeraţi că s-ar putea să apară probleme în finalizarea ilustraţiilor, nu-i aşa?

— Nu, se grăbi ea să răspundă, având grijă să pară încrezătoare. Nu intenţionez nicidecum să vă dezamăgesc.

Watkins expiră zgomotos.

— Asta e o mare uşurare. Autorul ar fi deosebit de dezamăgit. Şi ştiţi cât pot fi de temperamentali artiştii – cu excepţia dumneavoastră, desigur. Îşi tamponă din nou fruntea. Nu e niciodată uşor să cârmeşti un proiect ca acesta prin diversele etape.

— Şi presupun că nu vă uşurăm nici noi munca prin încăpăţânarea de a ne păstra identităţile secrete deocamdată.

Watkins se întinse după paharul de apă.

— Asta, zise el încordat, e puţin spus.

— Recunosc, sunt destul de tentată să renunţ la secret şi să cer o întâlnire. Din câte am citit până acum, pare că persoana care a scris acele eseuri are un încântător

simţ al umorului. Eliza ezită. Eu presupun că autorul e femeie.

Se auzi un croncănit zgomotos când Watkins aproape se înecă în mijlocul înghiţiturii. Chipul lui, de la bun început inundat de sânge, se coloră într-o nuanţă înspăimântătoare de roşu.

— Fe... femeie? spuse el înecat. De... de ce aţi crede asta?

— Scriitura are o notă uşor fantezistă. În general bărbaţii nu au un stil fantezist chiar dacă există, firește, excepţii de la regulă.

Faptul că îi venea în minte o excepţie chiar în clipa aceea era un detaliu irelevant care nu merita menţionat.

— În general v-aş da dreptate, spuse Watkins cu grijă.

— Dar judecând după reacţia dumneavoastră, presupun că de data aceasta mă înşel, încercă ea să îl tragă de limbă.

Sudoarea acoperi acum cu o peliculă fină şi obrajii editorului.

— Nu am spus asta, protestă el.

— Iertaţi-mă. Nu am vrut să vă stânjenesc, îşi ceru scuze Eliza. Sunt curioasă, atâta tot.

— La fel este şi autorul, mărturisi Watkins cu o grimasă de om hărţuit. V-am promis şi dumneavoastră, şi autorului că voi păstra secretul asupra identităţilor voastre reale. Dar se dovedeşte a fi o promisiune al naibii de greu de respectat.

— Îmi pare rău. Am să încetez să vă mai cicălesc. Îşi ridică săculeţul de mână în poală. De fapt, nu vreau să vă mai răpesc din timpul preţios. Dar dacă tot sunt aici, pot să iau cu mine aceste eseuri terminate? În felul acesta aş putea să lucrez la ilustraţii.

Watkins mută hârtiile cu un foşnet uşor peste sugativa pătată de cerneală.

— Din păcate, nu am apucat încă să îi pun pe băieţi să vă facă nişte copii. Dar ar trebui să fie gata până la sfârşitul zilei. Dacă rămâneţi, ca de obicei, la domnul şi doamna

Frampton, pot să pun să vă fie trimise în Hart Street imediat ce sunt gata.

— Mulţumesc. Nu… nu sunt sigură cât timp rămân în oraş, aşa că ar fi bine dacă ar reuşi să ajungă azi.

Eliza se ridică. Amânase cât de mult posibil să se gândească la convocarea îngrijorătoare trimisă de Harry, dar din păcate nu mai putea fi evitată. Simplul fapt că îi ceruse să se întâlnească era neobişnuit. Faptul că stabilise întâlnirea tocmai la ceainăria Gunter, faimoasă pentru dulciurile îngheţate pe care le servea, era şi mai bizar. Având în vedere celelalte locuri pe care le frecventa, un local atât de respectabil ar fi trebuit să fie bine-venit. În schimb, îi stârnea fiori pe şira spinării.

Oare Harry încerca să se gudure pe lângă ea?

Nu putea să nu i se pară de rău augur.

— Vă conduc până la ieşire, Lady Brentford, şi las hârtiile astea la biroul de copiere, îi spuse domnul Watkins. Lăsaţi-mi doar o clipă.

Cât timp strânse hârtiile şi le puse în ordine, Eliza observă pentru o clipă scrisul de mână înclinat cu îndrăzneală.

Nu! Ideea era absurdă.

Clipind, îşi apăsă podul palmei pe frunte. „Încetează să îl mai vezi pe Haddan în orice fâlfâit, orice linie, orice umbră”. Nu putea permite ca fantoma lui Gryffin să îi bântuie gândurile.

— Gata, anunţă Watkins, răsfoind pentru ultima dată teancul. Totul e în ordine.

Când Eliza se uită din nou, nu văzu nimic care să semene cu scrisul din carnetul de notiţe al marchizului. Nu era sigură dacă să se simtă dezamăgită sau uşurată.

— Apropo, spuse ea, urmându-l spre uşă, cumva cel pe care l-am văzut mai devreme ieşind de aici era lordul Haddan?

— Haddan? Vocea editorului răsună înăbuşită de hârtiile pe care le ţinea în faţă. Poate că a venit să ia vreo carte de la unul dintre secretari. Uneori gentlemanii vin la

noi să comande o legătură specială.

În mod cert nu era nimic ieşit din comun în aşa ceva. Eliza se simţi relaxându-se. Era cu nervii întinşi la maximum, atâta tot. Da, marchizul avea cunoştinţe de amenajare peisagistică, dar îi oferise o explicaţie perfect plauzibilă. Era un administrator atent al pământurilor sale şi ar fi fost o prostie să vadă şi altceva în interesul lui.

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat, domnule Watkins, spuse ea. În viitor mă voi strădui să nu dau buzna peste dumneavoastră neanunţată.

— Aştept cu nerăbdare să vă văd primele ilustraţii, Lady Brentford. Editorul îşi netezi absent părul, care se ridicase în mici smocuri ţepoase argintii. Sunt ferm convins că, la sfârşit când se va trage linie, rezultatele acestei colaborări vor face să fi meritat tot efortul.

*

— Pe toţi dracii, Cameron, de când ai devenit şoarece de bibliotecă? Gryff se opri în pragul bibliotecii sale, un vag mârâit de iritare colorând tonul salutului său când văzu sfeşnicul cu lumânări aşezat periculos de aproape de un volum rar de gravuri din secolul şaptesprezece. Şi pe toţi dracii, insist să îndepărtezi blestematele de flăcări de hârtie. Nu ţii minte că la Oxford ai făcut un jurământ solemn să nu arzi cărţile?

— Uiţi că eu nu am studiat la şcolile tale preţioase. Şi din câte am auzit, nici tu, nici Connor nu v-aţi sinchisit de regulile şi legile universităţii, aşa că opreşte-te din lătrat, rosti Cameron tărăgănat.

Însă mută sfeşnicul în colţul mesei de lucru.

— Atunci ce naiba ţi-a stârnit un asemenea interes în colecţia mea de cărţi de artă? Sau să nu îndrăznesc să întreb?

— Am fost întotdeauna interesat de artă, răspunse acesta enigmatic.

Abandonând orice încercare de a smulge mai mult de

la el, considerând-o inutilă, Gryff se duse la masa de scris.

— Te rog să observi că folosesc un felinar cu glob de sticlă pentru a ilumina… Cuvintele îi fură curmate de un şuierat tăios. Drace, chiar trebuie să încetezi să îţi mai bagi nasul în corespondenţa mea privată, Cam.

— Nu credeam că ai nimic de ascuns.

— Nu asta contează, se răsti el. Posomorându-se, ridică atent o scrisoare de pe colţul unei schiţe în acuarelă realizate de Linden. Am artă valoroasă aici, ceea ce, aparent, tu nu ai observat.

— Chiar dimpotrivă, m-am uitat foarte atent la ea. Făcu o pauză. Şi îndrăznesc să spun că şi artistul ştie să îi aprecieze valoarea.

— Ce vrei să spui cu *asta?*

— Ajung şi acolo imediat, răspunse Cameron. Ce ştii despre acest Linden?

Pentru o clipă Gryff fu tentat să îi spună prietenului său să se ducă dracului. Era şi aşa destul de ţâfnos în privinţa acestui aspect din viaţa lui, fără să aibă nevoie ca remarcile usturătoare ale lui Cameron să îl facă să se simtă şi mai stingherit.

— Există un motiv pentru care întreb. Prietenul lui părea mai serios decât de obicei. Dar aş prefera să lămuresc câteva detalii înainte să mă explic.

Flăcările lumânărilor tremurară, iar Gryff privi o picătură minusculă de ceară topită alunecând pe una dintre ele. Mirosul vag de miere se adăugă mirosurilor mai masculine de pergament şi piele.

— Nu ştiu nimic despre Linden, recunoscu el. În afară de faptul că persoana respectivă e un artist al naibii de bun.

— Un talent rar, din puţinul pe care l-am văzut. Cameron se ridică şi veni să mai arunce o privire. Mai ai şi alte exemple din creaţiile lui Linden?

— Nu, nu încă. Dar are Watkins.

— Mi-ar plăcea să le studiez mai îndeaproape.

— Aş putea să rezolv asta, cred. Gryff netezi colţul ce

începea să se curbeze al hârtiei vărgate groase. Presupunând că sunt de acord cu motivele care te fac să ceri asta.

— Aş putea, ştii, să îmi rezolv singur accesul la ele.

— Ce te face să crezi că Watkins te va lăsa să le vezi?

— Ce te face să crezi că l-aş întreba? replică imediat Cameron.

— Eşti… *Pac. O* pacoste… *Pac.* Nenorocită. *Pac.*

Plesnitura palmelor lui în lemnul de păr lustruit îl ajută să îşi descarce o parte din frustrarea acumulată. Aluziile tăioase făcute de prietenul lui avuseseră darul de a-i exacerba propriile emoţii furtunoase.

— Nu am dispoziţia necesară pentru a intra în micile tale jocuri glumeţe de ghicit.

— Constat. Cameron îşi pusese o mână pe umărul lui Gryff, iar acum îl apăsă uşor pentru a-l face să se aşeze din nou. Ţi-am spus că îţi voi explica.

— Atunci te rog să o faci. Înainte să te trezeşti nevoit să îţi culegi dinţii din propriul gâtlej.

Aşezându-se pe braţul capitonat al fotoliului de piele din faţa mesei de scris, Cameron îşi inspectă rapid unghiile bine pilite.

— Cine şi-ar pierde dinţii e sub semnul întrebării. Dar vom lăsa discuţia asta pentru o altă zi.

— Da. Gryff coborî privirea spre trăsăturile de penel care transmiteau încredere, spre detaliile realizate cu delicateţe, spre laviurile subtile. Să rămânem la subiectul artei.

Pendula marcă trecerea câtorva momente prelungi până să înceapă prietenul lui să vorbească.

— Constat că ţi-ai format ochiul în a desluşi nuanţele stilului artistic. Bănuiesc că ţi-ai petrecut ore bune studiind lucrări de peisagistică şi botanică atât din trecut, cât şi din prezent.

— Ai dreptate, răspunse Gryff scurt. Mă consider destul de bun cunoscător în materie de ilustraţii şi acuarele. Poate că nu sunt chiar expert, dar sunt destul de aproape.

— Şi eu mă consider temeinic educat pe această temă anume. Aşa că atunci când am văzut scoasă la vânzare o acuarelă originală realizată de Maria Sibylla Merian – la un preţ foarte piperat – am fost în mod firesc interesat să arunc o privire mai atentă la tehnica maestrei.

În ciuda focului care ardea dogoritor în spatele lui, Gryff simţi un fior coborându-i pe şira spinării. Foarte puţine dintre picturile originale ale artistei elveţiene supravieţuiseră din secolul şaptesprezece, iar cele care totuşi o făcuseră intraseră în colecţii private. Ştia, căci se interesase recent cum ar fi putut să obţină şi el una, însă dealerul îi spusese că nu era niciuna disponibilă în acel moment.

— Chiar nu-mi dau seama unde vrei să ajungi, Cam, bombăni el, sperând că presimţirea lui era greşită.

— Ai răbdare, Gryff. Mă apropii. Prietenul lui se mută într-o poziţie mai confortabilă pe fotoliu. După cum ştii, Merian este în prezent recunoscută drept unul dintre primii adevăraţi maeştri ai ilustraţiilor botanice.

— Precum şi a reprezentărilor de insecte, reflectă Gryff. Abilitatea ei de a reda detaliile exact ca în realitate e cât se poate de uluitoare.

— Într-adevăr. Talentele lui Merian sunt cu atât mai extraordinare cu cât, să nu uităm, a fost femeie. La început de secol şaptesprezece femeile nu prea erau încurajate să îşi dezvolte harurile oferite de Dumnezeu.

— Nici în prezent nu sunt, mârâi Gryff.

— Ai dreptate, dar nu e relevant în discuţie.

— Şi *totuşi* ce încerci să spui?

— Că pictura pe care am văzut-o scoasă la vânzare era un fals. Cameron ridică o mână pentru a împiedica replica sarcastică a lui Gryff. Ştiu, ştiu, lucrurile care se vând într-un cuib de pungaşi nu provin din surse foarte de încredere. Se întâmplă frecvent să se vândă falsuri. Însă ceea ce mi-a atras atenţia a fost faptul că pictura respectivă făcea parte dintr-un grup de obiecte care conţinea şi o carte rară din biblioteca lordului Leete. Şi

înainte să mă întrebi de unde ştiu asta, e graţie însemnului ex-libris.

Gryff îşi îndreptă spatele în scaun.

— Bun, nu e ieşit din comun ca un gentleman să vândă astfel de lucruri pe sub mână, cum ar veni, mai ales dacă biblioteca respectivă şi conţinutul ei fac parte dintr-o moştenire fără drept de înstrăinare. Dar faptul că a fost scoasă la vânzare alături de un fals mi-a atras atenţia. Se ridică şi se duse la masa de scris. După cum ştii, sunt întotdeauna curios în privinţa activităţilor ilegale care se desfăşoară aici în oraş. Aşa că am împrumutat falsul…

— De fapt, vrei să spui că l-ai furat, se răsti Gryff.

Cameron se strâmbă îndurerat.

— La drept vorbind, nu a fost cazul. Proprietarul cuibului de pungaşi îmi este prieten. A avut încredere în mine că i-l voi da înapoi. Văzând chipul lui Gryff întunecându-se, se grăbi să continue: Ca să scurtăm povestea, întâmplarea a făcut să observ schiţa lui Linden pe masa ta de scris şi m-a izbit similaritatea de stil între aceasta şi tabloul fals. Bănuiala mea este că ambele picturi au fost realizate de acelaşi artist.

— Crezi că Linden e un infractor? Dintr-un motiv de neînţeles, Gryff se simţi ca şi cum ar fi încasat un pumn în stomac. Arta ilustratorului îi atinsese o coardă sensibilă şi ajunsese să îl considere prieten pe acel artist necunoscut. Nu pot să cred. Tu nu eşti expert în artă.

— Am mai multă experienţă decât ai putea crede, replică prietenul lui. Însă ai dreptate. Nu doresc să mă pronunţ categoric pe baza unei singure schiţe. De asta aş dori să văd mult mai multe exemple.

Când Gryff nu răspunse, Cameron adăugă:

— Nu că m-ar interesa câtuşi de puţin dacă cineva e jecmănit la cumpărarea unui tablou. Când cumperi dintr-un cuib de pungaşi, o faci pe riscul tău. Puse un deget pe schiţa semnată de Linden. Ceea ce mă interesează e ca prima ta carte să nu fie pătată de niciun scandal, Gryff.

Se scurse o clipă până să se risipească nodul de

emoţii contradictorii care i se pusese în gât.

— Îţi sunt recunoscător pentru asta, Cam. Dar pe toţi zeii, ăsta este un şoc blestemat. Admir foarte mult stilul lui Linden şi consider că se potriveşte perfect cu textele mele. Lăsă să-i scape un râs lipsit de veselie. Ştiu că pare ridicol, dar nu pot să nu mă simt trădat.

— Tocmai de asta vreau să fiu foarte sigur cum stau lucrurile, spuse Cameron. Dacă poţi să obţii de la Watkins şi restul schiţelor lui Linden, voi putea să mă lămuresc mult mai bine dacă am avut sau nu dreptate. Apoi putem decide ce să facem.

— Mă duc acum înapoi la biroul lui.

Cameron ridică o mână în semn de avertizare.

— Ţi-aş recomanda să nu pomeneşti nimic despre adevăratul motiv pentru care le doreşti. Hai să păstrăm toată povestea asta sub tăcere până suntem siguri cu ce avem de-a face.

Ceva din tonul prietenului său declanşă o nouă alarmă în mintea lui.

— Ce altceva nu mi-ai spus?

Cameron flutură vag din mână, ignorând întrebarea.

— Nimic mai mult decât o simplă bănuială. Să spunem doar că, în locul tău, eu aş evita să îmi fac de lucru cu Leete sau cu oricine asociat cu el.

— Leete nu e suficient de inteligent pentru a fi infractor, bombăni Gryff.

Cât despre sora lui…

Imposibil.

— Sunt de acord, răspunse Cameron. Dar mai mulţi dintre acoliţii lui sunt ticăloşi cu acte în regulă.

Gryff se ridică din scaun.

— Atunci hai să lămurim situaţia asta înainte să compromită tot blestematul de proiect. După spusele lui Watkins, este esenţial să ne mişcăm rapid. Aruncând o privire piezişă spre schiţa de pe birou, expiră şuierat, constatând că nu se putea hotărî ce să simtă. Dacă ai dreptate, ce naiba o să ne facem?

— Am câteva idei, răspunse Cameron. Dar să luăm lucrurile pe rând. Sunt nerăbdător să pun mâna pe schiţe cât mai curând posibil, căci trebuie să îi dau falsul înapoi prietenului meu înainte să plec din oraş. Ce-ar fi să ne întâlnim undeva aproape de birourile editurii, iar tu ai să-mi poţi da portofoliul.

Gryff dădu posac din cap.

— Grosvenor Square e la mică distanţă de Watkins & Harold…

Capitolul 14

Eliza îşi ciupi neliniştită tivul mănuşii.

— Să vă aduc un pahar de limonadă, milady? întrebă servitoarea prietenei ei din copilărie, care o însoţise la ceainăria elegantă.

— Mulţumesc, dar nu, răspunse ea tăios, simţindu-şi stomacul prea tulburat pentru mâncare sau băutură. Fratele meu ar trebui să sosească din clipă în clipă. Presupunând că nu era prea cherchelit să îşi amintească de întâlnire. Am să aştept.

Nu fu nevoită să se agite prea mult, căci, dovedind o punctualitate care nu îl caracteriza, Harry intră agale în Gunter la ora stabilită.

— Ah, Liza, o salută el cu o jovialitate forţată. Arăţi deosebit de bine în după-amiaza asta. Ai o bonetă nouă?

Nu numai că venise la timp, ci îi şi făcea complimente privind felul în care arăta? Îşi simţi măruntaiele încleştându-se… apoi strângându-se într-un nod tare când văzu că nu venise singur.

Fratele ei şi lordul Brighton se aşezară la masă.

— Te rog du-te şi cumpără-ţi un şerbet, Symonds. Te caut eu când termin aici. Eliza îi întinse cameristei mai multe monede şi aşteptă ca fata să se îndepărteze înainte de a-l saluta scurt pe fratele ei.

— Ce *veşti importante* ai să îmi dai? întrebă ea, accentuând cuvintele intens subliniate din scrisoarea lui.

Harry îşi dezgoli dinţii în ceva ce aducea vag a zâmbet.

— Ei, haide, să îţi oferim mai întâi câte ceva din specialităţile îngheţate ale ceainăriei. Dulciurile de aici sunt foarte apreciate de doamne.

— Nu mi-e poftă de dulciuri, Harry. Privirea îi alunecă spre Brighton care, spre deosebire de fratele ei, părea complet relaxat în scaun, ocupat să îşi şteargă un fir de praf de pe pălăria din poală. Aş prefera să îmi explici motivul pentru care m-ai chemat urgent în oraş.

— Haide-hai, nu poate omului să i se facă dor de sora lui frumoasă?

Eliza se holbă la el fără a clipi şi, după o clipă, Harry plecă ochii.

— Vezi tu, Liza, am o veste excelentă.

Sentimentul ei de rău augur deveni şi mai intens.

— Anume? întrebă ea încet.

— Nu poţi să vii la Gunter şi să nu guşti din faimoasele lor îngheţate şi prăjiturele, spuse Harry pe neaşteptate. Dă-mi voie să merg să îţi aleg câteva, precum şi o farfurie de şerbet de alune coapte. Ştiu cât de mult îţi plac alunele.

Se ridică şi se duse – sau mai degrabă fugi – la vitrina bogat decorată din faţa ceainăriei.

— Presupun că dumneata ai habar care e vestea cea mare a lui Harry, domnule, îi spuse Eliza lui Brighton.

Gura lui se curbă într-un zâmbet la auzul acestei sugestii.

— Aşa e, Lady Brentford. Dar să nu stricăm din grabă plăcerea acestei după-amiezi.

— A trecut multă vreme de când nu am mai asociat cuvântul „plăcere” cu numele lui Harry, spuse ea.

Spre deosebire de fratele ei, Brighton nu se temu să o privească în ochi.

— Poate că asta urmează să se schimbe în curând.

O tresărire de nelinişte făcu să i se accelereze respiraţia.

— Nu văd cum.

Harry se întoarse cu o farfurie de tarte cu lămâie şi un pahar mare plin cu şerbet ticsit de nuci.

— Având în vedere că e o după-amiază superbă, ce-ar fi să facem o plimbare prin scuar până îţi mănânci bunătăţile, spuse Brighton cu fineţe luând două linguri şi arătând spre fereastra mare de la intrare. După cum vezi, e o practică foarte populară.

Eliza se ridică fără un cuvânt. Oricât i-ar fi displăcut că fusese manipulată să accepte propunerea, dacă ar fi protestat nu ar fi reuşit decât să provoace o scenă jenantă. Ieşind, traversă în grabă strada largă şi intră în grădina din mijloc înainte de a se întoarce să îl înfrunte pe Harry şi prietenul acestuia. Spre consternarea ei, văzu că doar Brighton o urmase.

— Dă-mi voie. Îi oferi braţul şi începu să se plimbe, nelăsându-i Elizei altă opţiune decât să îşi pună mâna pe mâneca lui. Chiar ar trebui să guşti din desertul acesta înainte să se topească, Lady Brentford.

Ea acceptă dulcele.

— Sunt sigură că e delicios. Însă în momentul de faţă nu sunt dispusă să înghit dulcegării. Harry mi-a poruncit să vin aici la Londra, ceea ce a presupus un deranj şi o cheltuială considerabilă pentru gospodăria lui, dă-mi voie să-ţi spun. Iar acum stă ascuns în spatele unei farfurii de tarte cu lămâie, în timp ce te trimite pe dumneata să mă scoţi la plimbare şi să mă îndopi cu dulciuri.

Paharul era rece în mâna ei înmănuşată, iar când coborî privirea spre desertul cremos nu se putu abţine să nu se gândească la crema de ou caldă.

Înghiţind un nod, Eliza inspiră scurt pentru a-şi calma emoţiile şi continuă:

— Presupun că ai să-mi spui de ce.

— Ai o limbă ascuţită, Lady Brentford, îi spuse Brighton pe un ton vag batjocoritor. Poate ţi-ar prinde bine

să te cenzurezi puţin mai mult în a-ţi exprima opiniile. Asta te-ar face mai atrăgătoare.

— Vrei să presar zahăr pe sentimentele mele ca acestea să poată alimenta orgoliul unui gentleman? Eliza încercă să îşi ţină în frâu mânia ce stătea să izbucnească. Mulţumesc, dar cum nici că-mi pasă să câştig aprecierea sexului opus, am luxul de a spune ce gândesc.

El râse scurt.

— Într-adevăr vorbeşti fără ocolişuri. Arcui o sprânceană. Deci nu doreşti să te recăsătoreşti?

— Nu, răspunse ea sec. În mod cert nu îmi doresc asta.

Continuând să zâmbească, Brighton coti pe una dintre aleile pietruite şi continuă plimbarea la acelaşi pas relaxat. În loc să se simtă ofensat de obrăznicia ei făţişă, o trase puţin mai aproape.

Ea se crispă, regretând faptul că cineva care i-ar fi privit din depărtare ar fi putut să creadă că între ei exista o oarecare intimitate.

— Mare păcat că aşa simţi, având în vedere că eu speram să accepţi să devii soţia mea.

Eliza se poticni şi ar fi scăpat şerbetul dacă nu ar fi prins-o el de mână, ţinând-o în echilibru.

— Ai grijă.

Se aplecă şi linse pata mică de şerbet care sărise pe încheietura ei.

Din partea lui, gestul se dovedi vag scârbos. Încercă să se îndepărteze, dar strânsoarea lui era surprinzător de puternică.

— Îţi sugerez să nu faci o scenă, o avertiză el. Nu ar da bine pentru niciunul dintre noi.

Eliza încremeni.

— Asta e un fel de glumă, Lord Brighton? Un rămăşag pus în cartea de pariuri a clubului White şi în care ar trebui să-ţi fac jocul?

— Te asigur că vorbesc cât se poate de serios.

— Dar *de ce?* Eliza se simţi gâtuită. Nu, stai, nu e

nevoie să îmi răspunzi la asta. Motivul nu contează pentru că, indiferent care ar fi, răspunsul meu e nu.

Brighton o privi cu ochi opaci, lipsiţi de emoţie.

— Unii bărbaţi s-ar putea simţi ofensaţi de un astfel de răspuns.

— Dar e absurd, protestă Eliza. Aproape nu ne cunoaştem deloc şi… nu văd să avem ceva în comun. Nu există niciun motiv imaginabil pentru o căsătorie între noi. Aşa că, te rog, oricare ar fi jocul dumitale, hai să îi punem capăt. Nu am nici cea mai vagă intenţie de a-ţi accepta cererea în căsătorie. Inspiră lacom. Iar ăsta e răspunsul meu final.

— Ai terminat să îţi exprimi sentimentele? întrebă el încet.

Ea dădu din cap, nesimţindu-se în stare să mai adauge ceva.

— Excelent.

Brighton o trase la umbra unui tei. Umbrele lungi proiectate de frunze accentuau unghiurile tăioase ale chipului lui şi urmele de desfrânare din jurul gurii lui cu buze pline.

— Excelent, repetă el. Acum e rândul meu să fiu franc, Lady Brentford. După cum ştii, fratele tău a adoptat o mulţime de obiceiuri depravate aici în oraş şi s-a vârât adânc în bucluc cu banii. Are datorii imense, în special către mine. Brighton o lăsă să reflecteze o clipă la aceste cuvinte înainte de a continua: Sunt dispus să îi iert împrumuturile şi datoriile acumulate din jocuri de noroc. Însă doar dacă accepţi să devii soţia mea.

Eliza avu brusc impresia că picioarele îi deveniseră de gelatină. Teama i se strecură în braţe şi picioare şi, pentru a nu-şi lăsa mâna să tremure, strânse paharul cu atâta forţă încât se temu să nu îl spargă.

— Nu… nu înţeleg. Nu are nicio logică. De ce m-ai vrea tocmai pe mine, dintre atâtea femei? Nu sunt o frumuseţe năucitoare, nu sunt o moştenitoare bogată.

— Nu, dar eşti o artistă deosebit de talentată.

*

Observându-l pe Cameron aşteptând lângă poarta de est a scuarului, Gryff se strecură printre două trăsuri şi traversă în grabă strada acoperită cu piatră de pavaj.

— Ai avut probleme? îl întrebă prietenul său, ridicându-se din poziţia relaxată în care stătuse, sprijinit de gardul de fier forjat.

— Poate ar trebui să-ţi devin partener la fărădelegi, bombăni el, urmându-l pe Cameron în grădină. Par să am talent la înşelăciuni mincinoase.

— Te pricepi să obţii favoruri prin seducţie, consimţi Cameron. Dar în ceea ce priveşte aspectele mai întunecate… În loc să termine fraza se mulţumi să ridice enigmatic din umeri. Câte exemplare ai reuşit să obţii?

— O jumătate de duzină, fiindcă doar atâtea avea Watkins. Îi dădu micul portofoliu de picturi. Drace, ai grijă să nu le pierzi.

— Voi fi extrem de atent. Păstrându-şi privirea aţintită în faţă, prietenul lui ocoli fântâna centrală şi se retrase pe una dintre aleile laterale cufundate în umbră. Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să descopăr că m-am înşelat în bănuielile mele.

— Dar nu crezi asta, spuse Gryff după ce făcură câţiva paşi în tăcere.

— Nu, nu cred.

Doi câini mops mârâiră şi dădură să muşte din cizma lui Gryff când piciorul acestuia lovi pietrişul, făcând să sară câteva pietricele.

— Scuze, îşi ceru el iertare de la stăpâna furioasă, care mormăi şi ea ceva.

— Hm! Voi tinerii sunteţi mereu *atât* de grăbiţi. Împunse cu bastonul tufele de pe margini. Ar trebui să înveţi să te opreşti şi să miroşi trandafirii.

„Măcar dacă printre aceştia s-ar fi numărat şi spânz de iarnă, care însemnau, «calmează-mi neliniştea»”.

Gryff trase adânc aer în piept, dar aşteptă până se îndepărtară suficient cât să nu fie auziţi înainte de a spune:

— Când vei avea ocazia să compari lucrările şi să ajungi la o concluzie, Cam?

— Greu de spus. Persoana mea de contact e uneori cam dificil de găsit. Iau legătura cu tine imediat ce pot. Prietenul lui se opri la o bifurcaţie de alei. Între timp... Cameron ezită, lăsându-şi privirea să alunece peste curba tufelor atent tunse de la capătul îndepărtat al grădinii. Eu aş evita să interacţionez cu Leete şi cu acoliţii lui, dacă aş fi în locul tău. Nu ai nimic de câştigat în afară de riscul unei reputaţii pătate dacă te asociezi cu de-alde Brighton.

Gryff urmări privirea prietenului său până la un pâlc de copaci care îşi proiectau umbra peste alee, unde, pe jumătate ascunşi de crengile joase, se afla un cuplu ce părea prins într-o discuţie intimă. Când bărbatul ridică o mână pentru a da la o parte o buclă de pe obrazul femeii, Gryff lăsă să-i scape un şuierat grav.

— Să înţeleg că o recunoşti pe însoţitoarea blondă a baronetului?

— Poate, replică Gryff, însă nu îi dădu detalii.

Cameron studie gânditor desenul viu de lumini şi umbre preţ de încă o clipă sau două înainte de a-şi abate privirea.

— Eu o iau spre est, deci aici mă despart de tine.

Gryff dădu din cap cu un aer absent, cu atenţia în continuare concentrată asupra jocului de umbre. Vocea lui Cameron păli până dispăru complet, la fel şi zăngănitul roţilor de trăsură şi chelălăitul câinilor. Nu mai auzi decât vuietul bizar din urechi.

Îşi strânse pumnul, chinuindu-se să îşi ţină în frâu impulsul de a înşfăca mâna lui Brighton şi a o smulge de pe faţa Elizei.

Stăpânindu-şi izbucnirea de mânie, se răsuci pe călcâie şi porni pe aleea ce înconjura grădina. Fusese hotărât să se întoarcă acasă să scrie, dar brusc i se păru mult mai tentant să se oprească pe la clubul lui pentru o

porţie din faimosul brandy franţuzesc ce se servea acolo.

De ce naiba nu îi spusese Lady Brentford că venea şi ea în oraş?

De-abia apucase întrebarea să i se formeze în minte că o şi alungă cu o grimasă tristă. Nu avea niciun drept să se simtă gelos. Micile lor momente nebuneşti de intimitate nu fuseseră nimic mai mult de atât – episoade minunat de fericite în care îşi pierduseră temporar minţile. Dacă ar fi insistat să continue relaţia nu ar fi făcut decât să şi-o caute cu lumânarea.

— Belele, murmură el în barbă.

Încruntându-se, două doamne în vârstă îl ocoliră pe departe.

— Belele, repetă Gryff, sperând că dacă rostea avertizarea suficient de tare avea să fie mai eficientă decât mustrarea spusă în minte.

Înăbuşindu-şi impulsul de a arunca din nou o privire spre copaci, îşi continuă drumul.

*

— O artistă talentată? Eliza fu complet năucită de cuvintele lui Brighton. Nu-mi pot imagina de ce ar conta asta pentru dumneata. Am impresia că preferi să te ocupi de activităţi mult mai lumeşti decât contemplarea în tăcere a unor desene sau acuarele, domnule.

— Ai dreptate, Lady Brentford. Îmi plac activităţile din care câştig bani. De preferat, mulţi bani. O privi răbdător. Iar tu mă vei ajuta să obţin un profit generos cu o investiţie delicios de mică.

— Eşti beat? întrebă ea. Sau pur şi simplu ţi-ai pierdut minţile?

— Niciuna, nici alta, replică Brighton, rânjetul batjocoritor de pe chipul lui începând să păleasca. Gata cu flecăreala, Lady Brentford. Să discutăm treburi concrete.

Ea aşteptă.

— Ascultă-mă şi fii foarte atentă. Fratele tău îmi

datorează o avere şi te-a oferit pe tine drept răscumpărare. Ai dreptate, nu găsesc nimic atrăgător în silueta ta deşirată sau firea de scorpie. Pe de altă parte… Buzele i se schimonosiră într-un zâmbet dispreţuitor. Nu am nevoie de o soţie pentru plăcerile trupeşti.

Eliza păstră o tăcere stoică, încercând din răsputeri să nu îi arate că o înspăimânta.

Brighton păru uşor dezamăgit de lipsa ei de reacţie. Tonul îi deveni mai aspru:

— Fă ceea ce ţi se cere şi am să te las în pace să te retragi la ţară odată ce obţin un plod sau doi de la tine.

Pielea Elizei se încreţi de scârbă la acest gând.

— Şi ce anume vrei să fac? întrebă ea încet.

— Ceva foarte simplu pentru o doamnă cu talentele tale extraordinare. Îi făcea plăcere să o chinuie. Răutatea intensificase culoarea ochilor lui, adăugând o scânteiere vag roşcată nuanţei de maro-deschis. Tot ce-ai de făcut e să copiezi câteva picturi vechi şi plicticoase reprezentând flori şi gângănii.

— Refuz. Eliza pricepu imediat la ce se referea. Refuz să fiu complice la planurile tale.

— O, eu totuşi cred că o vei face.

— Falsificarea de tablouri e o fărădelege. Nu am de gând să ajung la închisoare.

— Atunci eu m-aş gândi de două ori înainte să îmi fac un duşman în persoana mea, Lady Brentford. Vezi tu, prima ta tentativă a ajuns deja pe piaţă.

— Imposibil! şopti Eliza.

Apoi îşi muşcă încheieturile degetelor acoperite de mânuşă când îşi aminti o pictură cu titlul de exerciţiu realizată cu mult timp în urmă…

— Exact, spuse Brighton plesnind de satisfacţie. O copie minunată a unei picturi botanice semnată Maria Sibylla Merian, realizată cu atâta măiestrie încât i-a păcălit chiar şi pe experţi.

— Dar am făcut-o ca exerciţiu de *învăţare,* protestă ea. Copierea e o practică de când lumea în artă. Are rolul

de a învăţa un artist despre tehnică şi stil pictural.

Râsul lui o tăie ca o lamă de ras.

— Poate că magistraţii vor aprecia o lecţie de istoria artelor. Dar mă cam îndoiesc.

Dumnezeule! Pentru o clipă Eliza fu năucită de şoc. Fusese o greşeală să îl ignore pe baronet şi tentativele lui siropoase de a o fermeca, considerându-l pur şi simplu un pierde-vară dezagreabil. Aparent, îi subestimase capacitatea de a pune la cale intrigi viclene.

— După cum ziceam, gândeşte-te la asta, Lady Brentford. Dacă mă refuzi, fratele tău va sfârşi în închisoarea pentru datornici, iar tu… ei bine, în cel mai bun caz te vei trezi în sărăcie lucie, cu numele familiei tale târât în noroi. Dar e mult mai probabil să ajungi la închisoarea Newgate.

— Iar dacă accept voi fi prizonieră într-o căsnicie în care voi fi forţată să fac fărădelegi, fără a avea cel mai mic control asupra propriei mele persoane sau a propriilor mei bani.

El îi rânji malefic.

— Alege răul mai mic.

O prinsese între ciocan şi nicovală, şi oricum ar fi încercat să o scalde, părea că cele două bucăţi de fier aveau să o zdrobească fără milă.

„Nu, nu am să mă las înfrântă”, îşi promise Eliza, deşi când întâlni privirea lui Brighton îi fu greu să nu permită hotărârii să slăbească.

Înăbuşindu-şi un val de panică, se forţă să se concentreze.

— Cât… cât îţi datorează Harry?

Întrebarea păru să îl ia prin surprindere. Sprâncenele i se împreunară într-o expresie încruntată când mârâi:

— De ce întrebi?

Expresia lui circumspectă o încurajă să insiste.

— Cât? repetă ea, puţin mai apăsat.

Brighton ezită, apoi numi o cifră care aproape o făcu să leşine.

„Stai calmă, stai calmă”. Eliza se forţă să gândească.

— E o sumă foarte mare de recuperat prin vânzarea de falsuri. Nu-mi închipui că ţi-ai asuma riscul de a scoate la vânzare copia realizată de mine apelând la o casă de licitaţii legitimă, aşa că sunt curioasă – unde îţi cauţi cumpărător?

— Nu văd cu ce te-ar privi o astfel de informaţie, răspunse el lent.

— Chiar din contră, domnule. Îmi ceri să accept un contract de afaceri pe toată viaţa, aşa că am dreptul să ştiu dacă are sau nu şanse de a fi profitabil. Ultimii câţiva ani în care avusese de-a face cu Harry o învăţaseră să facă pe curajoasa. Nu sunt nici pe departe la fel de proastă ca fratele meu. Dacă este să ajung sub papucul tău, vreau o oarecare garanţie că mă voi alege cu ceva la schimb.

El îşi îngustă ochii într-o expresie calculată.

— S-ar putea să te dovedeşti chiar mai folositoare decât am crezut. Prea bine, nu văd nimic rău în a-ţi satisface curiozitatea. Îşi recăpătase aroganţa. Pictura e în momentul de faţă scoasă la vânzare într-un cuib de pungaşi de aici, din Londra.

Eliza îşi aduse aminte că îl auzise întâmplător pe Harry când acesta discutase cu prietenii lui despre o serie de tâlhării comise în Mayfair.

— Adică un loc aflat în grija unei persoane lipsite de scrupule, care vinde bunuri furate pe care le primeşte de la tâlhari.

— Un magazin privat, confirmă Brighton cu un rânjet. Deschis doar unei clientele atent selectate.

— Înţeleg. În minte începuse să i se formeze o idee – chiar dacă una vădit nebunească. Însă situaţia critică nu putea fi rezolvată prin mijloace convenţionale. Coborând genele, învârti linguriţa în îngheţata acum topită. Te rog, domnule, e foarte mult de judecat. Am… am nevoie de puţin timp să reflectez.

— N-ai decât. Dar ţine minte că nu ai decât o singură opţiune care te va salva şi pe tine, şi pe fratele tău de

ruină.

— Harry ştie de oferta ta? îl întrebă ea.

— Fireşte. Şi şi-a acordat cu mult entuziasm binecuvântarea.

Eliza nici nu se aşteptase la altceva, dar tot fu rănită. Având grijă să nu lase ca durerea din sufletul ei să i se reflecte şi în voce, spuse:

— Dacă nu mai avem nimic altceva de discutat, doresc să mă întorc la ceainărie.

Baronetul se înclină spre ea când Eliza îi acceptă braţul.

— Zâmbeşte, Lady Brentford. N-ai vrea ca oamenii să creadă că nu suntem un cuplu fericit, aşa-i?

*

Un grup mic de petunii mov-deschis îi atrase atenţia lui Gryff. Blesteme! Natura părea să îi trimită mesaje confuze în privinţa lui Lady Brentford, îşi spuse el. Florile spuneau „prezenţa ta mă alină”, în timp ce creierul îi comunica trupului exact mesajul opus. Încercă să alunge senzaţia bizară de furnicături de pe piele lărgindu-şi nodul de la lavalieră. Praful şi nisipul strânse de pe drum începuseră să îl jeneze şi, cu cât se întorcea mai repede acasă la o baie şi haine curate, cu atât mai bine.

Văzând că Eliza şi însoţitorul ei plecaseră de la umbră, Gryff coti pe o alee paralelă şi îşi moderă pasul.

— Nu o spionez, bombăni el încet. Doar observ.

Şi nu prea îi plăcea ceea ce vedea.

Faţa ei arăta ca o mască de marmură, o bucată de piatră palidă şi fără viaţă, în afară de două pete fierbinţi de culoare pictate pe pomeţii înalţi. În pofida luminii soarelui, ochii îi erau stinşi, reflectând o scânteiere tăioasă din care lipsea orice urmă de foc interior.

O cunoştea deja suficient de bine cât să îşi dea seama că ceva era în neregulă.

Privirea lui alunecă spre Brighton, care, prin contrast,

părea deosebit de satisfăcut de ceea ce tocmai se petrecuse între el şi doamnă.

Cei doi ieşiră din grădină şi traversară înapoi la cafenea. Gryff se opri înainte de poartă şi, sub pretextul că îşi consulta carneţelul de notiţe, aruncă o privire piezişă printre barele de fier forjat. Câteva clipe mai târziu, atât Brighton, cât şi Leete ieşiră rânjind din clădire şi se îndepărtară în pas vioi, având exact aerul a doi şcolari care tocmai se îndopaseră cu dulciuri.

Amintindu-şi de noaptea când o cunoscuse pe Eliza şi gluma ei cu jumătate de gură că şi-ar fi dorit să îi dea fratelui ei câteva şuturi care să-i bage minţile în cap, Gryff fu tentat să îi urmeze şi să le împartă câteva picioare în fund. Dar apoi clinchetul clopoţeilor de pe uşa ceainăriei îi atrase din nou atenţia asupra intrării bogat decorate şi o văzu pe Eliza plecând, însoţită de o servitoare tânără.

„Las-o în pace”. Pe toţi dracii, avea şi aşa destule probleme şi fără a-şi mai căuta altele.

— Da, dar un gentleman nu îi întoarce spatele unei domniţe la ananghie.

Odată ce termină de bombănit, buzele lui se ridicară într-un zâmbet. Iar a o salva *anume* pe această domniţă începuse să cam devină un obicei.

Strecurându-se pe poartă, Gryff se grăbi să şi ajungă din urmă ţinta.

— Lady Brentford! Ce surpriză să te întâlnesc! Îşi duse mâna la borul pălăriei. Nu ştiam că intenţionezi să vii în oraş.

Salutul lui îi atrase o privire piezişă. Nu îi văzu decât pentru o clipă genele cufundate în umbră, apoi privirea ei se întoarse imediat şi se aţinti din nou în faţă. Graba ei lipsită de eleganţă făcea ca fundele bonetei să îi fâlfâie pe obraz, ascunzându-i şi mai mult profilul.

— De ce ai fi ştiut? răspunse ea cu răceală. Nu obişnuiesc să îmi discut planurile personale cu străinii, domnule.

Gryff îi aruncă o privire tăioasă servitoarei, care

înţelese imediat să rămână în urmă la o distanţă discretă.

— Sper sincer că nu suntem doar doi străini, Lady Brentford, murmură el, sperând să îi îmblânzească puţin poziţia semeaţă a bărbiei.

Cuvintele lui nu stârniră nici măcar o umbră de zâmbet. În schimb, expresia de pe chipul ei deveni şi mai aspră şi lungi pasul, chiar dacă şchiopăta puţin.

— O, şi ce anume suntem, Lord Haddan?

Vizita la ceainăria Gunter părea să îi fi lăsat un gust amar.

Fără a-i lăsa răgaz să răspundă, Eliza continuă pe nerăsuflate:

— Din câte văd eu, bărbaţii obişnuiesc să vadă într-o femeie doar o alta dintre nenumăratele lor jucării, având rolul de a fi folosită până se strică sau până nu mai e amuzantă.

Botina îi scrâşni pe trotuar când vagul şchiopătat o făcu să se împiedice într-o ridicătură din pavajul neregulat. Gryff întinse o mână să o prindă, dar ea se dădu în spate cu un gest smucit, ca el să nu o poată ajunge.

Pasul greşit păru să îi încingă şi mai tare mânia.

— O jucărie poate fi pur şi simplu aruncată, cumpărând o alta nouă care să-i ia locul.

Leete probabil făcuse ceva care o călcase rău de tot pe bătături.

— L-am văzut pe fratele tău plecând de la Gunter, spuse el. Înţeleg că a făcut ceva ce te-a supărat.

Ea merse mai departe.

Gândul că poate baronetul intervenise în încercarea de a o alina nu reuşi cu nimic să îi îmbunătăţească dispoziţia.

— Poate că nu e nicidecum treaba mea, dar ţi-aş recomanda să nu cauţi alinare la Sir Brighton. Reputaţia lui e de aşa natură încât nu ar trebui să stârnească prea multă încredere din partea unei doamne.

În timp ce rosti aceste cuvinte, Gryff deveni stânjenitor de conştient de ironia cuprinsă în ele.

Eliza nu i le aruncă în faţă. Se mulţumi să răspundă:

— Ai dreptate, domnule. Chiar nu e nicidecum treaba ta.

Gryff refuză să se lase dat la o parte.

— Lady Brentford, eşti în mod evident tulburată. Pot să te ajut cu ceva?

Satinul fâlfâi zgomotos în bătaia brizei, fundele încâlcindu-se între ele şi trăgându-i boneta într-o poziţie uşor piezişă. Ea expiră zgomotos, îndepărtându-le din faţa buzelor ei strânse.

— Iartă-mă dacă am părut dezagreabilă, Lord Haddan, răspunse ea după o clipă. Apreciez grija ta, dar e o problemă privată de familie.

Nu prea avea ce replică să îi mai dea la aşa ceva, în afară de a-şi înclina politicos capul.

— Eu sunt cel care ar trebui să-şi ceară scuze. Nu am vrut să te mâhnesc şi mai tare.

— Nu tu eşti de vină.

Îşi punctă răspunsul cu o ridicare nonşalantă din umeri, dar când trecu pentru o clipă prin lumina soarelui, Gryff surprinse o scânteiere fulgerătoare de umezeală atârnându-i pe gene.

Străduindu-se să nu se încrunte, Gryff se prefăcu a nu observa. Ridicând privirea spre cornişele sculptate şi zidăria cu mortar a clădirii din faţa lor, îşi petrecu. Următorii câţiva paşi bătându-l în gând pe fratele ei pentru că o supărase. Eliza părea învăluită într-un aer sumbru ce îi înăbuşise până la ultima scânteie focul viu al spiritului ei.

Şi ce era cu Brighton? În mod cert, o parte din vină îi revenea acestuia, căci, indiferent ce i-ar fi spus lui Lady Brentford, nu îi adusese alinare. Gryff se gândi la mâinile ei încleştate în jurul paharului în care se topea şerbetul şi îşi aminti brusc comentariul lui Cameron cum că baronetul era un ticălos cu acte în regulă.

Scrupulele de gentleman îi impuneau să onoreze rugămintea doamnei de a-i respecta intimitatea. Dar baronetul nu cădea sub incidenţa unui cod similar. Fu

suficient să privească încă o dată pasul apăsat al Elizei şi spatele împietrit ca Gryff să se hotărască.

Brighton trebuia cercetat mai îndeaproape.

— Eu o iau pe aici, Lord Haddan. Eliza se opri doar cât să îi permită servitoarei să o ajungă din urmă. Aşa că îmi voi lua rămas-bun de la tine.

— Mai rămâi mult în oraş? întrebă el politicos. Dacă da, poate că tu şi prietenii tăi aţi dori să veniţi la teatru?

— Nu, mi-am terminat treburile aici, spuse ea brusc. Intenţionez să mă întorc acasă mâine.

— Ah. Altă dată, atunci.

— Da, altă dată. Se răsuci pe călcâie, fustele ei de culoare închisă fâlfâindu-i ca nişte nori de furtună în jurul picioarelor. Adio, domnule.

Reverberând de pe pietrele din jurul lor, cuvintele căpătară un ecou de finalitate.

Gryff o urmări din priviri până când cele două siluete se pierdură în umbrele piezişe.

— Adio, repetă el. Însă doar deocamdată.

Capitolul 15

În întunericul înecat în ceaţă al orei târzii din noapte, planul ei părea chiar mai absurd decât păruse în lumina zilei. Eliza zăbovi în faţa ferestrei, desenând ceva la întâmplare pe sticla aburită.

Măcar de ar fi putut vedea o sclipire cât de mică de lumină prin linţoliul de fum de cărbune ce plutea peste acoperişurile Londrei. O stea care să o ajute să îşi găsească drumul.

Ticăitul ceasului de pe poliţa căminului nu o încurajă prea mult. Amplificat de tăcerea nocturnă din dormitorul de oaspeţi, sunetul căpătă un ritm plângăreţ. *Inutil. Inutil.*

— Poate că e inutil, şopti ea. Dar trebuie să încerc.

Ridică lumânarea pâlpâitoare şi desenă cu grijă cifra 2

prin aburul argintiu care se formase din nou pe sticlă. Planul ei era alcătuit din două părţi. Mai întâi trebuia să strângă suficienţi bani pentru a-i plăti datoriile lui Brighton. Apoi trebuia să descopere unde se afla pictura incriminatoare şi să reuşească să o recupereze cumva.

— O, dacă tot fac asta, ce-ar fi să şi invoc un duh cu turban care să mă încoroneze Regina din Saba şi să mă ducă pe sus pe un tărâm de lapte şi miere?

Preţ de o clipă prelungă, se lăsă învăluită de imaginea unui erou magic ca într-un rotocol de fum dulce parfumat. Acesta avea păr lung şi întunecat, ochi verzi şi un râs muzical care îi făcea inima să îi danseze între coaste…

Eliza alungă gândul cu un râs lipsit de veselie. A spera că Haddan avea să se repeadă să o salveze era la fel de nerealist ca a visa la lămpi magice. Faptul că, în ciuda raţiunii şi în ciuda întregii ei hotărâri, îşi lăsase emoţiile, precum şi propriul trup să cedeze în faţa farmecelor lui, nu făcea decât să o avertizeze şi mai vârtos că era o distracţie periculoasă pentru ea.

— Nu-mi pot permite visuri copilăreşti, şopti ea. Nu când pentru a înfrunta realitatea am nevoie de întreaga mea forţă.

Dificultăţile care o aşteptau erau înspăimântătoare, ceea ce era puţin spus.

Economiile ei strânse cu greu ar fi acoperit poate jumătate dintre datoriile lui Harry. Cât despre cealaltă jumătate… Lumina reflectată surprinse zâmbetul mâhnit de pe buzele ei. „Presupun că aş putea să realizez alte falsuri şi să le vând singură”, îşi spuse ea cu voce tare, desenând o altă mâzgăliturăpe sticlă. „Cel puţin aş profita de pe urma fărădelegilor mele şi mi-aş păstra controlul asupra propriului destin”.

Din păcate, cunoştinţele ei practice despre desfăşurarea de activităţi ilicite erau ridicol de modeste.

— Bani, murmură ea, concentrându-se pe problema din faţa ei mai degrabă decât pe dorul fără nume care îi flutura în piept. Nu sunt multe moduri prin care o femeie

poate să câştige câţiva bănuţi…

Flacăra tremură sub răsuflarea ei şuierată când se gândi brusc la cineva care ar fi fost poate dispus să îi ofere un sfat.

În fond, bătălia nu avea să fie câştigată de cei slabi de înger.

*

Gryff se plimba pe marginea cu franjuri de mătase a covorului turcesc, picioarele lui încălţate în papuci stârnind o şoaptă fină, sinuoasă. Abandonat în umbră, scaunul gol de la masa de scris îl întâmpină cu un reproş mut când trecu din nou pe lângă el. El îi aruncă o privire vinovată şi continuă să se învârtă în cerc, prea agitat pentru a sta jos cu peniţele şi hârtiile sale.

La naiba. Ştia că ar fi trebuit să fie obsedat de textele lui, nu de o văduvă din provincie ale cărei probleme nu îl priveau cu nimic. Ea nu voia ca el să intervină şi i-o spusese cât se poate de limpede.

Şi totuşi, ochii ei îi transmiseseră un mesaj cu mult mai ambiguu.

Furia ei nu reuşise să ascundă complet tresărirea de dor, ca şi cum, pentru o clipă, fusese tentată să îşi pună încrederea în el.

— *La naiba.* Din obişnuinţă, paşii îl purtară spre bufet, unde îşi turnă un pahar mare de brandy. Cu multe luni în urmă, soluţia pentru orice dilemă dificilă fusese la îndemână – nu avea altceva de făcut decât să îşi bea minţile consumând mai multe sticle de alcool tare. E mult mai uşor să fii derbedeu decât bărbat cu coloană vertebrală, bombăni el, închinând un toast trist spre bustul de marmură a lui Socrate aşezat deasupra dulapului de manuscrise.

Sprijinindu-şi un şold pe colţul biroului, plimbă paharul între palme. Culoarea lichidului, trecând de la bronz-închis la auriu de chihlimbar în lumina felinarului de argint, îi

aminti de buclele rebele ale lui Lady Brentford, dansând libere în aerul proaspăt şi însorit de la ţară. Un spirit îndrăzneţ şi luminos nu ar fi trebuit să fie stins sub umbre întunecate. Acestea atârnaseră sub ochii ei ca nişte vânătăi.

Privirea lui se mută asupra acuarelei în ramă de aur semnată Redouté, care era sprijinită de dulapul de colecţie. Era încă pe jumătate împachetată, dezvăluind doar un fragment minuscul din trandafir.

— Ai să-mi oferi vreun sfat în situaţia dată? mârâi el. Un trandafir ar trebui să simtă o anumită afinitate faţă de o domniţă aflată în bucluc.

Frunzele continuară să zacă moi şi fără viaţă.

Un oftat – sau să fi fost un mârâit – îi scăpă de pe buze. După o clipă de reflecţie întunecată, puse paharul jos şi optă pentru cerneală în loc de brandy.

Inspirat de amintirea reacţiilor ei neinhibate faţă de peisajul de la Leete Abbey, începu să scrie, cuvintele revărsându-i-se grăbite şi furioase. Timp de aproape o oră singurele sunete din bibliotecă fură scârţâitul rapid al vârfului de peniţă şi şuieratul vag al cărbunilor incandescenţi, transformându-se încet în tăciuni întunecaţi în vatră. Când, într-un sfârşit, puse jos peniţa şi îşi împinse scaunul în spate, teancul asimetric de hârtii de pe biroul lui conţinea un eseu finalizat.

— Ea e Muza mea, murmură el, trecându-şi încet ochii peste paginile mâzgălite. Precum Linden, Lady Brentford mă ajută să văd lucruri care altfel mi-ar scăpa.

Acest eseu era cel mai bun pe care îl scrisese vreodată, tonul în acelaşi timp liric şi pragmatic. Îl mâhnea faptul că din vocea ei dispăruse râsul, iar el se simţea neputincios în a o ajuta cumva.

— Ce te-a apucat să stai ascuns ca un călugăr făcându-şi penitenţa în chilia sa? Cameron aprinse sfeşnicul de lângă uşă, în care se afla o singură lumânare conică. Pe toţi zeii, nu ţi se pare deprimant să stai aici în întuneric aproape deplin?

— Sunt cufundat în gânduri negre, îi aruncă Gryff în replică. Deci atmosfera e potrivită.

— Oh? Prietenul lui ridică o sprânceană. Legate de ce anume? Linden?

— Şi de o doamnă.

— Ah, ar fi trebuit să ghicesc că va fi vorba şi de o femeie. Cameron se apropie de şemineu şi îşi sprijini o cizmă de grătarul de alamă. Cea pe care o priveai în faţa ceainăriei Gunter? Cu o privire, dacă îmi dai voie să adaug, care ar fi topit o găleată de ciocolată îngheţată?

— Nu pot să îţi explic. Parcă m-am tâmpit, recunoscu Gryff. Sunt topit precum un băieţandru.

— Tu, care ai rezistat farmecelor tuturor frumoaselor şi seducătoarelor din oraş? Prietenul lui păru amuzat. Înţeleg că doamna din Grosvenor Square era sora lui Leete – cea cu care ai avut acea aventură delicioasă.

Un mârâit îl avertiză pe Cameron că orice aluzie obraznică ar fi fost prost primită.

— Da, era Lady Brentford, adăugă Gryff. Şi mă tem că s-ar putea să aibă probleme.

— Având în vedere că fratele ei e Leete, nu mă îndoiesc.

— Las-o baltă cu glumele. Ăsta nu e un subiect de luat în râs, se răsti el. Când şi-l aminti pe Leete râzând cot la cot cu baronetul simţi nevoia să întrebe: Ce ştii despre Brighton?

— Nu prea multe, în afară de faptul că el şi vărul lui sunt consideraţi indivizi foarte dezagreabili de câteva dintre cunoştinţele mele.

— De ce?

Cameron se mulţumi să ridice în umeri.

— Nu am întrebat niciodată. Dar pot să fac nişte cercetări, dacă doreşti.

— Mulţumesc, asta m-ar ajuta, replică Gryff. Strângându-şi buzele gânditor, bătu cu degetele în birou. Că tot veni vorba de Linden, ai mai aflat ceva?

— Prietenul meu s-a retras pentru scurtă vreme în

provincie. Dar am o altă idee despre cum să obţin informaţii, spuse Cameron.

— Cred că aş prefera să nu ştiu despre ce e vorba, spuse Gryff.

— Cred că ai dreptate, glumi prietenul lui.

Imediat ce râsul grosolan se stinse, Gryff îşi aţinti posac privirea asupra cărbunilor care de-abia mai scânteiau.

— Mă simt atât de al naibii de inutil. Nu pot să fac nimic în afară de a sta aici şi a aştepta ca tu să acţionezi?

— *Chiar* eşti într-o dispoziţie bizară. Cameron se apropie de masa de scris şi privi paharul de brandy. Văzând că era neatins, îl ridică la buze. Pot?

Gryff dădu scurt din cap.

— Pot să-ţi mai pun o întrebare? Fără a aştepta un răspuns, Cameron continuă: De ce îţi pasă atât de tare de Lady Brentford şi de problemele ei?

Gryff nu prea ştia cum să îşi exprime sentimentele.

— Ei bine, ar fi cazul să mă apuc de treabă, spuse prietenul lui după ce goli paharul dintr-o singură înghiţitură rapidă. În mod cert eşti o companie mai plăcută când nu eşti cu fundul în sus.

— Apreciez grija ta înduioşătoare faţă de starea mea de spirit, spuse Gryff posac. Apropo, există vreun motiv pentru care ai trecut totuşi pe la mine?

— S-a întâmplat să fiu prin zonă şi am văzut lumină la fereastra bibliotecii, răspunse Cameron vag.

— Pentru a vedea biblioteca ar fi trebuit să fii în trecere pe una dintre aleile din spate.

Prietenul lui se mulţumi să zâmbească.

— Am să trec din nou pe la tine imediat ce am vreo informaţie să îţi împărtăşesc.

— Cu fundul în sus, bombăni Gryff, când uşa se închise cu un ţăcănit.

Poate era din cauză că ochii minţii îl torturau cu scânteierea unui safir pur, a cărui strălucire fusese pătată de umbra bărbaţilor…

Bărbaţi. Brusc se ridică mai drept în scaun. Cumva comentariul sarcastic al lui Lady Brentford despre bărbaţi şi jucăriile lor se referise şi la *el,* nu doar la fratele ei? La momentul respectiv fusese prea preocupat de chipul ei mâhnit pentru a fi atent la cuvintele ei. Dar acum, în profunzimea întunecată şi tăcută a nopţii, nefiind distras de nimic altceva în afară de propriile lui gânduri introspective, afirmaţia ei se întoarse să îl bântuie.

— O, doar nu îşi închipuie *că eu o* privesc ca pe un simplu obiect de amuzament.

În replică, tăcerea apăsătoare din încăpere păru să devină mai pronunţată.

Gryff făcu un efort să îşi amintească întâlnirile dintre ei. Şi de fiecare dată nu putea nega că se purtase precum un animal nestăpânit, atingând-o, aţâţând-o, iscodind-o – totul strict pentru plăcerea lui.

Nu, nu strict pentru plăcerea lui, se corectă el. Păruse să se bucure şi ea de momentele lor de intimitate.

Chiar şi aşa, în ciuda platitudinilor care l-ar fi putut scuza, se simţi pentru o clipă copleşit de ruşine.

Luându-şi carneţelul de notiţe, răsfoi încet paginile, recitind ceea ce mâzgălise în grabă despre comentariile ei din după-amiaza aceea.

— Trebuie să lămuresc anumite lucruri între noi, Lady Brentford, murmură el. Indiferent dacă vrei sau nu să o fac.

*

Eliza adăugă puţină apă pe paleta de amestecat şi îşi udă cu grijă pensula.

— O urmă de siena arsă, murmură ea, trecând perii moi de samur peste un pătrat de pigment uscat, va mai atenua din luminozitatea albastrului cerulean…

Ajunsese înapoi la abaţie la puţin după prânz şi, pentru moment, nu avea ce altceva să facă pentru a-şi pune planul în aplicare. A doua zi intenţiona să meargă până la Gussie pentru a-i cere să convoace un consiliu de

război. Bătrâna ei guvernantă avea să fie nerăbdătoare să o ajute în bătălia împotriva lordului Brighton şi a oribilului ultimatum al acestuia.

Cu mintea ei ageră, desigur, îşi spuse Eliza cu amărăciune, şi nu cu trupul ei fragil.

Deşi acum că se gândea mai bine şi-o putea imagina pe Gussie încercând să reteze scârbavnicul mădular al baronetului cu foarfecile ei de grădină.

Imaginea o înveseli considerabil.

La fel şi laviul care începea să se contureze pe coala groasă de hârtie pentru acuarelă. Pictura îi permitea să se refugieze din faţa grijilor ei lumeşti, chiar dacă doar pentru scurtă vreme. Actul de a crea forme şi texturi, de a amesteca tonuri şi nuanţe, de a adăuga linii şi detalii, îi oferea satisfacţii supreme.

— Dându-se în spate, studie specimenul pe care îl culesese din grădina căsuţei. Era un fir de căldăruşă violet, al cărei mesaj era „intenţionez să câştig”. Poate că mai târziu am să îmi tai un buchet de crizanteme, îi spuse ea lui Elf, când pisica sări pe masa ei de lucru. Care înseamnă „abundenţă şi bogăţie”.

Miau.

— Ai dreptate, căldăruşa asta pare puţin ofilită. Mergem să culegem una proaspătă?

Miau.

— Ce plăcut e să mă aflu în compania unui mascul atât de agreabil, glumi ea, privind coada portocalie dispărând pe uşă. Harry şi prietenii lui sunt nişte bestii.

Cât despre Haddan Cerberul…

Îşi strânse cutia de vopsele, carneţelul de schiţe şi borcanul de apă, hotărând că ziua era mult prea frumoasă pentru a rămâne închisă în casă. În plus, Haddan o ducea cu gândul la soarele strecurându-se printre frunze ca o miere lichidă, la brize blânde ca un râs şoptit, la firuţe dansând pe notele de libertate ale trilurilor de păsări.

În mod cert marchizul avea un farmec drăcesc, dar porecla de „cerber” nu prea i se potrivea bărbatului pe care

ajunsese ea să îl cunoască. Haddan *al ei* nu era un prădător cu inima de piatră, niciun derbedeu rapace. Era amuzant, sensibil, milos şi…

Drăguţ. Astfel l-ar fi putut descrie pe scurt.

— E drăguţ, spuse Eliza cu voce tare. Dar nu am să-l mai văd vreodată.

Trase adânc aer în piept şi îl ţinu acolo, aşteptând o clipă ca durerea din inima ei să pălească.

— Pot să accept asta, murmură ea, punându-şi jos lucrurile şi apropiindu-se de straturile de flori. Forţându-se să uite oferta lui generoasă de a o ajuta, culese o frunză de stejar proaspăt căzută – care simboliza curajul – şi şi-o băgă în părul împletit şi răsucit în coadă. Nu pot să mă bazez pe nimeni altcineva pentru a-mi purta bătăliile. Dacă e să îl înfrâng pe Brighton, trebuie să găsesc o cale de a o face singură.

*

Gryff smuci frâiele calului şi îl făcu să se oprească lângă căsuţa de piatră, unde descălecă, având grijă să nu zdrobească buchetul împachetat în hârtie din belşug. Fusese nevoit să facă mai multe opriri până să găsească zambile violet, care însemnau „iartă-mă, te rog” în limbajul florilor. Avea să adauge propriile înflorituri la mesajul elementar – aruncă o privire spre stejarul înnegrit de vreme – dacă nu cumva Eliza avea să îi trântească uşa în faţă.

Lăsându-şi calul să pască la umbra copacilor, se apropie de uşă şi bătu încet.

Nu primi niciun răspuns.

Încruntându-se, Gryff aşteptă câteva clipe, nefiind prea sigur ce să facă. Nevoind să o facă să se simtă stingherită la conac, hotărâse să îi facă o vizită discretă în ascunzătoarea ei, sperând să o găsească singură. Având în vedere ce avea să-i spună, o întâlnire între patru ochi ar fi fost ideală. *Doar ei doi.*

Dregându-şi vocea pentru a se scutura de o senzaţie

bizară de teamă, bătu în nou.

Tot nu se clinti nimic înăuntru.

— Pe toţi dracii din iad, bombăni el. Probabil că ceva pui de drac conspiră împotriva mea…

Miau.

Că tot pomenise de drac. Ridicând privirea, Gryff văzu pisica făcută covrig deasupra porţii cu arcadă.

— Bună, mă mai ţii minte?

Pisica strâmbă din mustăţi.

— Vai, mulţumesc pentru invitaţia amabilă, spuse el, încercând zăvorul de fier.

Acesta se deschise cu un clinchet răguşit.

Deschise poarta doar atât cât să se strecoare prin ea, apoi o închise în urma lui. Zidurile înalte, măcinate de vreme, acoperite cu licheni pământii şi corzi de iederă verde cenuşiu, nu lăsau să se ghicească nimic din ceea ce se ascundea dincolo de pietrele lor. Gryff se opri brusc şi clipi în faţa exploziei de texturi şi culori, simţindu-se uşor ameţit, uşor dezorientat. Din doar câţiva paşi mici fusese transportat din plicticosul Oxfordshire într-o exotică grădină a plăcerilor de pe un tărâm necunoscut.

Impresia fu accentuată de vederea unei siluete feminine exaltate, învârtindu-se în cercuri pe iarba moale. Purta în păr o ghirlandă de frunze de stejar şi margarete, iar buclele eliberate din agrafe i se revărsau pe umeri în valuri superbe de culoarea mierii. Capetele ondulate dansau pe spatele unei bluze ţărăneşti albe, al cărei borangic diafan era brodat din abundenţă cu flori viu colorate.

Privirea lui alunecă mai jos, la pantalonii stacojii ce fluturau în vânt, strânşi la glezne cu funde turcoaz, şi la picioarele ei goale.

Ea probabil îl auzi când inspiră şuierat, căci se opri din fredonat şi se răsuci pe călcâie.

— Eşti remarcabilă în rol de vrăjitoare ţigancă, Lady Brentford.

Gura ei se deschise şi se închise de mai multe ori

înainte să reuşească să scoată vreun sunet.

— Am… Eşti… Ci… cine naiba ţi-a dat voie să îmi încâlci intimitatea?

— Un pui de drac m-a poftit înăuntru, replică Gryff. Deşi recunosc, se poate să fi interpretat eu greşit invitaţia.

Ea îşi muşcă buza de jos.

— O, nu contează. Mai important e, *de ce* te afli aici?

Foşnetul îi aminti de ţârâitul greierilor când îi întinse pachetul de formă ciudată învelit în hârtie maro groasă. Oricât ar fi fost de ciudat, se simţea uşor fâstâcit, aşa că se mulţumi să spună:

— Pentru a-ţi aduce asta.

Ea nu se clinti să ia pachetul.

— Nu muşcă, murmură el.

Suflecându-şi mânecile, Eliza îl luă cu grijă din mâna lui întinsă.

— Scuze, e oarecum ca şi cum i-ai aduce castraveţi grădinarului, continuă el, când ea începu să desfacă ambalajul. Dacă aş fi ştiut, ţi-aş fi adus brăţări de aur şi o eşarfă înflorată pentru păr. Dar asta nu ar fi transmis exact mesajul corect.

— Care este?

Hârtia se dădu la o parte, dezvăluind un superb buchet de flori mov-deschis.

— Iartă-mă, te rog, spuseră amândoi deodată, recitând limbajul secret al zambilelor de culoarea lavandei.

O briză veni să înfioare firele de zambile, umplând aerul cu parfumul lor dulce. Gryff îi privi pieptul ridicându-se şi coborând când inspiră şi expiră.

— Pentru ce anume să te iert? întrebă ea încet.

— M-am gândit că poate… adică mi-am făcut griji dacă nu cumva… Fu rândul lui să se bâlbâie. Tunete şi trăsnete, mă port ca un idiot desăvârşit, nu-i aşa? Îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Nu m-am mai simţit atât de stingher de când eram un băieţandru cu faţa pătată încercând să îi cer lăptăresei un sărut.

Buzele ei tresăriră amuzate.

— Pun pariu că nu a trebuit să o rogi prea mult.

— De fapt, m-a refuzat sec, răspunse Gryff. Eram scund pentru vârsta mea şi o idee cam rotofei.

Eliza îşi arcui sprâncenele, nevenindu-i să creadă.

— Asta cam sfidează imaginaţia.

— La fel şi asta. Cu un gest larg din mână arătă spre marea de flori colorate. E remarcabil de unic – într-un mod minunat.

„Aşa cum eşti şi tu”, ar fi vrut să adauge.

— Mulţumesc. Dar…

— Dar tot nu mi-am explicat prezenţa, o întrerupse Gryff. Umbra de zâmbet de pe chipul ei îi dezlegase limba. Da, aşa e. Ei bine, vezi tu, m-am gândit la ce ai spus ieri despre bărbaţi şi jucăriile lor.

Genele ei coborâră, ascunzându-i ochii.

— Şi voiam să te asigur că eu nu te-am considerat niciodată astfel, adăugă el pe nerăsuflate. Dacă ţi-am lăsat vreodată impresia greşită… Arătă din bărbie spre buchetul din mâinile ei. Te implor să mă ierţi.

Eliza atinse cu un deget una dintre petale.

— Mă refeream la bărbaţi în general. Există întotdeauna excepţii de la regulă. Ridică în sfârşit privirea. Majoritatea oamenilor ar spune că purtarea *mea e* de neiertat. M-am purtat ca o târfă neruşinată, ca o desfrânată.

El dădu să protesteze, dar ea îl întrerupse:

— Şi ştii ceva – nu-mi pasă! Îşi ridică faţa spre soare. Nu-mi pasă că faţa mea are pete neelegante sau că dansez desculţă în pantaloni de ţigancă, sau că mi-am permis săruturi scandaloase cu un crai notoriu. Toate astea mă fac fericită.

Gryff simţi un zâmbet înflorindu-i pe buze.

— Mă bucur. Nu ai niciun motiv să te ruşinezi, Lady Brentford.

— Ei da, un Cerber *chiar* ar spune asta.

— Nu am vorbit ca un Cerber, replică el blând. Ci doar… *Cine era cu adevărat?...* ca un bărbat blazat de viaţă

care încă mai crede că îşi poate schimba obiceiurile.

Eliza clipi, ca şi cum ar fi încercat să îl vadă mai limpede.

— Ar trebui să pun în apă florile astea superbe, spuse ea pe neaşteptate. Mă scuzi, te rog, pentru o clipă?

Răsucindu-se într-o învolburare de culori preţioase, porni în grabă spre uşa din spate a căsuţei.

Continuând să zâmbească, Gryff îşi dădu jos pălăria şi haina, dorindu-şi să simtă aerul parfumat jucându-i-se prin păr şi razele soarelui inundându-i pielea. Toate simţurile i se păreau brusc mai ascuţite – conştientiza într-un mod intim culorile, mirosurile, texturile, sunetele.

Atras de zumzetul unei albine din apropiere, se lăsă pe vine pentru a studia dispunerea artistică a florilor plantate pe margini. Grădina fusese amenajată cu o atenţie la detaliu demnă de un maestru. Efectul era fermecător.

Ridicându-se, Gryff porni agale pe alee, savurând întreaga privelişte. În colţul îndepărtat al zidului se afla o bancă de piatră, iar pe aceasta un carnet de schiţe şi o cutie de lemn cu vopsele. Amintindu-şi comentariul Elizei că nu avea deloc talent artistic, Gryff nu îşi putu înfrâna curiozitatea. Grăbind pasul, decise să arunce o privire rapidă înainte să se întoarcă ea.

Din păcate, pe hârtie nu se afla decât un fundal sec într-o nuanţă spălăcită de albastru-deschis.

— Lord Haddan!

El puse carnetul jos.

— Secretele tale sunt în continuare în siguranţă, Lady Brentford. Nu e nimic aici care să îţi trădeze talentele. Chicoti. Sau lipsa lor.

Capitolul 16

— Chiar şi aşa. Eliza încercă să îşi calmeze bubuitul inimii. Nu avea niciun motiv să fie alarmată. Chiar dacă

lordul Haddan ar fi văzut o schiţă terminată, nu ar fi însemnat nimic pentru el. Însă nu ai dreptul să îmi scotoceşti printre lucrurile personale fără permisiunea mea.

Gryff primi mustrarea dând solemn din cap.

— Ai dreptate, desigur. Cum recent mi-am dojenit un prieten pentru exact acelaşi păcat, ar trebui să fiu sensibil la astfel de abateri.

— Nu s-a întâmplat nimic rău, murmură ea. Era ciudat cum spaţiul închis între ziduri al grădinii, care părea destul de mare când era singură, o făcea brusc să se simtă înghesuită când era şi el prezent. Umerii lui largi ascundeau aproape totul în afară de vârfurile celor mai înalte tufe, iar mirosul vag de lămâie al apei lui de colonie acoperea toate parfumurile florale. Ţi-aş servi o gustare, dar mă tem că nu am nimic în afară de o carafă de apă şi un bol de nuci.

— Mulţumesc, dar cu mare plăcere aş rămâne pur şi simplu aici să mă desfăt cu minunatele privelişti şi parfumuri pe care le-ai creat. Privirea lui cuprinse tot spaţiul, apoi se întoarse asupra ei. Înţeleg că tu ai conceput toate astea.

— Elementele botanice de bază au fost aici de secole. Eu doar le-am înfrumuseţat pe alocuri.

— Eşti mult prea modestă, Lady Brentford. Gryff aruncă o nouă privire relaxată în jur. Doar un artist adevărat poate folosi cu atât de multă imaginaţie culorile, formele şi texturile. E evident că ai un ochi expert în a crea frumosul.

Complimentul lui îi stârni o tresărire de căldură în suflet.

— Mulţumesc. Majoritatea oamenilor nu observă cu adevărat cum pot fi aranjate şi combinate florile pentru… a transmite ceva, cum ar veni.

El rânji.

— Poate din cauză că majoritatea oamenilor nu înţeleg limbajul secret al florilor. Arătă spre un grup de cale graţioase. Acelea spun „frumuseţe magnifică”, iar eu le dau dreptate din tot sufletul.

Eliza se opri şi îl studie gânditoare.

— Ştii, domnule, de fiecare dată când am petrecut timp afară, aici la abaţie, te-ai dovedit un foarte bun cunoscător în materie de plante, forme şi nuanţe subtile ale naturii. Asta denotă mai mult decât o cunoaştere superficială a conceptelor de amenajare peisagistică.

Poate fusese doar umbra de moment a unei frunze sau a unui nor, dar avu impresia că faţa lui se întunecă uşor pentru o clipă.

— A, da? Sunt flatat că ai impresia asta, replică Gryff evaziv. Ah, nuci! exclamă el o clipă mai târziu, văzând bolul din mâinile ei. Ce drăguţ.

— Da, dar se pare că Elf a târât spărgătorul de nuci până în ceva ascunzătoare felină.

— Nu te teme, ştiu un vechi truc soldăţesc. Se aşeză pe iarbă şi întinse un picior. Fii bună şi ajută-mă să-mi dau jos cizma, Lady Brentford.

Ea îl privi întrebătoare.

— Cizma?

Arătând spre dalele de piatră decorative aranjate în jurul cadranului solar, schiţă un gest de spargere cu ciocanul.

— Pui pur şi simplu nuca pe o piatră plată şi *pac!*

— Cu o cizmă?

— Hobby creează tocuri excelente.

Eliza îl prinse de gleznă şi trase cu forţă.

— Te taxează în plus?

— O, nu, nu pentru nuci englezeşti, spuse Gryff cu o expresie perfect serioasă. Doar pentru migdale spaniole şi alune franţuzeşti.

Un hohot de râs i se puse în gât, şi brusc îşi simţi toate grijile dispărând.

— Cum rămâne cu nucile pecan americane?

— Pentru alea e dublu.

În timp ce rosti aceste cuvinte, cizma se desprinse brusc, făcând-o pe Eliza să cadă pe spate în iarbă.

Gryff izbucni în râs.

— Ah, bărbat odios ce eşti! Ai făcut-o intenţionat, nu-i aşa?

Se ridică în capul oaselor şi se prefăcu a-i ţinti capul cu cizma de piele lucioasă. Însă izbucni în chicote care îi compromiseră ameninţarea.

Gestul îl făcu pe Gryff să râdă şi mai tare.

— Arăţi ca o zeiţă a Pământului furioasă, născută dintr-un strat de flori. Ridică mâinile în semn de falsă predare. Ce jertfă trebuie să îţi aduc pentru a-ţi potoli mânia?

Cizma ateriză lângă el.

— Nuci, porunci Eliza. Curăţate de coajă şi servite pe un platou în timp ce eu mă lăfăi pe tronul meu de iarbă.

Sprijinindu-se în coate, închise ochii şi lăsă căldura pământului împestriţat de soare să îi inunde tot corpul. Un şuvoi de parfumuri dulci îi gâdila nările, serenada blândă a păsărilor din grădină şi a albinelor plutea în bătaia brizei. Ar fi fost minunat, reflectă ea, dacă unele momente magice ar fi putut fi închise într-o sticlă şi păstrate pentru totdeauna.

— N-ai decât să visezi, şopti ea.

Sunetul bocăniturilor lui Gryff o readuse brusc în prezent şi, cu un zâmbet melancolic, îşi aminti o veche zicală. „Mâncaţi, beţi şi vă veseliţi, căci mâine…”

Mâine – refuza să se gândească la ziua de mâine.

Ridicând o pleoapă, îl privi strângând nucile sparte şi venind să se aşeze lângă ea.

— Întinde-te pe spate şi deschie gura, maiestate.

Un miez de nucă o atinse pe limbă.

— Hmm. Mestecă încet şi înghiţi. Ambrozie. Aş putea să mă obişnuiesc cu asta.

Gryff îşi băgă şi el o bucată în gură.

— înaltul Servitor al Pieii de Pantof îţi stă la dispoziţie oricând ai dori.

— Mmm. Eliza acceptă încă o îmbucătură. Ai grijă, Lord Haddan. S-ar putea să te trezeşti prizonier încătuşat în serviciul meu pentru tot restul vieţii. Dându-şi seama prea târziu de implicaţiile cuvintelor ei, roşi. Voiam să spun,

adică…

O altă bucăţică îi reduse la tăcere bâlbâielile.

— Îmi pot imagina şi sorţi mai rele, spuse el glumeţ. Scoţându-şi ciorapul, Gryff îşi îndoi degetele de la picioare în iarbă. Înţeleg de ce vii aici. E o oază de linişte.

— Tu îţi petreci mult timp pe moşia din provincie, domnule? îl întrebă ea.

— Nu, răspunse el. Am neglijat-o prea mult timp. Inspiră adânc şi expiră foarte lent. Dar Londra începe să îşi piardă farmecul.

— Cred că ai fi fericit la ţară.

El îşi înclină capul.

— Şi nu ţi se pare că aş fi fericit acum?

Ea nu îi răspunse imediat.

El arcui întrebător o sprânceană brunetă.

— Ei bine?

— Mie mi se pare că ai fi mult mai fericit în momentul ăsta dacă te-ai descălţa şi de cealaltă cizmă. Şi ea era capabilă să se eschiveze în faţa întrebărilor inconfortabile. Piciorul tău stâng e probabil chinuit de toate flăcările iadului.

El îşi scutură piciorul.

— Piciorul ţi-ar fi foarte recunoscător dacă ai binevoi să îl ajuţi.

Din câteva smucituri scurte reuşi să îi descalţe cizma fără alte incidente.

— Acum Piciorul îmi datorează o tartă cu cremă de ou.

Gryff chicoti.

— S-a făcut.

Rămaseră aşezaţi o vreme cufundaţi într-o tăcere agreabilă, cu umerii atingându-li-se, cu degetele de la picioare jucându-se în acelaşi petic de iarbă parfumată. Apropierea lui era surprinzător de confortabilă. Părea să i se potrivească precum un pantof familiar.

— De ce zâmbeşti? întrebă Gryff.

— Mi te imaginam cu toată solemnitatea ca pe un pantof îndelung purtat.

El se întinse ca o felină.

— Şi eu care mă credeam întruchiparea Splendorii Masculine.

— Întotdeauna eşti aşa caraghios cu doamnele?

— Nu. Cunosc foarte puţine care îndrăznesc să îşi dea voie să râdă. Din tonul lui răsună o notă ciudată. Sau care poartă pantaloni de ţigancă, sau care mănâncă tarte cu cremă de ou în natură.

— Suntem un cuplu foarte neobişnuit, reflectă ea.

El scoase un sunet imposibil de interpretat. Ar fi putut fi un hohot de râs sau o simplă tuse pentru a-şi drege vocea.

— Apropo, cum ai ajuns să ai o costumaţie atât de fermecătoare în garderoba ta? o întrebă Gryff.

— În fiecare vară prin Harpden trece o caravană de ţigani. M-am împrietenit cu una dintre femei, o vindecătoare care se pricepe să folosească plante şi ierburi medicinale, răspunse Eliza. Ea mi-a oferit aceste haine în dar, în schimbul unor picturi pe care le-am făcut pentru ea.

— Ah. Şi totuşi, mi-ai spus că talentele tale în mânuirea pensulei sunt regretabil de modeste.

La naiba.

— Nu… nu erau foarte reuşite.

El coborî privirea spre ea preţ de o clipă prelungă, reflectând atent.

— Cred din nou că eşti mult prea modestă, Lady Brentford. Şi nu pot să nu mă întreb ce secrete îmi ascunzi? Şi de ce?

— Cu toţii avem secrete, Lord Haddan. Îşi aduse aminte de carnetul lui şi cât de mult ezitase să îi dezvăluie conţinutul acestuia. Ai de gând să îmi spui că viaţa ta privată e ca o carte deschisă?

— Nu, n-am. Făcu o grimasă. Deşi o bună parte din ea a fost expusă în primele pagini ale fiţuicilor de scandal.

Eliza nu voia să se gândească la acele fapte, dintre care multe fuseseră legate de şampanie spumoasă şi femei voluptuoase. Se simţi brusc foarte plicticoasă şi nerafinată.

— Mai dă-mi o nucă, înalt Servitor al Pieii de Pantof.

Era mai bine să savureze fantezia cât încă mai dura. Iluziile aveau prostul obicei de a se risipi într-o trombă de fum urât mirositor.

— Cum doriţi, Maiestate. Se auzi zgomot de coji spărgându-se. Închide ochii şi deschide gura.

— Dacă îmi bagi o râmă în nucă am să te transform într-un broscoi, îl avertiză ea.

— Atunci am să cerşesc un sărut de la o prinţesă frumoasă şi am să mă transform într-un prinţ chipeş.

— Nu-ţi forţa norocul.

Stând puţin mai dreaptă, întredeschise cuminte buzele.

— Închide ochii! repetă el. Nu trişa.

— Oh, prea bine.

Eliza închise strâns ochii, renunţând la a mai privi pe furiş, deşi se simţi uşor stupid stând acolo ca o capcană pentru muşte.

O bucată de nucă îi ateriză blând pe limbă, urmată de o alta.

— Foarte abil, spuse ea, după ce înghiţi bucăţelele.

— Am mâna bine formată la crichet, replică el. Să încercăm o aruncare cu boltă.

Următoarea bucată de nucă îi ateriză pe buză, iar de acolo îi căzu sub gulerul deschis al cămăşii. Eliza deschise brusc ochii când nuca i se rostogoli în interiorul cămăşuţei.

— Hopa!

Faţa veselă a marchizului era la doar câţiva centimetri de a ei. În ochii lui aurii-verzui scânteia o expresie poznaşă, iar gura lui nobilă tremura de bucurie copilărească.

— Hopa, şopti ea.

Când râsul lui deveni mai zgomotos, pământul începu să se încline şi să se rotească sub ea. Gândirea raţională se risipi în bătaia vântului, şi brusc Eliza se aplecă în faţă, prinzându-l într-un sărut fără ruşine.

— Mmm, ce gust bun ai, murmură ea, după ce se desfătă cu o îmbrăţişare lungă, relaxată.

Gryff o muşcă mărunt de bărbie.

— Mmm, şi tu. Prinzându-i faţa între palmele încălzite de soare, îi dezmierdă cu dinţii curba buzei de jos. Delicios. Un oftat o gâdilă pe obraz. Dar nu am venit aici să te seduc, să te folosesc pentru propria mea plăcere egoistă.

— E sub semnul întrebării cine pe cine seduce, murmură ea, petrecându-şi braţele în jurul gâtului lui şi urcându-se în poala lui. Dacă te temi pentru virtutea ta, Lord Haddan, îţi dau permisiunea să te retragi.

— O, cred că virtutea mea va face faţă provocării, Lady Brentford.

O tresărire sub fundul ei veni să îi sublinieze răspunsul.

— A, da?

Se mişcă lent dintr-o parte într-alta.

— Eşti, şopti el gâfâit, foarte… foarte…

Mişcările ei îl făcură să îşi piardă cuvintele într-un icnet.

— Rea? sugeră Eliza. Desfrânată?

— Atrăgătoare, răspunse el. Ispititoare. Fermecătoare.

Elizei i se opri respiraţia în gât.

— Eu?

Nimeni nu o mai considerase vreodată astfel.

— Da, tu. Şi ştii ce intenţionez să fac în privinţa asta?

Ea îşi simţi pielea cuprinsă de furnicături.

— Ce anume?

— Ascultă foarte atent, Lady Brentford. Veni puţin mai aproape de ea. Mai întâi am să pună mâna pe ciucurii cămăşii tale şi am să-i dezleg. Degetele lui desfăcură şireturile. Apoi am să-ţi cer să-ţi ridici braţele spre cer.

Mâinile ei se ridicară imediat. Foarte, foarte încet, ţesătura brodată îi alunecă peste cap.

— Acum să trecem la cămăşuţă. Să mă gândesc. Gryff îşi înclină capul într-o parte, privirea lui studiindu-i sânii. Aş putea să îţi sug sfârcurile perfecte prin ţesătură. Frecarea materialului ud le-ar face să se încingă.

Eliza lăsă să-i scape un geamăt slab.

— Sau aş putea să sfâşii ţesătura delicată chiar pe mijloc… Coborî cu degetul mare de la sternul ei până la buric. Şi să o dau la o parte, precum un sclav din harem decojind o boabă rotundă şi dulce de strugure ca sultanul să o poată devora.

Ea se înfioră, simţind o căldură ca mierea strângându-i-se între coapse.

El o tachină atingând-o foarte uşor pe sfârcuri.

— Atât de multe opţiuni. Par să nu mă pot hotărî.

— *Haddan,* icni ea într-un protest gutural. Opreşte-te. Nu – adică, *nu* te opri.

El se lăsă pe spate până când trupurile nu li se mai atingeau.

— Ce anume îţi doreşti, dulceaţă?

— Vreau… vreau să faci dragoste cu mine, şopti ea. Pământul i se păru delicios de cald când îşi trecu degetele printre firele parfumate de iarbă. Chiar acum.

Un chicot răguşit îi stârni un fior de plăcere pe şira spinării.

— Atunci poate ar fi bine să-mi dai o mână de ajutor. Gryff îşi încrucişă braţele pe piept. Ce-ar fi să te dezbraci singură! Eu am să te privesc.

Eliza făcu ochi mari. Ceea ce îi propunea el era indecent de… interesant. Ezită, dar când surprinse focul dogoritor din privirea lui, începu încet să se dezbrace de cămăşuţă, dezgolindu-şi sânii în adierea jucăuşă a brizei.

— Continuă, spuse el gâfâit.

Eliza îşi desfăcu şiretul pantalonilor. O, era delicios de erotic să se dezbrace de haine în timp ce el o privea. Alunecarea mângâietoare a ţesăturilor îi trezea la viaţă fiecare centimetru de piele, făcând-o să simtă totul mai intens – curenţii brizei, moliciunea ierbii, fierbinţeala privirii lui.

Îşi ridică şoldurile, lăsând pantalonii ţigăneşti să îi alunece mai jos de genunchi. Îşi scutură uşor picioarele şi îi dezbrăcă şi de pe glezne. Gryff scoase un sunet slab şi gutural când ea începu să îşi tragă încet în jos şi

pantalonaşii, rămânând complet goală.

Întinzându-se spre el, prinse capătul lavalierei şi îl trase uşor.

— Acum e rândul tău.

Zâmbind, el se supuse, prelungind momentul cu o graţie leneşă, languroasă.

— Tu, îl mustră ea, eşti un bărbat care mă scoate din minţi. Poate că m-am răzgândit între timp.

— Atunci va trebui să recurg la puterile mele de persuasiune. Gryff o împinse pe spate în iarbă şi îi acoperi trupul cu al lui. Şi să te readuc la gândurile iniţiale.

— Nu vreau să mă gândesc la nimic, spuse ea visătoare, în timp ce mădularul lui încercă să-şi facă loc la intrarea în tunelul ei catifelat. Vreau doar să simt.

— Hmmm. O muşcă mărunt de lobul urechii. Ce simţi acum? şopti el, penetrând-o dintr-o mişcare lentă şi fină.

— Ceva divin, răspunse ea, ridicându-şi privirea spre cer. Mi-aş dori să poată… „dura o viaţă întreagă…” să se poată prelungi toată după-amiaza.

— Prea bine – o vom lua foarte încet.

Adoptă un ritm relaxat, iar Eliza îi urmă exemplul, potrivindu-şi mişcările cu ale lui, lăsându-şi imaginaţia să plutească pe sclipirile razelor de soare. Era atât de scandalos să fie culcată afară, la lumina zilei, cu mâinile împletite în părul lui, explorându-i formele sculptate ale trupului, textura muşchilor, gustul gurii. *Şi atât de palpitant.* Când îl săruta şi îl mângâia îşi simţea întreaga fiinţă vibrând de plăcere.

Mutându-şi greutatea, Gryff îşi strecură mâna între trupurile lor şi atinse cârlionţii moi dintre coapsele ei.

— Oh, Haddan.

— Gryff, o corectă el. Spune-o.

— Gryff, şopti ea, savurându-i numele ca o picătură de miere pe buze. E atât de *bine.*

Degetele lui se strecurară şi dansară pe carnea ei.

Ea fu inundată de flăcări lichide, fierbinţeala lor devenind insuportabilă.

— Gryff!

El o penetră profund, strigătul lui împletindu-se cu al ei.

Apoi… apoi se trezi plutind – plutind pe un pat cald şi diafan, din aur tors mai uşor decât aerul, din scânteieri jucăuşe de lumină chiar mai intense decât soarele.

*

Revenind cu picioarele pe pământ, Eliza deschise ochii după o toropeală vecină cu somnul şi văzu că Gryff era încă profund relaxat, cu trupul lung şi zvelt întins complet, cu faţa în sus, în iarbă. Frunzele copacilor pictau jocuri de umbre şi lumini peste abdomenul lui şi peste dragonul tatuat.

Dintr-un impuls drăcesc, se furişă până la cutia ei cu vopsele şi o puse pe iarbă lângă el. Alegând o pensulă ascuţită, din blană de samur, o udă în apă şi o răsuci până deveni un vârf subţire.

El scoase un mârâit din fundul gâtului, dar nu se trezi.

Eliza îşi prepară un albastru azur intens şi, cu mişcări rapide şi îndrăzneţe, începu să deseneze un al doilea dragon în jurul tatuajului.

El deschise brusc ochii.

— Nu tresări, îl avertiză ea. Altfel ai să strici botul.

— Nu bot e termenul pe care îl folosesc eu pentru… Ridică atent capul. O, înţeleg la ce te referi. O privi schiţând un gât lung, curbat, şi o pereche de aripi. Foarte reuşit, murmură el. Eşti deosebit de talentată în mânuirea pensulei.

— Arta necesită exerciţiu constant, spuse Eliza, plecându-şi capul pentru a-şi ascunde zâmbetul.

Coborî şi mai mult pensula, atingând uşor perii moi de samur de capul bărbăţiei lui.

Reacţia lui fu imediată – şi fizică.

— Cred că cei doi dragoni ai tăi au nevoie de încă un coleg de joacă, îl tachină ea, luând o pensulă mai mică şi

înmuind-o într-o baltă de vopsea stacojie. Din alte câteva trăsături abile desenă doi ochi oblici plini de fantezie şi o gură cu dinţi fioroşi curbaţi.

Trezit din repaus, mădularul lui se ridică acum semeţ.

Chicotind, Eliza începu să alterneze nuanţe de turcoaz şi smarald pentru a desena un model complex de solzi sub capul cu guler.

Gryff devenea tot mai excitat cu fiecare clipă care se scurgea.

— Ai grijă. Noul tău animăluţ pare să se trezească din somn şi s-ar putea să simtă nevoia să se dezvăluie în întreaga sa splendoare proaspăt descoperită.

— Poate că animăluţul vrea să se joace doar cu dragonii, spuse ea.

— Animăluţul meu să fie pe invers? exclamă el, prefăcându-se scandalizat. Nu, te asigur, îşi flutură solzii doar în faţa femeilor.

Râdeau prea tare pentru a auzi uşorul scârţâit din ţâţâni al porţii. Fu nevoie de o tuse zgomotoasă pentru a-i atrage atenţia lui Gryff.

— Iertaţi-mă pentru întrerupere.

Gryff se ridică în capul oaselor şi se întinse după pantaloni.

— Pe toţi dracii, Cam, ar trebui să baţi înainte să dai buzna într-un loc privat.

— Am bătut. De mai multe ori. Înclină scurt din cap spre Eliza. Milady.

Aceasta îşi ţinea cămaşa strânsă la piept.

— Aş putea să discut cu tine, Gryff? continuă Cameron. Afară, te rog.

Capitolul 17

— Ce naiba te-a apucat să dai aşa buzna peste noi? vru să ştie Gryff. Şocul iniţial fusese înlocuit de o

combinaţie în proporţii egale de furie şi ruşine. De data asta blestematul tău simţ al umorului a depăşit orice limită.

Faţa lui Cameron rămase bizar de lipsită de expresie.

— Sunt conştient că tu nu găseşti nimic de râs în toată povestea asta. Luându-l pe Gryff de braţ, îl trase departe de zid. Dar vezi tu, ai insistat să aflu anumite informaţii cât de repede posibil, aşa că m-am gândit că vei dori să le auzi fără întârziere.

— Date fiind circumstanţele, încă o oră sau două nu prea ar fi contat, mârâi el.

— Îmi permit să te contrazic.

Privirea prietenului său devenise impenetrabilă.

Gryff simţi perii mărunţi de pe ceafă ridicându-i-se.

— De ce?

Cameron îi răspunse tot cu o întrebare:

— Cât eşti de apropiat, mai exact, de sora lui Leete?

— Ce vrei să spui?

— Chiar *trebuie* să îţi dau mură în gură? oftă ca un martir. S-ar părea că eşti mult mai adânc implicat în această aventură decât mi-ai dat de înţeles. Iar asta, mă tem, s-ar putea să reprezinte o mare problemă.

Gryff îşi încleştă fălcile.

— Treburile mele personale nu te privesc, Cam.

O tăcere tensionată se lăsă între ei pentru o clipă, apoi prietenul lui expiră din nou zgomotos.

— Lady Brentford e eluzivul tău Linden, spuse el fără nicio introducere.

— Imposibil, şopti Gryff. Fără îndoială te înşeli.

— Te asigur că nu. Am aruncat un ochi peste corespondenţa lui Watkins noaptea trecută şi e totul trecut în scris – absolut toate detaliile legate de proiect.

— Dar ea susţine că nu are talente artistice.

— Atunci înseamnă că nu e sinceră, răspunse Cameron. Conform scrisorilor, Watkins o consideră unul dintre cei mai buni ilustratori botanici din întreaga Anglie.

— Pe toţi dracii, şopti Gryff.

— Îmi pare rău, spuse prietenul lui încet. Dar tu m-ai

întrebat, iar eu mă simt obligat să îţi împărtăşesc toate detaliile, oricât ar fi de neplăcute. Făcu o pauză. Eşti conştient că asta pune într-o altă lumină şi ceea ce ai vrut să afli despre Brighton. Dacă Lady Brentford este Linden, asta înseamnă şi că…

Lăsă fraza neterminată.

— Asta înseamnă că ea colaborează cu baronetul în vânzarea de tablouri false, încheie Gryff în locul lui.

— Aşa s-ar părea.

În pofida picurilor de lumină ce îmblânziseră umbra proiectată de frunziş, Gryff se simţi îngheţat până în măduva oaselor. Încrucişându-şi braţele peste pieptul gol, se întoarse să privească zidul grădinii. Pietrele acoperite de iederă nu mai păreau să îi transmită o invitaţie prietenoasă. Acum păreau o barieră de rău augur, o faţadă falsă.

— Blesteme, bombăni el. De ce… de ce ar face aşa ceva când talentele ei i-ar permite să îşi câştige onest existenţa? Plătesc o sumă foarte generoasă pentru ilustraţiile ei.

— Banii exercită o atracţie puternică, spuse Cameron. Unii oameni pur şi simplu nu au niciodată destul.

— Dar Lady Brentford pare a fi exact opusul unui nelegiuit lacom şi fără scrupule.

Prietenul lui aşteptă până se stinse şi ultimul ecou al protestului înainte de a întreba:

— Cât de bine o cunoşti cu adevărat?

— Aparent, nu o cunosc deloc bine, replică Gryff încordat.

Îşi simţea pieptul ca şi cum ar fi fost încins cu un cerc de fier, apăsându-i-se peste muşchi şi tendoane, forţându-l încet să expire tot aerul din plămâni.

Cameron îşi împreună mâinile la spate.

— Îmi pare rău.

Gryff se forţă să inspire, o dată, apoi de două ori.

— Şi mie.

Era un Cerber versat, un ticălos blazat care cunoscuse toate nuanţele de bine şi rău. Era ridicol să se simtă

dezamăgit sau deziluzionat.

— Mă îndoiesc că vrei să te întorci la Londra desculţ. Vocea prietenului său reuşi cumva să pătrundă dincolo de ţiuitul brutal din urechile lui. Să îţi aduc restul hainelor?

Cizme – cizmele lui încă zăceau în iarbă, alături de haina lui şi de celelalte mărturii ale neghiobiei lui.

— Nu. Îşi frecţionă braţele, descoperind că erau reci şi fără viaţă ca două bucăţi de marmură. Mulţumesc, dar nu sunt chiar atât de laş.

— Te aştept aici.

Gryff traversă aleea, ignorând apăsarea dureroasă a pietrişului pe tălpi. „Durerea este bună”, îşi spuse el. Era o senzaţie fizică bine-venită, care reuşea să îi distragă atenţia de la lupta din sufletul lui. Deschise poarta, apoi o închise în urma lui.

— Veşti proaste? Eliza stătea nemişcată ca o statuie la marginea ierbii. Era complet îmbrăcată, cu părul prins în grabă într-un simplu coc răsucit la ceafă. Câteva bucle desfăcute îi dansau în bătaia vântului, fire subţiri de auriu împletindu-se cu nuanţele de verde-închis ale frunzişului de pe fundal când îi întinse hainele netezite cu grijă. Chipul îi era foarte palid, iar ochii îi erau umbriţi de îngrijorare.

„E şi o actriţă desăvârşită, nu doar o artistă”, îşi spuse el cu amărăciune. Se simţea sfâşiat. Confuz. Trădat. Deşi poate că nu era tocmai corect. Ea habar nu avea că el era autorul eseurilor, aşa că acuzaţia de înşelăciune intenţionată nu era un păcat pe care să i-l poată arunca pe umeri.

Ridicând privirea din pământ, răspunse scurt:

— Da.

— Îmi… îmi pare rău, şopti ea. Pot să te ajut cu ceva?

Gryff îşi înăbuşi impulsul de a râde.

— Nu. Cu nimic. Întinzându-se să-şi ia cămaşa, şi-o îmbrăcă în grabă, îndesându-şi poalele în pantaloni. Mă tem că situaţia îmi impune să mă întorc în oraş cât de repede. O pată de vopsea se întindea pe dosul palmei lui, ceea ce îl făcu să adauge sumbru: Bucură-te de arta ta. Judecând

după exemplul pe care îl am pe propriul corp, ai fost mult prea modestă în privinţa talentelor tale.

O umbră de alarmă păru să treacă fulgerător prin ochii ei când Eliza îi întinse fără un cuvânt haina.

Evitându-i privirea, Gryff îşi îndesă lavaliera în buzunar şi îşi încălţă cizmele. Un nod de nesiguranţă i se pusese în gât. O parte din el ar fi vrut să îi ceară socoteală, să îi ceară o explicaţie. Nu fusese niciodată genul care să îşi bage coada între picioare şi să fugă din faţa unei provocări, dar ce ar fi putut să îi spună? „Eşti şi o infractoare talentată, pe lângă că eşti mincinoasă, Lady Brentford?”

La drept vorbind, ar fi preferat să nu audă răspunsul de pe buzele ei.

— Drum bun, Lord Haddan, spuse ea încet. Sper că, oricare ar fi problema, se va rezolva rapid.

Incapabil să-şi deznoade limba, Gryff se mulţumi să dea din cap şi să îi întoarcă spatele.

*

Elizei i se strânse inima în piept când se închise poarta. Oricât ar fi fost de vag, ţăcănitul ei păruse să sugereze o finalitate de rău augur. Sau doar îşi imaginase că ochii lordului Haddan deveniseră mai reci, mai aspri, în timpul scurtei întâlniri cu prietenul său?

— Dar de ce? şopti ea.

Ce ar fi putut determina o schimbare atât de bruscă a dispoziţiei lui?

Ciripitul câneparilor nu îi oferi niciun răspuns.

Încercând să se scuture de sentimentul funest, începu să îşi strângă vopselele şi pensulele.

— Nu are nicio logică, bombăni ea doar pentru sine.

Nu demult se bucuraseră împreună de hohote de râs intime. Apoi o clipă mai târziu el o fixase cu o privire sumbră, împietrită.

„Ca şi cum aş fi o infractoare”.

Eliza se lăsă să cadă greoi pe iarbă şi îşi strânse

genunchii la piept. „Bucură-te de arta ta”, îi spusese el. „Ai fost mult prea modestă în privinţa talentelor tale”.

O, cu siguranţă nu ar fi avut de unde să ştie…

Un foşnet răsunând dintre plantele din apropiere o smulse din gândurile nedorite. Privi în jurul ei şi văzu o coadă portocalie legănându-se printre gerberele roz. Apoi se ivi o labă, urmată de un şuierat şi o bufnitură.

— Oh, Elf, ce ai acolo? Un şoarece de câmp mort? Oftând din tot sufletul, se duse la stratul de flori. Aş prefera de departe să fie un broscoi magic. Dacă am avut vreodată nevoie să apară un prinţ din basme, acum e momentul.

Jucăria pe care tocmai o găsise motanul nu avea nici gheare păroase, nici picioare palmate. Era un caieţel legat în piele şi închis temeinic cu o panglică verde familiară.

— Drace!

Probabil căzuse din buzunarul lui Haddan când îşi aruncase haina pe bancă. Îl văzuse mâzgălind în el suficient de des ca să poată ghici că avea să-i lipsească teribil conţinutul caietului.

Elf toarse zgomotos, părând deosebit de încântat de el însuşi.

— Creatură rea ce eşti! Haddan ar putea să creadă că am făcut-o intenţionat, pentru a-l atrage înapoi aici.

Un val de roşeaţă fierbinte i se ridică în obraji. În fond, rămăsese singură cu haina lui.

Pisica dădu cu laba în micuţa fundă de culoarea smaraldului.

— Ar trebui să te trag de urechile alea ascuţite, bombăni ea. Doar din cauza ta s-a ajuns la situaţia asta complicată.

Elf scoase un şuierat iritat.

— O, ai dreptate. Vina îmi revine mai mult mie şi impulsurilor mele nestăpânite. Ar fi trebuit să mă mulţumesc să îmi trăiesc viaţa în umbră. Dar nu, a trebuit să îmi deschid aripile şi să încerc să zbor spre cel mai orbitor astru ceresc. Eliza îşi înăbuşi un hohot de plâns. Şi ştim cu toţii care a fost soarta lui Icar. Când visurile sunt

construite doar din ceară şi pene, ar trebui să te ducă mintea să nu te apropii prea tare de soare.

Miau.

Eliza era şi ea puţin tentată să miorlăie. Oricât ar fi încercat să se convingă că plecarea bruscă a marchizului nu fusese legată de ea personal, nu se putea scutura de amintirea ochilor lui şi de expresia, oricât de trecătoare, care făcuse să pălească nuanţa lor minunată.

Dezamăgire? Nu, fusese ceva mai rău de atât. *Mâhnire. Dezgust.*

— Nu înţeleg, spuse ea din nou, mângâind cu un deget coperta de piele uzată a caietului. Pe de altă parte, ce ştiu eu despre bărbaţi şi cum funcţionează mintea lor? Îşi încleştă fălcile. În afară de faptul că, într-un fel sau altul, încă de la Adam şi Eva încoace tot femeile sunt cele care au mai mult de suferit de pe urma muşcăturii veninoase a şarpelui.

Mâna ei se opri pe panglică şi păru să o simtă tresărind sub palma ei pictată.

— La naiba, din moment ce oricum par să gonesc pe Calea spre Pierzanie, fără nimic care să mă încetinească, ce mai contează încă un păcat mic care să mă împingă înainte? Mai bine arunc o privire înăuntru. Nodul mic se desfăcu uşor. Ce secrete profunde şi întunecate poate avea marchizul de Haddan?

După ce îşi linişti conştiinţa amintindu-şi singură că el pretinsese că doar lua notiţe despre peisaj, Eliza deschise încet coperta.

Dădu o pagină, apoi încă una.

— Oh.

O singură silabă fu tot ce reuşi să rostească. Urmărind cu degetul scrisul în creion, îşi dori să fi putut nega adevărul. Dar îl avea sub ochi, scris limpede pe hârtie.

Haddan era autorul acelor eseuri lirice?

Nu, nu era o întrebare, era o realitate dură şi rece. Singura dilemă era de ce şi-ar fi dorit Haddan să îşi ascundă talentele de ochii publicului. De ce îşi alesese un

pseudonim?

De ce, de ce, de ce?

Făcu o grimasă.

— Eu, mai bine ca oricine, ştiu că există motive pentru a păstra secrete. Dar marchizul nu are de ce să-şi facă griji pentru bani. El deţine controlul asupra propriului destin, în timp ce eu…

Elf veni şi se împinse în ea, frecându-şi botul mustăcios de mâna ei.

— Da, ştiu – nu ar trebui să îmi plâng singură de milă.

Îi mângâie blana moale, căutând o doză de căldură care să îi alunge frigul din oase.

— Mi-aş fi dorit ca eu şi Haddan să ne fi împărtăşit…

Ah, dacă pentru fiecare dorinţă ar fi primit un bănuţ, acum ar fi fost bogată precum Cresus.

— Şi atunci aş putea să îi spun lui Brighton să se ducă dracului.

Miau.

— Da, şi să îl ia şi pe Harry cu el.

Pentru o clipă, şi-l imagină pe fratele ei având sub fund o furcă încinsă în foc, iar gândul o înveseli puţin. Dar la fel de rapid scânteile sfârâiră şi se stinseră, lăsând în urma lor doar cenuşă rece.

Soarele începuse să apună, umbrele tot mai lungi întinzându-se ca nişte lame de cuţit prin grădină. Sanctuarul ei i se păru brusc mai mult o închisoare decât un refugiu şi, îndreptându-şi privirea spre dungile întunecate, Eliza simţi nevoia să evadeze.

Exista un singur loc în lume unde un zâmbet ar fi făcut-o să se simtă bine-venită. Dorită.

Coborî privirea spre mâinile ei, dar vederea picturii fanteziste aproape o făcu să cedeze nervos.

Deşi îşi frecă mâinile pe pantaloni nu reuşi să şteargă imaginea persistentă. Abătându-şi privirea, aruncă micul caiet de notiţe în cutia de vopsele şi trânti capacul.

Ce bine ar fi fost dacă la fel de uşor ar fi putut pune lacăt şi pe propria ei inimă rănită.

*

Se auzi clinchet de cristal pe argint.

— Arăţi ca şi cum ţi-ar prinde bine ceva de băut, spuse Cameron, turnând două porţii generoase de tărie şi aducându-le lângă şemineu.

— Nu vreau brandy, bombăni Gryff. Vreau…

Se opri în mijlocul frazei, nefiind prea sigur cum să încheie gândul. Ce voia, *de fapt?* Să primească scuze? Era cam ipocrit din partea lui, având în vedere de câte ori încălcase el normele societăţii în privinţa a ceea ce era bine sau rău. Poate că ea nu considera acea înşelăciune artistică drept ceva rău – dacă pictura era deosebit de reuşită, iar cumpărătorul găsea plăcere în ea, ce mai conta cu adevărat cine o crease?

O întrebare filosofică dificilă. Însă nu avea chef să reflecteze la întrebări abstracte de moralitate.

— Vreau nişte răspunsuri despre ce învârte Brighton.

— Informaţia poate fi periculoasă, îi răspunse Cameron, ridicând paharul la buze. Scântei de auriu sclipind în foc se reflectară de pe sticla faţetată, amintindu-i în bătaie de joc de părul scăldat în soare al lui Lady Brentford. Eşti sigur că nu ai aflat destule deja?

Gryff îi răspunse cu un mormăit.

— Nu sunt sigur dacă să iau asta drept da sau nu. Cameron sorbi prelung. Dar dacă îmi dai voie să îţi ofer un sfat, pune-ţi întrebarea de ce anume vrei să insişti pe treaba asta, Gryff. Pune-ţi întrebarea ce încerci să obţii. Ezită. În afară de belele.

— Nu e vorba de mine, se răsti el. *Sau da?* Nu doar de mine, se corectă el. Da, acuză-mă de egoism, dar aş vrea să văd proiectul ăsta dus la bun sfârşit. Lăsând deoparte toate aspectele de moralitate, Lady Brentford e un talent artistic extraordinar, iar ilustraţiile ei adaugă profunzime şi frumuseţe cuvintelor mele. Nu încape îndoială în mintea mea că rezultatul colaborării noastre ar fi mai mult decât

suma celor două părţi.

Cameron sorbi din nou din brandy fără să spună nimic.

— Însă acum nu mă refer doar la hârtie şi cerneală. E ceva în asta ce pur şi simplu… Gryff îşi puse mâinile pe poliţa de marmură a şemineului şi făcu să răsune un răpăit scurt. Pur şi simplu nu are sens.

Prietenul lui îl privi concentrat preţ de o clipă prelungă.

— Dacă strângi mai tare de piatra aia o să se spargă în mii de cioburi mărunte.

Gryff răspunse cu o înjurătură în barbă.

— Ţi s-a băgat zdravăn în suflet.

Gryff se zbârli.

— Pe toţi dracii, Cam! Încă din prima clipă în care am cunoscut-o am detectat o oarecare prudenţă în ea – numeşte-o teamă, dacă vrei.

— O domniţă la ananghie?

El îşi încleştă pumnul.

— Îţi jur că dacă râzi de ea o să te fac să îţi înghiţi dinţii.

— Având în vedere că ţin la zâmbetul meu perlat, nu am să-ţi pun la încercare îndemânarea. Apoi Cameron renunţă la amuzamentul din tonul său. Nu cumva eşti îndrăgostit de ea?

Îndrăgostit. Gryff inspiră adânc, neştiind prea bine cum să răspundă.

— Nu… nu sunt sigur cum să îi spun. Tot ce ştiu e că e prietena mea şi are nevoie de ajutorul meu.

— Dacă intenţionezi să mergi mai departe cu treaba asta, am să văd ce pot afla despre Brighton, îi spuse Cameron. Dar, din păcate, va trebui să aştepte câteva zile. Am o obligaţie contractată anterior care nu poate fi amânată.

— Stai liniştit că nu mi-e teamă să mă murdăresc pe mâini, replică Gryff. Nu eşti singurul care poate săpa după informaţii. Am şi eu câteva surse la care pot apela.

— Genul de informaţii pe care vrei să le afli nu se numără printre subiectele discutate în mod obişnuit la vreunul dintre cluburile tale.

— Poate te va surprinde, Cam, dar nu îmi irosesc chiar tot timpul în taverne de pariuri sau budoare. Poate că lista mea de contacte nu e la fel de variată ca a ta, dar câteva dintre cunoştinţele mele nu sunt nici pe departe curate ca lacrima, replică Gryff.

— Nu îţi puneam la îndoială îndemânarea, ci doar mijloacele de a decide cum să o foloseşti.

— Am o idee de unde să îmi încep căutările. Dacă javra aia de Brighton o ameninţă pe Lady Brentford, am să îi smulg ghearele, una câte una.

— Nu mă îndoiesc că ai ieşi victorios într-o bătaie. Cameron ezită doar o fracţiune de secundă înainte de a adăuga: Dar ţine cont că s-ar putea să latri la cine nu trebuie.

— Mulţumesc pentru avertizare. Dar sunt oarecum ca un mastiff – odată ce am prins un os în colţi, nu îmi vine să-i mai dau drumul.

— Ei bine, încearcă să nu te îneci cu el.

Gryff râse fără tragere de inimă.

— Poţi să mă faci să îmi înghit cuvintele dacă voi sfârşi prin a pica de prost. Dar nu cred că se va întâmpla asta.

Cameron îl privi gânditor, arătătorul îngrijit mângâindu-i absent cercelul ce îi atârna din lobul stâng. De data asta era un turcoaz persan întunecat, în montură de aur.

— Nu încerca să adulmeci de capul tău prin cuiburile de pungaşi. Fără mine nu vei afla nimic şi rişti să bagi spaima în potenţiali informatori. Aşteaptă şi vom merge împreună după ce mă întorc.

— Presupun că nu m-ar ajuta la nimic să te întreb unde mergi.

— Nu contează, replică prietenul său. Deşi intenţionez să mă opresc pentru o scurtă vizită la Connor şi la

proaspăta lui mireasă. După ce plimbă pentru ultima dată prin pahar puţinul lichid de culoarea ambrei rămas, îl puse jos. Lady K se va amuza fără îndoială să afle că un alt Cerber a fost îmblânzit de o vizitatoare neaşteptată la Vizuina Lupului.

— Eu, unul, nu aş face atâta pe arogantul, îl avertiză Gryff. S-ar putea ca la un moment dat să se găsească ac şi pentru cojocul tău.

Cameron ignoră replica lui tăioasă, răspunzându-i cu un râs sardonic.

— Cred că pot spune fără urmă de îndoială că şansele să se întâmple asta sunt practic nule.

— S-au întâmplat şi lucruri mai ciudate.

„Cum ar fi transformarea lui Connor în crescător de capre şi transformarea mea în autor de eseuri de amenajare peisagistică”.

— Prea puţine, spuse tărăgănat prietenul lui. Ar fi bine s-o şterg. Trebuie să ajung la eşafodul de lângă Tamisa la miezul nopţii.

— Ai grijă de pielea ta, îl sfătui Gryff. Într-o bună zi…

— Tu păzeşte-ţi spatele, ripostă Cam. Ţine minte că i-ai promis lui Connor că te vei ţine departe de belele.

— Vizuina e pe mâini capabile. Asigură-l pe Lup că nu este cazul să-şi facă griji pentru acel stabiliment. Sara nu are nevoie de mine să o consilieze. Administrează Vizuina chiar mai eficient decât o făcea el.

— Cred că am să te las pe tine să îi transmiţi mesajul.

Cameron îi aruncă un salut arogant, apoi dispăru, lăsând doar o scânteiere de moment de albastru şi auriu ce zăbovi pentru o clipă în umbre.

— Belele, bombăni Gryff. De parcă eu sunt singurul din acest trio de nesăbuiţi care ajunge vreodată să dea de naiba.

Capitolul 18

Pâlpâirea unui felinar răzbătea prin fereastră, lumina acestuia fiind ca un far ce o conducea la adăpost din faţa furtunii.

Strângându-şi mai bine şalul în jurul umerilor, Eliza intră în grabă pe poarta grădinii şi bătu la uşa bucătăriei. Prin ochiurile de geam o văzu pe Augustina punându-şi deoparte haina la care cosea şi ridicându-se de la masă.

— Eu sunt, Gussie, îi strigă ea încet, şi auzi zăvorul deschizându-se.

Sunetul păru să îi elibereze toate emoţiile acumulate până în acel moment, căci la prima geană de lumină aproape că se năpusti în aerul cald şi dulce mirositor.

— Eliza!

— Îmi cer scuze că îmi fac apariţia la o oră atât de nefirească. Aveam de gând să aştept până mâine, dar… dar…

Spre consternarea ei, descoperi că buzele îi tremurau prea tare pentru a continua.

Două braţe fragile se încolăciră în jurul umerilor ei şi o traseră într-o îmbrăţişare.

— Draga mea, ştii că eşti bine-venită aici la orice oră.

Eliza îşi trase nasul, simţindu-se ca şi cum ar fi avut din nou opt ani.

— Nu… nu am ştiut unde altundeva să merg şi… şi nu am putut suporta să stau singură. Aşa că am pus şaua pe Boadicia şi am venit călare până la tine.

— Mi se pare normal! Acum stai jos şi lasă-mă să îţi prepar nişte ceai şi un platou de biscuiţi scoţieni cu nucă, îi porunci Augustina pe cel mai convingător ton al ei de nu-îndrăzni-să-îmi-ieşi-din-cuvânt. Apoi poţi să îmi povesteşti.

Zăngănitul familiar o ajută să îşi calmeze nervii întinşi la maximum. Punându-şi palmele pe lemnul cerat, Eliza se lăsă învăluită în abur şi în mirosul firelor de liliac din vaza de ceramică de lângă sobă, abandonându-se atmosferei de veselie confortabilă care domina căsuţa cochetă.

Visase să se bucure şi ea de exact acelaşi gen de

ambient, iar acum i se părea un vis imposibil de realizat. Ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— Bea asta. Augustina adăugă în ceaşca de ceai câteva picături dintr-o mică ploscă argintie. E pentru urgenţe medicinale, iar acum pare să fie cazul.

— Bleah! Eliza aproape se înecă sorbind din licoarea concentrată.

Ce e?

— Scoţienii o numesc *uisge-beatha* – sau apa vieţii. Ajută la tratarea a diverse rele.

— Dacă nu te ucide mai întâi.

— O picătură de miere o s-o facă mai uşor de înghiţit. Augustina puse lângă ceaşca de ceai o farfurie plină ochi de biscuiţi scoţieni. Odată ce te-ai întărit cu whisky şi nuci, discutăm.

Nuci. Buzele Elizei începură să tremure când îşi aminti de săruturile senzuale ale lui Haddan.

— O, vai. Trebuie să fie ceva cu adevărat grav, dacă simplul fapt de a pomeni de nuci îţi aduce expresia asta pe chip.

Clipind pentru a-şi stăpâni lacrimile, Eliza mai luă o înghiţitură din ceaiul dres cu whisky.

— O, Gussie, după toate învăţăturile tale înţelepte, cum se face că în ultima vreme am fost atât de al naibii de neghioabă?

Augustina se întinse peste masă pentru a-i strânge mâna.

— Haide, şterge-ţi ochii şi spune-mi ce s-a întâmplat. Îţi promit că nu îţi va părea nici pe jumătate la fel de rău odată ce îmi povesteşti şi mie.

Locul lacrimilor fu luat de un zâmbet ezitant.

— Sau s-ar putea să mi se pară de două ori mai oribil odată ce îl rostesc cu voce tare.

— Dă-i drumul şi descarcă-ţi sufletul, spuse prietena ei.

Eliza inspiră adânc, apoi expiră zgomotos.

— Haddan mă urăşte! spuse ea pe nerăsuflate,

lăsându-şi temerile să se reverse talmeş-balmeş. Iar acum îşi închipuie că sunt şi infractoare, nu doar o stricată. Probabil că prietenul lui a aflat… şi… e şi mai grav de-atât.

— Mai grav? murmură Augustina.

— Da, mult mai grav! Am descoperit că el e autorul acelor eseuri superbe.

— Hm. Urmă o pauză de reflecţie. Deci nu e doar chipeş ca o întruchipare a păcatului, ci şi diabolic de inteligent? întrebă prietena ei cu un zâmbet strâmb. Mie ăsta mi s-ar părea motiv de dansat pe masă, nu de plâns în ceaşca de ceai.

Eliza îşi trase nasul.

— Mă urăşte! Se smiorcăi din nou. Am văzut-o în ochii lui. Asta doar din cauza lui Brighton şi a planului lui ticălos de a realiza falsuri de artă – o, şi baronetul vrea să mă căsătoresc cu el.

Fu rândul Augustinei să clipească şocată. Scoţându-şi o batistă din buzunarul şorţului, i-o întinse Elizei.

— Suflă-ţi nasul, draga mea, apoi să o luăm de la început şi să lămurim toată treaba ceva mai încet.

Eliza îi povesti despre cum o chemase Harry la Londra şi despre propunerea cu două tăişuri a baronetului.

— Ce mizerabil, mârâi Augustina. Degetele i se încleştară în jurul cuţitului de unt. Cât despre Harry, ar trebui să i se taie boaşele. Un frate ar trebui să îşi apere sora de prădători, nu să o arunce în mijlocul lupilor.

— Da, ei bine, ştim amândouă că de la Harry nu mă pot aştepta la niciun fel de ajutor. Lăsându-şi umerii să cadă, Eliza se aplecă în faţă şi îşi apăsă palmele pe frunte. Mă simt prinsă între ciocan şi nicovală, spuse ea cu o voce pierită. Nu pare să existe nicio salvare. Gussie, indiferent în ce direcţie îmi îndrept privirile nu văd decât dezastre la orizont.

O pală de vânt făcu să zdrăngăne tocul ferestrei, iar ploaia începu să răpăie pe geam.

— E atât de derutant totul. Să îl las pe Harry să ajungă la închisoarea datornicilor? Să las Leete Abbey şi toţi

oamenii care depind de mine să cadă în ruină? Sau să accept propunerea odioasă a lui Brighton şi să sper că nu mă va zdrobi ca pe o gânganie? În liniştea bucătărie picăturile de ploaie răsunau ca nişte gloanţe ricoşând din sticlă. Nu pot nici măcar să decid care e cel mai mic dintre aceste rele.

— Vom găsi o soluţie să ieşim din strâmtoarea asta, spuse Augustina cu fermitate, însă chipul îi trădă o urmă de îngrijorare. Dar înainte să ne ocupăm de asta, spune-mi ce rol are Haddan în toate astea.

Eliza îi explică despre întâlnirea din Grosvenor Square şi cum venise marchizul la Leete Abbey în după-amiaza aceleiaşi zile.

Prietena ei observă urma vagă de culoare când Eliza îşi coborî mâinile de pe faţă.

— Ce ai acolo în palmă?

— Un dragon, mărturisi ea.

— Ah. Să înţeleg că păsările cântătoare nu au fost singurele fiinţe înaripate fâlfâind în lumina soarelui în grădina ta.

Obrajii ei deveniră stânjenitor de fierbinţi.

— Par să uit de orice urmă de bun-simţ când sunt în preajma lui.

— Nu pot spune că nu te înţeleg, draga mea, glumi Augustina.

Chiar e un bărbat foarte atrăgător.

— Da, iar eu nu am reuşit să rezist ispitei, spuse Eliza cu un râs sec. Aşa că acum m-am trezit alungată din mica mea grădină a raiului – cum ar veni. De fapt, Haddan a fost cel care a plecat furtunos şi, reflectând la comentariul lui tăios despre pictură, mă tem că e din cauză că a aflat despre păcatul meu.

— Brighton este cel care a păcătuit, draga mea, nu tu, obiectă Augustina.

— Dar în ochii lui Haddan fapta mea e la fel de odioasă precum cea a baronetului, remarcă ea. Şi aşa o va vedea toată lumea.

La aceste cuvinte, prietena ei nu putu să îi răspundă nimic.

— E teribil de ironic să descopăr acum că avem şi altceva în comun în afară de dorinţă fizică, continuă Eliza, încercând să nu îşi lase vocea să se frângă. Eu şi Haddan preţuim amândoi natura. Îşi muşcă buza. Dar asta nu mai contează cu adevărat acum.

— Nu ai de unde să ştii, insistă Augustina. Din ce mi-ai descris tu, s-ar putea ca vestea proastă primită de Haddan să nu fi avut nicio legătură cu tine. „Bucură-te de arta ta” ar fi putut să însemne… bucură-te de arta ta.

— O, ştiu sigur că de mine a fost legată, spuse Eliza, amintindu-şi umbrele care îi întunecaseră ochii verzi-aurii. Iar „bucură-te de arta ta” a avut o semnificaţie mai sumbră. Am văzut-o în privirea lui. Indiferent ce ar fi aflat, a fost ceva foarte personal. Îşi aţinti privirea asupra mâinilor ei, nereuşind să îşi smulgă gândul de la ce făcuseră cu doar câteva ore în urmă. Acum că ştiu că el e autorul eseurilor, pot să ghicesc că are impresia că a fost păcălit să cumpere bunuri stricate.

— Ei bine, atunci va trebui să îi arăţi pur şi simplu că se înşală.

— Nu ştiu cum. Eliza auzi ecoul gol al înfrângerii din tonul ei. Nu îi stătea în fire să se dea bătută fără luptă, dar în momentul acela ar fi vrut pur şi simplu să se ascundă sub masă. Oh, Gussie, mă simt cam disperată. Am impresia că singurul mod în care aş putea să scap din prăpastia asta ar fi făcând ceva drastic. *Ceva periculos.*

— Nu e cazul să intri în panică încă, o sfătui Augustina. O să ne gândim la ceva.

Eliza nu o contrazise, dar realitatea era că situaţia părea foarte sumbră. Drumul călare îi lăsase timp din belşug să reflecteze la toate posibilităţile. La început, ideea de a-şi strânge pur şi simplu lucrurile şi a o lua spre nord pentru a dispărea undeva în Lake District i se păruse o soluţie viabilă. Dar fără comanda de ilustraţii de la Haddan nu avea fondurile necesare pentru a-şi cumpăra o căsuţă.

Mai grav, dacă scandalul i-ar fi pătat numele în ochii lui Watkins şi ai celorlalţi editori din Londra – ceea ce era o probabilitate reală – nu ar fi avut în viitor cum altfel să îşi câştige existenţa.

Săracă lipită pământului. Ar fi fost săracă, fără un sfanţ şi tăvălită în noroi. Gussie s-ar fi oferit să o adăpostească, dar gândul de a fi o povară pentru resursele financiare limitate ale prietenei ei era… de nesuportat.

Ridicând privirea, Eliza o văzu pe Augustina studiind-o cu o expresie tulburată.

— Poate va trebui să iau în calcul şi propunerea lui Brighton, spuse ea încet. Cât de rău poate fi?

Prietena ei se întinse după whisky şi luă o înghiţitură mică direct din ploscă.

— Cum poţi să întrebi asta? Ai trecut deja printr-o căsnicie forţată cu un bărbat pe care nu îl iubeai, nici nu îl respectai.

— Da, spuse Eliza. Şi am supravieţuit.

— Hmm! Să te căsătoreşti cu nelegiuitul ăla! Doar peste cadavrul meu!

Eliza zâmbi, în ciuda îngrijorării.

— O, Gussie, eşti ca un balaur aprig! Îţi sunt foarte recunoscătoare că eşti dispusă să îmi sari în apărare, scuipând flăcări şi fum. Însă refuz să risc să te pârleşti şi tu în scandalul familiei mele.

— Dacă cineva va ajunge să se ardă, acela va fi Brighton, spuse prietena ei cu hotărâre. Deci hai să ne punem minţile la contribuţie.

*

— Lord Haddan! Watkins ridică surprins privirea de la ceaşca de ceai de dimineaţă. Ăăă, dacă aţi venit să mă întrebaţi dacă nu cumva a mai trimis Linden vreo ilustraţie finalizată, răspunsul este nu încă. Primul set de eseuri finale i l-am dat abia acum câteva zile.

— Nu, nu am venit să te întreb cum avansează Lady

Brentford cu picturile. Gryff se aşează pe un scaun în faţa mesei de scris a editorului şi aşteptă ca acesta să termine de şters de pe birou cele câteva picături de ceai pe care le vărsase. Am alte curiozităţi, dacă nu ai nimic împotrivă.

Faţa editorului devenise uşor pământie.

— Milord, vă rog să înţelegeţi că…

Gryff îl reduse la tăcere cu un fluturat tăios din mână.

— Nici nu am venit să te trag de urechi pentru că ai păstrat secretul asupra identităţii ei. Nu pot nicidecum să mă plâng de integritatea ta în a onora încrederea ce ţi-a fost acordată.

Watkins îşi suflă peste degetele opărite, arătând vizibil uşurat.

— Cum aţi ajuns să îi descoperiţi secretul?

— Chiar nu contează, replică Gryff, pe un ton mai tăios decât intenţionase.

Lipindu-şi vârfurile degetelor, se uită în jur, încercând să decidă cum să înceapă. Venise aici hotărât să afle mai multe despre caracterul Elizei. Dar ceea ce i se păruse a fi o idee bună în orele de insomnie de dinainte de ivirea zorilor căpătă acum o cu totul altă culoare.

Dacă l-ar fi întrebat direct dacă era sau nu capabilă să comită un fals nu ar fi reuşit decât să proiecteze o umbră de suspiciune asupra ei, indiferent dacă era sau nu vinovată. A-i păta astfel numele ar fi fost nu doar nedrept, ci şi nedemn de un gentleman.

La naiba, Cameron avusese dreptate – habar nu avea cum să investigheze în mod discret.

— Sper că nu e o problemă sexul artistului? întrebă Watkins ezitant.

Sex. Gryff redeveni brusc atent.

— Mă refer la faptul că Linden e femeie, se corectă editorul.

— Nu… nu am decis, bombăni el, conştient că deteriora întreaga situaţie. Se ridică în picioare şi îşi puse pălăria. Îţi mulţumesc pentru timpul acordat.

— Milord…

Gryff se opri cu mâna pe clanţă.

— Sper din tot sufletul că veţi reflecta atent la această problemă şi nu veţi considera un cusur faptul că nu e bărbat. Watkins rosti cuvintele foarte lent, alegându-le atent. Nu se cuvine să vorbesc despre viaţa ei personală, dar am impresia că e captivă într-o situaţie de familie foarte dificilă. Nu că ar fi lăsat să îi scape vreodată cea mai mică văicăreală. În ciuda acestui lucru, e fără îndoială un om pe care mă pot baza întotdeauna. Tuşi. O preţuiesc deosebit de mult.

— Mulţumesc, domnule Watkins, murmură Gryff.

Afirmaţia lui îi stârni un nou val de remuşcări pentru că îşi imaginase tot ce putea fi mai rău despre ea înainte de a-i cere o explicaţie. Fără a mai spune nimic, ieşi din editură şi coti vest spre Bond Street, hotărât să se descurce mai bine la următoarea lui oprire.

*

Paşi apăsaţi făcură să scrâşnească pietrişul de pe aleea îngustă ce înconjura căsuţa.

— Ah, mă gândeam că s-ar putea să te găsesc aici, Liza.

Harry dădu la o parte o coardă de trandafiri căţărători ce îi stătea în cale şi intră clătinându-se în grădina din spate a Augustinei. Era roşu la faţă, iar borul pieziş al jobenului său elegant dezvăluia o frunte lucind de sudoare.

— Eşti cherchelit, spuse Eliza sec, şi se întoarse să ude mai departe ierburile aromatice crescute în ghivece.

— Ba nu-s, protestă el. Şi chiar de-aş fi, nu-i treaba ta.

Era bine că Gussie se afla în hambar. Altfel fratele ei s-ar fi ales şi cu urechile înroşite de usturime, în completarea stomacului otrăvit de fiere.

Şi ei îi venea să scuipe pe nări flăcări şi pucioasă, însă se mulţumi să întrebe:

— Ce vrei?

Harry îşi lăţi gura într-o imitaţie jalnică de zâmbet.

— Trebuie să schimb o vorbă cu tine. Între patru ochi.

— *Suntem* între patru ochi, Harry. Gussie s-a dus să îşi ia foarfecile de grădină şi o stropitoare, aşa că poţi vorbi liber.

Nu că ar fi fost în stare să se exprime logic şi coerent

— Uite care-i treaba, trebuie să te întorci la Londra cu mine. Azi.

— Nu pot, se răsti ea. Spre deosebire de tine, eu nu am cazarea asigurată la un hotel elegant, nici nu am permanent la dispoziţie o cabrioletă scumpă.

— Dar stai de fiecare dată la Margaret, iar ea te primeşte oricând cu plăcere, scânci el. Mai ales acum, când soţul ei e plecat într-o misiune diplomatică la Sankt-Petersburg.

— Da, sunt norocoasă să am o prietenă din copilărie atât de generoasă. Dar în ultima vreme am abuzat de acest privilegiu. Nu pot să tot apar la uşa ei şi să profit de generozitatea ei oricând vreau.

Expresia lui Harry deveni posacă.

— Dar asta e important.

— Întotdeauna e. Smulgând câteva frunze ţepoase de rozmarin, le fărâmiţă între degete şi inspiră parfumul liniştitor. Mâine, poate.

Concesia se potrivea cu propriile ei planuri. Fusese nevoie de o discuţie care se prelungise până târziu în noapte – precum şi de câteva minciuni – pentru a o convinge pe Augustina că nu era cazul să intervină în forţă deocamdată.

Draga şi dârza Augustina. Bătrâna domnişoară fusese hotărâtă să pună mâna pe un vătrai şi să dea buzna în reşedinţa din oraş a lui Brighton, cerându-i să returneze pictura copiată. Acceptase cu inima strânsă să îi lase Elizei câteva zile să facă nişte cercetări la Londra… teoretic discutând cu Watkins despre posibilitatea altor comenzi de artă.

Însă adevăratul motiv era pentru a…

— Ce-ţi ia atâta, Leete?

Eliza îşi simţi măruntaiele încleştându-se. Înţelese acum de ce era fratele ei atât de neliniştit. Întorcându-se, îl văzu pe odiosul văr al lui Brighton, domnul Pearce, trecând vioi pe lângă spalier.

— Serios, Eliza, ar trebui să porţi bonetă când eşti afară în soare, spuse el. Pistruii sunt atât de urâţi la o doamnă. Pe de altă parte, tu ai avut dintotdeauna obiceiuri excentrice.

— Te rog să te abţii de la a mi te adresa pe numele mic, domnule. Nu există nicio legătură între noi care să îţi permită o astfel de intimitate, răspunse ea cu răceală, ridicând intenţionat bărbia.

— Ah, dar urmează să devenim rude, rânji el batjocoritor. Cravaşa lui îl atinse uşor pe umăr pe Harry. Du-te şi ocupă-te de cai, Leete. Doresc să discut puţin cu fermecătoarea ta soră.

Fratele ei plecă pe furiş.

Pearce aruncă o privire prin grădină, apoi făcu un pas spre ea.

Eliza luă calmă un cuţit de grădinărit din coşul ei.

Ochii lui scânteiară de răutate când se răsuci pe călcâie pentru a-i întâlni privirea.

— Din câte ţin minte, ai fost teribil de urâcioasă ultima dată când ne-am întâlnit.

— Sunt surprinsă că îţi mai aminteşti întâlnirea, având în vedere cât erai de beat.

— O, îmi amintesc, Eliza, spuse el încet.

— Ce doreşti?

Începu să îşi taie un buchet de lavandă pentru a nu-l lăsa să vadă cât de tare îi tremurau mâinile.

Pearce se mută, proiectându-şi umbra asupra ei.

— Îţi sugerez să începi să te porţi mai frumos cu mine, Eliza. Eu şi vărul Reggie suntem prieteni apropiaţi. Folosim în comun multe dintre posesiunile noastre – cai, şarete, bastoane. Era evident că se distra. Dacă înţelegi ce vreau să spun.

Ea nu îi oferi satisfacţia de a-i răspunde.

— Şi că tot veni vorba de folosit în comun… Coborî uşor vocea: Eu şi Reggie suntem parteneri şi în micuţa afacere profitabilă de care ţi-a pomenit. Tocmai am pus mâna pe o altă pictură rară care trebuie copiată, aşa că îţi sugerez să nu amâni prea mult decizia de a deveni Lady Brighton.

— M-am tot gândit la ceva, spuse Eliza, forţându-se să se concentreze pe a obţine informaţii, în loc să reacţioneze la aluziile lui batjocoritoare. De ce insistă vărul tău pe şarada unei căsătorii? Mi se pare că i-ar fi de-ajuns să mă şantajeze cu datoriile lui Harry ca să mă facă să mă supun poruncilor lui.

Rânjetul lui Pearce se lăţi şi mai mult.

— O soţie nu poate depune mărturie la tribunal împotriva soţului ei.

— Văd că v-aţi gândit la toate detaliile. Dumnezeule, cei doi chiar erau mai scârboşi decât nişte melci de grădină. Ei bine, şi eu m-am gândit. Eliza se forţă să se prefacă sigură pe ea, chiar dacă pe dinăuntru dârdâia. Aşa că am o propunere la care să vă gândiţi tu şi vărul tău. De dragul de a nu lăsa Leete Abbey şi pe fratele meu să cadă complet în ruină, iau în calcul posibilitatea de a vă ajuta şi a coopera cu voi la activităţile voastre nelegiuite. Însă singurul mod în care voi accepta asta va fi dacă vărul tău renunţă la pretenţia de a mă căsători cu el. Asta nu voi accepta niciodată.

— Nu eşti în situaţia de a pune condiţii, spuse Pearce.

— A, nu? Atunci n-aveţi decât să vă găsiţi un alt artist.

El îşi îngustă ochii.

— Imaginează-ţi asta, Eliza. Fără bani, servitorii ar pleca, iar cămările ţi s-ar goli. Leete Abbey ar deveni o ruină abandonată. Tu ai ajunge în scurt timp în stradă, iar cu numele pătat de ruşinea fratelui tău şi de bârfele despre propriile tale păcate care ar circula prin înalta societate, ce ai face ca să supravieţuieşti, ei? Izbucni într-un râs dezgustător. Ţi-ai vinde corpul sfrijit?

— Nu sunt atât de neputincioasă cum îţi imaginezi.

Pearce aruncă o privire prelungă şi relaxată în jur.

— E foarte drăguţ locul ăsta. Dar, din păcate, astfel de căsuţe vechi iau foc foarte uşor. Mă îndoiesc că o fată bătrână ramolită care trăieşte dintr-un venit minuscul ar reuşi prea repede să îşi revină dintr-un astfel de dezastru.

Măsura depravării celor doi era cu adevărat înspăimântătoare.

Un val de greaţă îi invadă violent stomacul. Înghiţindu-şi şuvoiul acru de fiere, Eliza se sprijini de ghivecele ceramice.

— Îţi place să joci dur, nu-i aşa?

— Cu cât înţelegi asta mai repede, cu atât mai bine. Pearce îşi netezi manşeta mănuşii scumpe. Câtă vreme cooperezi, totul va fi uşor pentru tine. Ba, la drept vorbind, s-ar putea să ajungă chiar să îţi placă aranjamentul nostru.

Ameninţarea lui, înţelese ea, nu avea nicio legătură cu faptul că i-ar fi dorit trupul. Voia doar să îi frângă spiritul.

Scrâşnind din dinţi pentru a nu-i răspunde, Eliza îşi făcu de lucru aranjând lavanda tăiată într-un borcan cu apă până se calmă suficient cât să poată vorbi.

— Te-am înţeles cât se poate de limpede, domnule. În cel mai scurt timp am să îi ofer un răspuns vărului tău.

Pearce păru pe punctul de a mai spune ceva când apăru Augustina de după colţ, cu braţele pline de ghivece cu flori.

— Nu ştiam că avem companie, spuse ea, mijind ochii spre vizitator şi aţintind asupra lui o privire neprietenoasă.

— Domnul Pearce tocmai pleca, spuse Eliza încet.

Gura lui se subţie, însă după o clipă de ezitare îşi duse mâna la borul pălăriei.

— O zi bună, Eliza. Vom discuta din nou cât de curând.

— Ce voia individul ăla lipicios? o întrebă prietena ei, privind coada redingotei acestuia dispărând dincolo de tufe.

— Să mă irite, răspunse ea încordată. Inspirând adânc parfumul ierburilor, Eliza îşi aţinti privirea asupra violetului-deschis al florilor, amintindu-şi mesajul lor nerostit. „Fii

calmă”. Nu-l băga în seamă, Gussie.

Sculele de grădină ţăcăniră şi zdrăngăniră când prietena ei începu să le aranjeze pe masa de plantat.

În ciuda căldurii şi a proprietăţilor vindecătoare ale plantelor, un val de răceală mortală începu să îi urce pe braţe, îngheţându-i sângele.

— Draga mea, eşti bine? Vocea Augustinei părea să vină de foarte departe. Arăţi ca şi cum ai fi pe punctul de a leşina.

Eliza îşi puse mâna streaşină la ochi.

— Domnul Pearce avea dreptate – ar fi trebuit să îmi pun o bonetă. Probabil că soarele e prea puternic pentru capul meu. Scuză-mă o clipă până mă duc înăuntru după un pahar de apă.

*

— Ziua bună, milord. Valetul de la sala de box îl salută plecându-şi capul. Aveţi chef de-un meci? Nu e ziua dumneavoastră obişnuită, dar s-ar putea să vă găsesc un partener suficient de abil.

— De fapt, am trecut să te văd pe tine, Georgie, îi răspunse Gryff. Aici, la Salonul de Box al lui Gentleman Jack, se simţea mai în largul lui decât la Watkins & Harold. În decursul ultimilor câţiva ani, îşi construise o relaţie agreabilă cu băieţii angajaţi la sală. Bărbaţii care lucrau aici ocupându-se de sacii de piele, făcând curat în vestiare şi supraveghind meciurile de box erau toţi foşti pugilişti, dispuşi să lase garda jos pentru un nobil care era generos cu glumele deocheate şi berile gratis la taverna din apropiere.

Coborând vocea, Gryff întrebă:

— Nu cumva aţi fi, tu şi prietenii tăi, interesaţi să câştigaţi nişte bani în plus?

Expresia lui Georgie deveni mai atentă.

— Vrei calule ovăz?

Gryff zâmbi.

— Excelent. Hai să mergem undeva unde să putem discuta mai între patru ochi, bine?

Dintr-o tresărire a obrazului lat, fostul boxer arătă spre un alcov de lângă colţul îndepărtat al salonului.

— Tocmai voiam să merg să împăturesc prosoapele, domnule.

Gryff îl urmă şi intră după el într-un colţ îngust din spatele unui dulap cu materiale. Aerul încă mirosea puternic a leşie, a săpun şi a sudoare.

Muşchii lui Georgie se tensionară când acesta îşi trosni încheieturile masive.

— Aveţi nevoie să spargem nişte capete, milord?

— Poate, răspunse Gryff. Dar pentru a decide asta, trebuie mai întâi să strâng nişte informaţii despre individul respectiv.

— Cine anume?

— Brighton.

Valetul scuipă pe podea.

— Doi ticăloşi strânşi la pungă, şi el şi lingăul de văr al lui cu care se tot afişează. Sunt prieteni la cataramă ei doi. Spre deosebire de dumneavoastră, domnule, nu lasă niciodată niciun sfanţ pentru noi ăştia de muncim din greu.

— Da, ei bine, Brighton nu e doar un zgârie-brânză, dar am motive să bănuiesc că încearcă să îl strângă cu uşa pe un prieten de-al meu.

Pe drum de la biroul editurii, Gryff întorsese pe toate părţile întreaga situaţie. Watkins, un bărbat cu o inteligenţă foarte practică, avea instinctiv încredere în caracterul lui Lady Brentford. Şi chiar dacă toate dovezile păreau să indice contrariul, pur şi simplu nu şi-o putea imagina în niciun fel de activitate ilegală, cu atât mai puţin una legată de artă. Dragostea ei faţă de pictură era prea sinceră, prea plină de bucurie. Nu ar fi pângărit-o niciodată cu ceva atât de sordid.

Şi totuşi, Cameron avea ochiul bine format şi nu ar fi acuzat-o fără un motiv temeinic.

Exista o singură explicaţie care putea împăca faptele

aşa cum le ştia el – Lady Brentford acţiona forţată de cineva.

— Au. Georgie scuipă din nou. Nu-mi place când cineva încearcă să mă intimideze pe mine sau pe vreunul dintre prietenii mei.

— Nici mie. Gryff scoase din buzunar o punguţă cu bani, clinchetul aurului dovedindu-se a fi un sunet mai apăsat decât cel făcut de monedele de cupru. Îmi imaginez că tu cunoşti câţiva oameni care au habar de ce se petrece în cuiburile de pungaşi din oraş.

Georgie făcu ochi mari când banii aterizară în mâna lui.

— Da, milord. Aşa e. Mângâie pielea moale. Şi având asta la dispoziţie pentru a dezlega nişte limbi, ar trebui să reuşesc să aflu tot ce doriţi să ştiţi.

— Vreau să ştiu ce învârte Brighton, replică Gryff. Rapid, dar discret. Aş prefera să nu aibă nici cea mai vagă bănuială că cineva îşi bagă nasul în activităţile lui.

Valetul îşi puse un deget pe lateralul nasului zdrobit.

— Nu vă faceţi griji, milord. Voi păstra o tăcere de mormânt.

— Excelent. Vei mai primi ceva pentru tine şi prietenii tăi odată ce terminaţi.

— Asta va fi de-ajuns, milord. Nu vreau să vă tâlhăresc. Nu când deja sunteţi atât de generos în a vă cheltui banii cu de-alde noi.

— Nu-ţi face griji, am să-i consider bani cheltuiţi inteligent. Gryff îl bătu pe umăr. Îmi ştii adresa. Dă-mi de ştire la reşedinţa din oraş imediat ce afli ceva.

Punga cu bani zdrăngăni când Georgie îşi strânse pumnul.

— Nicio grijă, domnule. Nu veţi avea mult de aşteptat.

Capitolul 19

Duhoarea descompunerii se ridica din apele fluviului în şuvoaie groase de ceaţă de un cenuşiu murdar. Eliza se cuibări mai adânc pe bancheta trăsurii, tresărind la fiecare tropot al copitelor pe pod. Sunetele îi răsunau în urechi precum un fel de cântec funebru. Şi, într-adevăr, avea impresia că spiritul ei traversa râul Styx, părăsind tărâmul viilor şi păşind într-o lume de umbre posomorâte în care morţii pluteau jelindu-şi la nesfârşit păcatele.

— Şi nu încape îndoială că am păcătuit, şopti ea.

Oricât ar fi fost de bizar, nu simţea că sufletul i se ofilise şi murise. În ciuda întunericului ce o înconjura, momentele în care făcuse dragoste cu Haddan ardeau ca o flacără mică şi veselă, o tresărire de căldură pe care o păstra vie în sufletul ei.

Chiar dacă părerea lui despre ea devenise întunecată precum cea mai adâncă beznă a nopţii. O vizită la domnul Watkins îi confirmase că marchizul îi cunoştea identitatea. Editorul îi mărturisise şi că întregul proiect era acum în pericol, căci Haddan păruse mânios şi nesigur dacă să continue sau nu.

Motivul care îl făcuse pe marchiz să se răzgândească nu era greu de ghicit. Prietenul lui probabil auzise ceva despre planul lui Brighton. Bărbaţii discutau între ei – poate chiar mai mult decât femeile – în special când erau chercheliţi.

— Am ajuns, doamnă, o anunţă vizitiul de pe capră, cu vocea înăbuşită de întunericul dens precum cerneala. Îi auzi cizmele târşâindu-se pe scara din spatele trăsurii şi coada biciului ciocnindu-se uşor de banchetă. Vă aştept aici.

Slavă Domului pentru curajoasa ei prietenă Margaret, care îi pusese la dispoziţie cai şi vizitiu fără să o întrebe nimic. Dacă i s-ar fi cerut să îşi explice misiunea, Elizei i-ar fi fost dificil să îşi exprime gândurile în cuvinte.

— Asta fiindcă ar trebui să mă duc singură la balamuc, în loc de un bordel, murmură ea cu amărăciune, păşind cu grijă în noroiul urât mirositor. E evident că minţile

mele au alunecat până la graniţa unor halucinaţii periculoase.

Aleea era pustie, iar umbrele impenetrabile, cufundate într-o tăcere încremenită. Traversând în grabă mica distanţă până la uşa cu inele de fier, Eliza îşi strânse toate rămăşiţele firave de hotărâre şi bătu cu mai multă fermitate decât simţea.

„Nu ştiu dacă a existat vreodată misiune cu sorţi mai mici de izbândă”.

Portarul mătăhălos îi aruncă o privire neprietenoasă şi îi deschise ezitant, conducând-o pe un coridor slab luminat şi în acelaşi mic birou din spate în care fusese închisă şi la vizita pe care o făcuse anterior la Vizuina Lupului.

— Aşteptaţi aici, mârâi el.

Eliza îşi dădu pe spate capişonul pelerinei şi îşi scuturǎ picioarele, inspirând şi expirând atent în timp ce privea flăcările lumânărilor din sfeşnic legănându-se în curentul dinspre uşă. Lumina vag roşiatică dansa peste gravurile erotice, infiltrându-se în gândurile ei şi făcând-o să îşi amintească, fără să vrea, de prima ei întâlnire acolo cu Haddan.

El glumise pe tema falusurilor supradimensionate şi a poziţiilor inventive. Apoi depusese un sărut uşor ca fulgul pe o bucăţică de piele dezgolită chiar deasupra mănuşii ei…

Frecţionându-şi încheietura, Eliza se grăbi să se apropie de bufet. Trandafirul lui Redouté nu se vedea pe nicăieri. Domnişoara Hawkins probabil îi urmase sfatul de a-l vinde.

O decizie înţeleaptă. În orice limbaj – secret, tacit sau rostit cu voce tare – iubirea era un sentiment foarte inconfortabil.

Clipi. *Iubirea.* O, da, iubirea era dureroasă. Precum spinii unui trandafir, putea să te înţepe dureros până la sânge. Dar, desigur, putea fi în acelaşi timp şi tandru senzuală, precum atingerea unei petale catifelate sau adierea de dulceaţă diafană. Poate că acea contradicţie făcea parte din farmecul ei.

Iubire. Ce loc bizar îşi găsise să reflecteze la acel subiect. Până în acel moment reuşise să evite să se gândească prea în profunzime la ceea ce simţea. Ceea ce trăise alături de Haddan fusese dorinţă fizică, pur şi simplu. Trupurile lor se întâlniseră preţ de câteva clipe trecătoare, apoi se despărţiseră pentru a-şi vedea fiecare de viaţa sa…

— Lady Brentford. Sara Hawkins închise încet uşa în urma ei. Dacă îl cauţi pe fratele dumitale, pot să-ţi spun că în noaptea asta nu e aici. La drept vorbind, nu l-am mai văzut cam de o săptămână.

— Nu, nu îl caut pe Harry, replică ea. Eu… speram de fapt să pot schimba două vorbe cu tine.

— Fireşte. Sara arătă spre unul dintre scaunele de lângă masa de scris. Vrei să luăm loc? Să nu te superi că îţi spun, dar pari cam nesigură pe picioare.

— Presupun că îmi tremură genunchii puţin. Nu se întâmplă prea des să intru într-un stabiliment ca acesta.

Sara chicoti.

— Sper şi eu.

Pumnii Elizei se încleştară şi mai strâns în poala ei.

— Cum… cum îţi găseşti fetele? se bâlbâi ea, neîndrăznind să ridice privirea de la încheieturile degetelor ce începuseră să se albească.

Sunetul de amuzament încetă brusc.

— Şi… şi cât pot să câştige pe săptămână în… într-un loc precum Vizuina Lupului? Am… am auzit că bărbaţii sunt dispuşi să plătească scump pentru plăcere la cele mai exclusiviste bordeluri din oraş.

Sara nu îşi permise decât o tresărire minusculă de surprindere înainte de a şi masca reacţia printr-un acces scurt de tuse. Însă Eliza avea multă experienţă în a urmări reacţiile faciale. Ceea ce văzu fu suficient pentru a o face să îşi dorească să se poată topi şi prelinge printre scândurile podelei. *Ce nebunie îi împinsese paşii aici?*

— Doar nu te gândeşti să îţi cauţi de lucru aici, Lady Brentford? spuse Sara cu blândeţe.

Nu, fireşte că nu – era o idee ridicolă. Eliza îşi feri

privirea.

— Ştiu că nu sunt frumoasă…

— Ei, ia stai aşa. Crezi că nu eşti frumoasă? exclamă Sara.

— Ştiu *sigur* că nu sunt frumoasă.

— Ha! Crede-mă pe cuvânt, ai exact genul de frumuseţe care scoate bărbaţii din minţi.

Eliza deschise gura să protesteze.

— Nu, ascultă-mă până la capăt. În primul rând nu aspectul fizic face ca o femeie să fie dezirabilă. Uită-te la mine – nu sunt o frumuseţe orbitoare, dar am fost înconjurată de gentlemani care s-au întrecut să îmi intre în graţii. Şi vrei să ştii de ce?

Eliza dădu din cap.

— Da… Aş vrea mult să ştiu.

— Gentlemanilor le place… ei bine, lordul Haddan îl numeşte spirit – acea scânteie interioară a unei femei care îi luminează întreaga fiinţă. E greu de descris, dar e ceea ce face un bărbat să îşi dorească să fie în preajma ei, ştii? Nu îi interesează doar să îşi scuture pompiţa. Le place să discute. Să râdă.

— Oh.

Eliza îşi aţinti o privire gânditoare asupra dansului sinuos al flăcării felinarului.

— Dumneata ai un foc interior, Lady Brentford. Şi arde dogoritor.

Gura ei făcu o grimasă.

— Iar ăsta e un lucru bun?

— Foarte, o asigură Sara.

— Atunci de ce nu pot lucra aici?

Sara se ridică şi se duse la bufet, unde destupă o carafă şi turnă vin de Xeres în două pahare.

— Ascultă, suntem amândouă femei inteligente, răspunse ea, odată ce puse un pahar în faţa Elizei. Sinceră să fiu, chiar dacă aş fi tentată să te las să îţi distrugi reputaţia, o astfel de mişcare ar face mult rău afacerii mele. Bărbaţilor li s-ar părea oribil de inconfortabil să

interacţioneze cu o doamnă din propria lor clasă socială – cineva care le-ar putea fi soră. S-ar duce altundeva.

După ce cântări cuvintele Sarei cât timp sorbi de mai multe ori din vin, Eliza oftă prelung.

— Înţeleg ce zici. Plimbă vinul prin pahar, iar spirala astfel formată păru să o târască şi mai adânc în confuzie. Dar problema e că am nevoie de bani. Mulţi bani. Tu eşti în mod evident o femeie de afaceri eficientă. Ai vreo idee ce aş putea încerca în afară de-a mă lega cu lanţuri de o viaţă de activităţi ilegale – ceea ce, în momentul de faţă, pare a fi singura mea opţiune?

Sara îşi netezi fustele.

— Ar fi bine să îmi povesteşti totul de la început.

Eliza îi explică şovăitoare despre datoriile fratelui ei, despre cât de mult se luptase ea personal să economisească suficient cât să-şi îndeplinească visul de-a fi liberă şi despre ultimatumul teribil pe care i-l dăduse Brighton.

— Nu mă voi căsători cu el, fireşte. Prefer să mor de foame în stradă. Dar m-am gândit că dacă mi-aş găsi de lucru ceva care să se plătească bine, aş putea să plătesc datoriile lui Harry şi să mai salvez puţin din reputaţia familiei mele având grijă să nu ajungă în închisoarea pentru datornici. Jumătate din fonduri le-am strâns din munca mea de artist şi m-am gândit că poate Brighton va accepta să îi plătesc restul în rate, cum ar veni. Ori aşa, ori deloc, şi dată fiind lăcomia baronetului, mi se pare probabil că va accepta termenii mei. Oftă. Apoi poate voi putea să încep să economisesc din nou nişte bani pentru acea căsuţă în Lake District.

— Văd că te-ai gândit temeinic la asta, spuse Sara încet. Dar, din păcate, problema, ăăă, remuneraţiei nu e chiar atât de simplă. Vezi tu, fără a intra prea mult în detalii, există o mare varietate de poziţii în lumea demimondelor, precum şi o gamă largă de recompense băneşti.

Eliza veni mai în faţă pe scaun.

— Bănuiam acest lucru, dar, drept să îţi spun, nu mi-e la fel de limpede care ar trebui să fie diferenţele.

— Nu am să-ţi descriu cele mai primitive aspecte ale activităţii – presupun că ţi le poţi imagina şi singură. Să spunem doar că fetele de aici sunt bine îngrijite şi câştigă decent. Însă doar cea mai scumpă curtezană poate spera să obţină suma pe care ai menţionat-o.

— O curtezană? replică Eliza.

Seara se dovedea a fi foarte educativă, chiar dacă nu era şi financiar un succes.

— O, *chère amie,* o damă de companie nobilă, având un singur protector, spuse Sara. Când văzu privirea întrebătoare a Elizei, lăsă să-i scape un oftat uşor, apoi continuă: Uite cum funcţionează – un gentleman ia o astfel de femeie sub aripa sa protectoare. În sensul că o instalează într-o casă cochetă, îi plăteşte servitori, o copleşeşte cu haine scumpe şi bijuterii. În schimb, ea îl amuză. Exclusiv pe el, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Înţeleg. Eliza strânse din buze. Deci curtezanele reprezintă pătura aristocrată a femeilor de moravuri uşoare.

— Da, e o exprimare potrivită. Şi doar un bărbat bogat şi-o poate permite pe cea mai bună.

Eliza îşi smuci marginea mănuşii, amintindu-şi un zâmbet arogant poleit în lumina fumurie a felinarului.

— Îmi închipui că un gentleman precum marchizul de Haddan are o astfel de prietenă nobilă instalată undeva în vreun tainic cuibuşor de nebunii.

Sprâncenele Sarei se strânseră laolaltă.

— Haddan? Nu, la drept vorbind nu are. Un râs înfioră umbrele din jurul lor. Presupun că Vânătorul de Căprioare a fost dintotdeauna prea ocupat să se plimbe din oraş în provincie şi înapoi. Vânând căprioarele, înţelegi. Îşi puse jos paharul. Deşi, sinceră să fiu, nu a fost niciodată chiar atât de diavol pe cât l-au făcut să pară gurile rele. Dincolo de reputaţia de crai desfrânat, a avut dintotdeauna o inimă de aur. Faptele lui discrete de bunătate faţă de fetele de aici

nu sunt pomenite niciodată în fiţuicile alea cu pretenţii. Sunt interesate să scrie doar despre scandaluri. Bătu meditativ cu degetele în masă. Şi chiar şi alea s-au stins. În ultima vreme pare să se fi săturat de toate. Susţine că a îmbătrânit şi a devenit mai înţelept.

Eliza îşi abătu privirea, sperând să reuşească să îşi înghită nodul care i se pusese în gât fără a se face complet de râs izbucnind în plâns.

Sara aşteptă înţelegătoare, fără un cuvânt, lăsând pâlpâirea discretă a flăcărilor şi a umbrelor să danseze pe pereţi până când Eliza îşi veni în fire suficient cât să îi ofere un zâmbet strâmb.

— Ce bine ar fi dacă vârsta ar aduce automat şi mai multă înţelepciune! Din păcate, eu am impresia că gândirea mea a devenit din ce în ce mai stupidă cu fiecare clipă ce s-a scurs. Te rog să mă ierţi că am venit până aici şi ţi-am răpit timpul.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, Lady Brentford, dar adevărul este că nu ai să poţi câştiga banii pe care îi cauţi doar ridicându-ţi fustele. Ezită. Din câte mi-ai spus, înţeleg că eşti o artistă deosebit de talentată. Nu ai niciun mijloc de a-ţi folosi talentele pentru a câştiga fondurile de care ai nevoie – în mod legal, fireşte?

Eliza clătină din cap, nevăzând rostul în a-i pomeni de ilustraţiile pentru cartea lui Haddan. Vizita pe care i-o făcuse în după-amiaza aceea domnului Watkins aproape că îi confirmase că proiectul nu avea să vadă vreodată lumina tiparului. Marchizul fusese suficient de gentleman cât să sugereze că era din cauza sexului ei, nu din cauza activităţilor ei ilicite.

— Nu există prea multe oportunităţi pentru o femeie. Editorul meu e unul dintre puţinii luminaţi la minte, dar chiar dacă lucrările mele sunt amplu lăudate, trebuie să îmi ascund identitatea reală în spatele unui pseudonim.

— Ce nedrept! Ar trebui să-ţi fie recunoscute talentele.

— Când bărbaţii fac regulile, asta e puţin probabil să

se întâmple.

Sara îşi trase nasul.

— Dar *ştiu* că ai dreptate.

— În orice caz, ilustraţiile pe care le fac pentru cărţi îmi aduc în general doar sume modeste. Iar acum nici măcar această opţiune nu îmi mai este disponibilă, îi explică Eliza. Nu îi pot cere editorului meu să rişte să aibă de suferit dacă voi fi aruncată într-un scandal, deci nu ar fi corect să-i cer să-mi dea în continuare de lucru. Îşi prinse paharul în palme, dorindu-şi ca senzaţia de căldură a vinului să i se strecoare prin piele. Trebuie să existe o cale de a-mi păstra viu visul la fericire. Trebuie doar să fiu suficient de deşteaptă să o găsesc.

— Lasă-mă să reflectez la asta. Sara ridică paharul pentru a face un toast. Pentru fericire. Şi pentru femeile care îndrăznesc să viseze că fericirea e o posibilitate reală, dacă sunt suficient de curajoase să lupte pentru ea.

Clinchetul cristalelor răsună mai tare decât sfârâitul cărbunilor.

— Mulţumesc, spuse Eliza.

Se ridică şi îşi încheie din nou pelerina, simţindu-se brusc ruşinată de cât de mărunte erau propriile ei probleme. Cealaltă femeie avea probabil de înfruntat situaţii mult mai sumbre zi de zi. *Viaţă, moarte.* Suferinţe reale. Iar ea stătea şi jelea de inimă frântă.

— Repet, ai fost foarte generoasă – mai mult decât generoasă – să mă primeşti, adăugă ea.

— Ai unde să dormi la noapte? o întrebă Sara.

— Da, o prietenă dragă din copilărie a avut generozitatea de a-mi oferi găzduire de fiecare dată când vin la Londra. Soţul ei e plecat într-o misiune diplomatică, aşa că ea susţine că se bucură foarte mult când îi ţin companie. Însă urăsc să abuzez de bunătatea ei mai mult decât e nevoie. Mă voi întoarce în provincie mâine şi, ei bine… Oftatul ei stinse flacăra celei mai apropiate lumânări. Cumva o să mă dumiresc ce să fac mai departe.

— Dacă ai nevoie de ceva bani… se oferi Sara.

Eliza zâmbi.

— Eşti cu adevărat foarte bună, domnişoară Hawkins…

— O, te rog, spune-mi Sara. Toţi prietenii aşa mă strigă.

— Sara, atunci. Numele îi alunecă foarte firesc pe limbă. Eşti foarte bună, dar pe moment am suficient să mă descurc.

— Prea bine. Dar dacă asta se va schimba, nu ezita să vii aici să-mi ceri ajutorul. În ciuda aparenţelor, Vizuina Lupului e un refugiu sigur pentru femeile care dau de bucluc.

— Mulţumesc. Eliza se duse la uşă. Te rog nu te obosi să mai chemi portarul de la sarcinile lui. Mă descurc să ies singură.

*

Având grijă să stea aproape de lambriurile cufundate în întuneric, Eliza traversă coridorul, recunoscătoare că această parte a clădirii era pustie. Un fuior de fum gri metalic plutea deasupra capului ei, singura altă tresărire de mişcare în afară de foşnetul propriilor ei fuste.

— Slavă Domnului că nu am avut niciun martor la neghiobia mea, şopti ea – apoi îşi muşcă limba în clipa în care uşa privată se deschise şi lăsă să intre o siluetă întunecată.

Lipindu-se de perete, îşi puse capişonul şi se rugă ca prezenţa ei să rămână neobservată.

O pereche de cizme grele tropăi pe covorul turcesc, paşii grăbiţi răsunând ca un ecou al bubuitului propriei ei inimi. Învăluită în umbre, silueta ce se apropia nu era decât un contur vag de picioare lungi, pelerină fâlfâitoare, umeri laţi, pălărie cu calotă înaltă… *Un bărbat.* Acest lucru deveni limpede chiar mai înainte ca Eliza să închidă strâns ochii şi să înalţe o rugăciune mută.

„Mergi mai departe, mergi mai departe”.

Tropăiturile deveniră tot mai zgomotoase, apoi Eliza avu impresia că pericolul era pe punctul de a trece. Însă în clipa următoare paşii se opriră brusc.

Ea îşi îngropă mai adânc capul în pliurile ţesăturii.

— Lady Brentford?

Ea nu răspunse.

— Pe toţi dracii din iad, ce cauţi aici?

Nu avea niciun rost să bage capul în nisip. Îndreptându-şi umerii, Eliza hotărî să îşi ascundă umilinţa făcând pe curajoasa.

— La drept vorbind, îmi căutam de lucru, Lord Haddan. Din moment ce comanda de ilustraţii s-a anulat, trebuie să îmi găsesc un alt mijloc de a câştiga suficienţi bani cât să pot supravieţui.

Gura lui Gryff se subţie într-o linie aspră.

— Dacă asta ar fi trebuit să fie o glumă, nu e amuzantă.

— Nevoile elementare pentru hrană şi un acoperiş deasupra capului nu sunt subiect de glumă, domnule, spuse ea încet. Încearcă să te lipseşti de ele.

Zugrăvit în lumina şovăitoare, profilul lui păru să devină mai blând. Mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt, îşi drese vocea cu o tuse slabă.

— Dacă ai nevoie de fonduri, Lady Brentford…

— Plata pentru serviciile din trecut? Ridică bărbia, stârnind o foarte vagă adiere în aer. Mulţumesc, dar prefer să îmi păstrez rămăşiţele de mândrie pe care le mai am şi să refuz oferta, oricât ar fi de generoasă.

— Nu… nu am vrut…

— Să îmi insulţi integritatea? Fireşte că nu. Tu consideri că nu am aşa ceva.

Dădu să treacă pe lângă el, dar el i se puse în drum.

— Lady Brentford, aş dori să discutăm…

— O, scuteşte-mă, domnule. Eliza constată brusc că îi era greu să respire. Nu îşi dorea decât să scape din acele umbre sufocante şi de mirosul mult prea familiar al apei lui de colonie cu rom şi dafin, înghiţindu-şi lacrimile, se

îndepărtă de trupul lui masiv şi cald. Nu consider că am avea nimic de discutat. Ba chiar cred că deja ne-am spus prea multe unul altuia. Am trecut pe la domnul Watkins şi înţeleg că parteneriatul nostru s-a sfârşit. Ajunge aşa.

Gryff ezită, doar atât cât să-i permită să se strecoare pe lângă el. Grăbind pasul până aproape o luă la fugă, Eliza se îndepărtă grăbită.

*

— *Bărbaţii.* Sara ridică privirea de la registrul ei contabil şi se posomorî când Gryff intră în birou. Jur, ar fi mai bine dacă li s-ar da voie femeilor să conducă lumea. Voi, bărbaţii, nu meritaţi să faceţi regulile.

— Ce nouă faptă necurată sau insultă ţi-a stârnit mânia?

Scoţându-şi pălăria, îşi trecu o mână prin păr şi se aşeză lângă masa de scris.

— O, nu mă întreba, bombăni Sara, întinzându-se după paharul ei de vin de Xeres.

Gryff privi lumina lumânării scânteind prin vinul brun roşcat şi aşteptă ca ea să continue. De regulă, era excesiv de limbută. Însă de data asta tăcerea păru să pună capăt oricărui alt comentariu. Sara se mulţumi să soarbă din băutură cu fruntea încreţită într-o cută gânditoare.

Gryff îşi încrucişă picioarele, apoi se ridică din nou şi se duse la dulăpior pentru a-şi turna o porţie din whisky-ul ei scoţian special. Tăria acestuia îl izbi plăcut în stomac, însă căldura se risipi rapid, lăsându-i măruntaiele în continuare încleştate într-o gheară rece.

Târşâitul paşilor lui agitaţi o smulse în cele din urmă pe Sara din gândurile ei negre.

— Ai vreun motiv să fii agitat ca un mânz sălbatic? murmură ea.

— Nu mă întreba, replică el.

Ea arcui o sprânceană, însă, spre consternarea lui, îi onoră rugămintea.

Blesteme, blesteme, blesteme. A deschide subiectul misterioasei vizite a lui Lady Brentford se dovedea al naibii de dificil. Femeile, îşi spuse el, repetând în minte exasperarea ei de mai devreme. Poate că ar fi trebuit să caute sanctuar într-o mănăstire mai degrabă decât într-un bordel.

— Hmm. Sara scoase într-un final un nou sunet. Mă întreb…

Gryff se răsuci brusc pe călcâie de unde stătea studiind gravura.

Îşi strânse buzele.

— Tu eşti bogat, aşa-i?

— Da, răspunse el.

— Cât de bogat?

— Foarte.

— Hmm.

Vârful creionului răpăi uşor pe pagina deschisă a registrului contabil, lăsând o dâră de urme minuscule.

— La dracu', Sara, mârâi el. Dacă ai nevoie de bani, cere-mi şi gata.

— *Nu* sunt pentru mine, spuse ea pe un ton uşor defensiv. Adevărul este că după schimbările pe care le-am făcut aicea, câştig acum chiar mai mult decât Lupul. Însă… Clătină din cap. Nu, nu, lasă. A fost doar un gând, dar mă tem că nu a fost unul prea bun. Ultimele guri de vin dispărură dintr-o înghiţitură rapidă. Nu că ideea care mi-a venit mai devreme ar fi fost cu ceva mai bună.

El puse jos paharul cu grijă.

— Ce căuta Lady Brentford aici?

— Ah, o mai ţii minte?

Oricât de mult ar fi ţinut la vechea lui prietenă, erau momente când îi venea să o înşface de umerii frumos conturaţi şi să o zgâlţâie până îi clănţăneau dinţii.

— Da, o mai ţin minte, replică Gryff scrâşnind. Acum fii bună şi răspunde-mi la întrebare.

— Nu-i cazul să îmi sari la beregată.

Înclinându-şi capul, îl fixă cu o privire care păru să îl

dezbrace de toate hainele lui scumpe şi să îi expună toate nenorocitele de cusururi în lumina proiectată de flăcările lumânărilor.

— Sara, insistă el.

— O, prea bine. Un râs scurt se sfârşi cu un oftat. Lady Brentford a venit să mă întrebe cam câţi bani ar putea spera să câştige o femeie lucrând la Vizuina Lupului.

Gryff simţi brusc un val de greaţă întorcându-i stomacul pe dos. Luase răspunsul ei sardonic despre căutarea unui loc de muncă drept o simplă glumă veninoasă, o replică sarcastică. Sprijinindu-se cu un şold pe bufet, inspiră adânc.

— Dumnezeule, ce-ar împinge-o la o asemenea disperare?

— Bărbaţii, îi răspunse Sara sumbru. Bărbaţi care încearcă să profite de talentele ei pentru propriile scopuri oribile, să îi distrugă visurile pentru propriul lor câştig egoist, să îi frângă sufletul pentru propriul lor amuzament malefic.

— Cum aşa? şopti el gâtuit.

— Fratele ei – care, dacă tot veni vorba, ar trebui fiert în ulei încins – a făcut un pact cu diavolul pentru a-şi salva propriul hoit împuţit. Datorează o avere sub formă de datorii acumulate la jocuri de noroc, iar beneficiarii sunt doi ticăloşi, Brighton şi Pearce. Aşa că acum încearcă să o forţeze să îi ajute la o activitate dubioasă legată de artă.

Gryff se ridică în picioare.

— Şi se pare că o căsătorie forţată cu Brighton e inclusă în înţelegerea lor, având în vedere că o soţie nu poate depune mărturie împotriva propriului soţ.

Gryff se lăsă să cadă din nou pe bufet cu o bufnitură zgomotoasă.

— Arăţi ca şi cum ţi-e rău, milord. Ai prefera să-ţi torni un pic de brandy în loc de whisky? Spotted Dick tocmai ne-a adus o ediţie excelentă, pe care a obţinut-o ilicit din Franţa.

— Ceea ce aş prefera, spuse Gryff lent, ar fi să storc

tot sângele din corpul lui Brighton, până la ultima picătură. Eventual cu mâinile goale.

— O reacţie cam intensă. Sara îl studie pe sub genele pe jumătate coborâte. Având în vedere că doamna respectivă ţi-e aproape străină.

— Păstrează-ţi glumele pentru mai târziu, te rog. Gryff îşi izbi pumnul în palmă. Povesteşte-mi tot ce ţi-a spus. Faptul că el nu o întrebase niciodată despre visurile ei îi făcu măruntaiele să se răsucească într-un nod şi mai strâns. Totul.

— Ai de gând să îi ucizi dragonul?

Gryff se crispă când auzi cuvântul „dragon”.

— Să spunem doar că intenţionez să le plătesc cu aceeaşi monedă.

Lumânările părură să se însufleţească şi să danseze puţin mai vioi.

— Ei bine, a zis că intenţionează să se întoarcă la Leete Abbey mâine…

Capitolul 20

— Nu. Eliza îşi încrucişă braţele peste piept. Şi ăsta e răspunsul meu final.

Augustina lovi cu pumnul în aluat până se transformă într-o bilă mare, apoi începu să îl întindă într-un disc aplatizat.

— Nu văd de ce nu. Doar fiindcă sunt mai bătrână decât vremea nu înseamnă că nu pot să mă mut dintr-un loc într-altul fără să mă veştejesc din rădăcină.

— Nu e o problemă de cât eşti de rezistentă, Gussie. Refuz să te smulg din mijlocul prietenilor tăi şi al locurilor care îţi sunt familiare, răspunse ea. Cu atât mai mult cu cât eu voi pluti ca puful de păpădie, dusă de vânt şi aşteptând să văd unde mă vor depune palele nestatornice.

— Ăsta este motiv în plus să nu zbori de capul tău,

replică prietena ei.

Eliza răsuflă zgomotos, înduioşată de loialitatea neclintită a Augustinei, dar hotărâtă să o ţină departe de primejdii. Nu îi spusese nimic despre ameninţarea urâtă a lui Pearce, ştiind că nu ar fi făcut decât să alimenteze hotărârea curajoasă a Augustinei de a le ţine piept celor doi ticăloşi. Luând-o spre nord şi îndepărtându-se cât de mult posibil de căsuţa cu acoperiş de stuf a prietenei ei, Eliza spera să atragă cât mai departe de ea şi eventualul pericol. Cu puţin noroc, avea să îşi piardă urma printre dealurile bătute de vânt şi văile regiunii Lancaster. Urma să înceapă o nouă viaţă.

„Tunete şi trăsnete! Am cam dat-o în bară cu cea pe care o am acum”.

— Te rog, vreau… vreau doar puţin timp cu mine însămi, răspunse ea. Singură, fără companie, pentru a mă lămuri ce îmi doresc.

Un nor subţire de făină se ridică în aer când Augustina îşi şterse mâinile şi puse biscuiţii scoţieni în cuptor să se coacă. O briză care intra pe fereastra deschisă îi umflă fustele, iar cu pudra delicată a părului ei argintiu arăta ca o figurină din secolul trecut. Delicată, fragilă.

— Dacă asta doreşti, fireşte că nu voi mai spune nimic.

Zâmbetul nu reuşi să ascundă durerea din ochii ei.

Secrete, neînţelegeri, jumătăţi de adevăr. Nici nu era de mirare că singura prietenie care conta fusese pusă la grea încercare.

Eliza îşi feri privirea, temându-se că ar fi putut să cedeze şi să admită că ultimul lucru pe care şi-l dorea era să rămână singură.

— Odată ce mă instalez, poţi să vii în vizită, spuse ea neconvingător, ştiind că nu avea să aline astfel sentimentele rănite ale prietenei ei.

— Fireşte. Augustina începu să facă o curăţenie metodică prin bucătărie. Încăperea răsună de zăngănit de vase şi bocănit de oale, dând voce atmosferei discordante

care se instalase în încăpere. Dar tot nu pot să nu mă întreb cum vei călători spre nord singură. Nu se cuvine ca o femeie de viţă nobilă să călătorească neînsoţită cu poştalionul.

— De acum înainte intenţionez să nu mai urmez rigorile înaltei societăţi. O guvernantă sau o menajeră ar putea să călătorească singură şi tot ar fi considerată respectabilă. Eu mă consider a fi în aceeaşi poziţie – o femeie care trebuie să muncească pentru a-şi câştiga existenţa. Eliza luă tava de ceai şi o duse la cămară. Aş prefera de departe să mă bucur de libertate mai degrabă decât să trăiesc într-o colivie de aur.

Căsnicia cu Brighton ar fi ţinut-o închisă într-o cuşcă. Văzuse bietul leu de la menajeria din Turn. Chiar şi un animal nobil putea sfârşi cu spiritul frânt în urma unei existenţe interminabile petrecute în spatele gratiilor veşnic închise.

Bombănind pentru sine, Augustina puse pe podea o farfurioară cu smântână.

— Dar în situaţia de faţă am decis să mă retrag în stil mare, adăugă ea.

Şoarece, pisicuţa portocalie, apăru imediat de după dulap. La mică distanţă după ea veni şi Elf, cu ghearele zgâriind scândurile în goana de a recupera întârzierea. Augustina se oferise să aibă grijă de el până reuşea să se instaleze.

— Voi călători într-o trăsură privată care mă va duce până în Birmingham.

Prietena ei ridică privirea de la cele două cozi agitate.

— Ştiu că e o cheltuială mare, mai ales că nu mă laşi să contribui cu nimic la fondurile tale. Dar sunt uşurată să aud asta.

Eliza îşi permise o umbră de zâmbet.

— Nu-ţi face griji în privinţa banilor. Am decis să îmi ofer un cadou de adio, ajutată de Harry. A lăsat în grajduri falnicul cal de vânătoare roib, cel pe care moşierul Twining şi-l tot doreşte de o lună încoace. Aşa că l-am vândut la un

preţ foarte frumos. Suntem amândoi extrem de fericiţi. Făcu o pauză. Nu pot spune că şi Harry va fi când va afla.

Vestea fu întâmpinată cu un hohot de râs.

— Ce ţie nu-ţi place altuia nu-i face, spuse Augustina. Măcar o dată lasă-l să fiarbă în suc propriu.

Miau. Cele două pisici loviră farfurioara goală, făcând-o să alunece pe podea.

— Da, în mod cert e cazul să sărbătorim! exclamă Augustina.

După ce îndreptă vasul şi îl reumplu cu smântână, îşi luă plosca de whisky medicinal şi turnă două porţii minuscule.

Clinchetul paharelor făcu să se risipească aerul apăsător. Precum o furtună de vară, tensiunea păru să se risipească de la sine, lăsând în bucătărie prospeţimea curată de după ploaie.

— O, Gussie. Când alcoolul o izbi în stomac cu o căldură plăcută, Eliza îşi petrecu braţele în jurul prietenei ei şi o îmbrăţişă strâns. Nimic nu m-ar face mai fericită decât să vii să locuieşti cu mine în Lake District. Dar hai să nu ne pripim. Trebuie să vedem ce se întâmplă cu Harry, apoi… putem lua o decizie mai bună.

Augustina îşi trase nasul şi îşi şterse o lacrimă de pe obrazul palid.

— Încă din copilărie ai fost mereu atât de rezonabilă. Uneori mă întrebam cine pe cine învaţă.

— E evident că unele lecţii nu le-am reţinut prea bine, spuse Eliza, clipind pentru a-şi scutura o perlă de umezeală de pe gene. În niciun caz nu aş putea spune că felul în care m-am purtat cu bărbaţii a fost rezonabil.

— Haddan este un neghiob pentru că nu ţi-a oferit şansa de a te explica, spuse Augustina. Un individ chipeş şi fermecător, dar totuşi neghiob.

„Şi care cel mai probabil mă crede o târfă intrigantă şi vicleană”, îşi spuse Eliza, dar a rosti gândul cu voce tare nu ar fi făcut decât să aprindă noi scântei. Era mai bine să lase tăciunii să se consume până nu mai rămânea decât cenuşa

din ei.

— Nu a fost niciodată nimic mai mult decât o pasiune trecătoare, Gussie. Pentru amândoi.

Augustina mută cu grijă borcanul cu flori tăiate aflat pe pervaz, mâinile ei zăbovind pe petalele galbene.

La naiba, oare de ce trebuia ca narcisele să însemne iubire neîmpărtăşită?

— Tot nu ştii să minţi prea bine, spuse prietena ei cu un zâmbet amar.

— Nu cumva să arzi biscuiţii, o avertiză Eliza. *Asta* în mod cert mi-ar frânge inima.

Slavă Domnului că râsul era un balsam pentru suflete. Tava fierbinte fu scoasă din cuptor şi se aşezară la masa mică pentru a-şi rupe bucăţele din prăjitura încă aburindă, ca nişte copii neascultători, reuşind şi să se ardă pe limbă.

— Mmm, când ai de gând să pleci? întrebă Augustina, făcându-şi vânt în faţa buzelor.

— Poimâine. Am câteva lucruri la abaţie pe care trebuie să le împachetez. Dar acum că m-am hotărât, vreau să plec rapid, înainte ca Harry şi Brighton să apuce să îmi pună beţe în roate.

— Ha. N-au decât să încerce, draga mea. Bătu un ritm marţial pe lemnul de stejar brăzdat de urme. N-au decât să încerce.

*

— Sper sincer că prietenii tăi mi-au lăsat şi mie una dintre acele ţigări de foi indiene nelegiuit de scumpe.

Gryff privi în jurul lui şi văzu silueta întunecată a lui Cameron încadrată în uşa biroului.

— Te rog să te serveşti, replică el, punând pe o măsuţă cutia din lemn de santal sculptat.

— Sărbătorim ceva?

Scuturând burniţa de pe haină, Cameron studie cele trei siluete mătăhăloase care se lăfăiau lângă şemineu, fiecare dintre acestea savurând un pahar mare de brandy

scump în completarea ţigaretelor subţiri de tutun rar. Marmura sculptată era înconjurată de rotocoale de fum parfumat, care înăbuşeau sunetul aspru al hohotelor de râs.

— Achiziţionarea unei picturi. Gryff arătă spre o acuarelă mare sprijinită de perete. Metaforic vorbind.

Cameron se apropie şchiopătând pentru a arunca o privire.

— Ce-ai păţit la picior? îl întrebă Gryff.

— Am căzut. Prietenul lui îşi trase la o parte manşeta, dezvăluind o mână bandajată gros. De la o fereastră de la etajul doi.

Lumina proiectată de sfeşnicul cu glob de sticlă dezvălui o urmă de vânătaie întinzându-se pe jumătatea stângă a maxilarului.

— Ce stângăcie din partea ta. Încruntarea lui Gryff se accentuă când privirea i se mută asupra tăieturii subţiri de pe fruntea lui Cameron. Aia pare să fi fost făcută de un cuţit. Să înţeleg că ai fost împins pe fereastră cu o lamă de oţel?

Prietenul lui se mulţumi să ridice din umeri şi se întoarse să studieze pictura.

— Se pare că nu era nevoie să mă grăbesc să mă întorc în oraş, murmură el după ce îşi petrecu minute bune studiind copia realizată de Eliza după acuarela semnată de Maria Sibylla Merian. Apoi aruncă o privire piezişă spre foştii boxeri. Pe toţi dracii, sper că nu l-aţi brutalizat prea tare pe Bursuc. Noi doi facem destul de des afaceri împreună, şi nu-mi va fi recunoscător dacă i-aţi creat orice fel de probleme în local.

— Nu au existat niciun fel de probleme. Gryff îşi lăsă colţurile gurii să se ridice într-un zâmbet şi ridică vocea: N-au fost deloc probleme, nu-i aşa, Georgie?

— Nu, milord. Bursucul a renunţat bucuros la mâzgălitură. Ştiţi, încă nu îl plătise pe individul care i-o adusese şi când a aflat că obiectul fusese furat de la proprietarul de drept a fost şocat – absolut şocat!

Prietenii lui hohotiră zgomotos spre paharele lor.

— Şi s-a bucurat să afle că intenţionăm s-o dăm înapoi.

— Fireşte, le-am cerut prietenilor mei să îi ofere ceva drept măsură a recunoştinţei mele, adăugă Gryff. Pentru că a făcut ceea ce trebuia să facă.

Faţa pătrăţoasă a lui Georgie se schimonosi într-un rânjet larg.

— Dumnezeule, printre talentele tale ascunse pare să se numere şi o înclinaţie deosebită spre viciu, spuse Cameron pe un ton admirativ. Poate ar trebui să iniţiem un parteneriat.

— Mă simt flatat, dar după ce termin trebuşoara din seara asta, nu prea mă mai interesează să îmi fac de lucru în măruntaiele sordide ale Londrei.

Cameron scoase un chibrit şi îşi aprinse o ţigară de foi.

— Mai ai de mers undeva?

— Da. La o întâlnire cu Brighton şi cu vărul lui la Raţa Neagră, care, din câte mi s-a spus, e una dintre speluncile lor favorite.

Auzind numele mizerabilei taverne de pariuri din Seven Dials, Cameron arcui o sprânceană neagră.

— Nu pari să ai nevoie de ajutoare suplimentare, dar cum întâlnirea promite să fie interesantă, poate voi veni şi eu să urmăresc spectacolul.

— Ne întâlnim şi cu altcineva în apropiere de taverna de pariuri, spuse Gryff. Cu magistratul.

Cameron expiră leneş, formând un rotocol de fum perfect. Îl privi risipindu-se lent înainte de a spune:

— Acum că mă gândesc mai bine, nu ar fi înţelept din partea mea să îmi fac apariţia.

— N-ai fi în mare pericol. Autoritatea locală e domnul Bolt, care s-a ocupat şi de investigaţia despre problemele recente ale Lupului, replică Gryff. Îl cunoscuseră amândoi pe individ când prietenul lor

Connor fusese bănuit de o infracţiune. Iar Bolt a decis că impresia lui iniţială a fost greşită şi că trăsăturile tale –

precum şi pietrele preţioase care îţi atârnă de la ureche – *nu* îi sunt, de fapt, familiare.

— Cum ai reuşit asta?

— Cu o donaţie generoasă spre fondul caritabil pentru orfani al soţiei sale, răspunse Gryff. Sunt întotdeauna dornic să ajut o cauză nobilă.

Cameron îşi înăbuşi un zâmbet.

— Nu încetezi să mă surprinzi.

— Intenţionez să le ofer baronetului şi blestematului de văr al lui un şoc şi mai mare asupra simţurilor lor. Le făcu semn celor trei bărbaţi strânşi în jurul focului. Sunteţi gata, băieţi?

Paharele se aşezară cu un clinchet pe poliţa de piatră, iar covorul Aubusson fu traversat de trei perechi de cizme ţintuite.

— Da, milord, spuse Georgie, aruncând în foc chiştocul ţigării. Să mergem să spargem nişte capete.

— Nu vom folosi forţa decât dacă va fi necesar, le aminti Gryff, deşi îşi însoţi cuvintele cu un rânjet malefic. Desigur, dacă vor încerca să fugă de braţul legii, va fi de datoria noastră să avem grijă să nu se poată sustrage justiţiei.

— O, promite să fie teribil de distractiv, spuse Cameron. Ia-o înainte.

*

— Ai ajuns exact la timp, Haddan. Bolt îşi închise ceasul de buzunar şi studie siluetele învăluite în umbră din spatele lui Gryff. Şi văd că ţi-ai adus şi tu întăriri.

— Doar în caz că ne-ar prinde bine forţe suplimentare. Ţin neapărat să mă asigur că viperele alea două nu ne scapă printre degete.

— Da, mi-ai spus. Bolt arcui o sprânceană. Există vreun motiv anume?

— Datoria mea de cetăţean responsabil, replică Gryff fără a clipi. Odată ce infracţiunea mi-a fost adusă la

cunoştinţă, onoarea mi-a impus să iau măsuri.

— Foarte lăudabil, spuse magistratul sec. Privirea lui zăbovi pentru o clipă asupra trăsăturilor lui Cameron înainte de a se muta spre trioul de foşti boxeri. Şi să înţeleg că aceştia sunt alţi cetăţeni responsabili.

— Fireşte.

Magistratul fluieră uşor, făcând să apară alţi patru bărbaţi la fel de mătăhăloşi din spatele lui.

— Urmează-mă, milord.

Bolt se strecură printre două depozite din cărămidă ai căror pereţi stăteau să cadă şi îi conduse pe o alee îngustă.

— Brady şi Miller, voi doi ocoliţi clădirea şi păziţi ieşirile din spate. Restul veniţi cu mine.

Un nor gros de fum plutea sub grinzile înnegrite ale încăperii cu tavan jos, înăbuşind sunetele făcute de bărbaţii de la mesele de joc. Zarurile zornăiau, cei care pierdeau gemeau şi îşi înecau amarul în halbe de bere.

Gryff miji ochii pentru a vedea prin pâclă.

— Acolo.

Arătă spre un alcov unde o jumătate de duzină de jucători erau strânşi în jurul unei mese, jucând *21.*

În încăpere se lăsă brusc o tăcere nefirească, gemetele şi bombănelile încetând în clipa în care Bolt îşi croi drum prin mulţimea încâlcită de scaune.

Brighton ridică privirea spre grupul ce se apropia, ochii lui înroşiţi făcându-se mari de spaimă când tropotul cizmelor ajunse lângă el.

— Îmi pare rău, dar la masa asta nu mai e loc. Găsiţi-vă un alt amuzament, spuse Pearce, încercând să afişeze un aer de bravadă.

Spre marea satisfacţie a lui Gryff, fanfaronada lui nu convinse pe nimeni.

— Sir Brighton. Domnule Pearce.

Tonul lui Bolt se dovedi considerabil mai ferm.

Cei doi bărbaţi îşi împinseră scaunele în spate.

— Ce doreşti? întrebă Brighton.

— Sunteţi arestaţi.

Ceilalţi jucători de la masă se grăbiră să îşi abandoneze cărţile şi dispărură în întuneric.

Baronetul păli.

— Sub ce acuzaţie?

— Tâlhărie, vânzarea de falsuri, şantaj, agresiune. Bolt aruncă pe masă o coală de hârtie. Restul acuzaţiilor sunt trecute aici. Poţi să le citeşti pe îndelete în închisoarea Newgate.

— A… asta e absurd! Acuzaţiile sunt false, exclamă Brighton. Nu poţi dovedi nimic. Arată-mi un martor care să confirme o asemenea adunătură de minciuni mizerabile!

Gryff veni în faţă.

— Eu, în primul rând. Şi mai sunt şi alţii care îmi vor susţine mărturia. Trânti şi el un pachet lângă hârtia prezentată de Bolt. Proprietarul cuibului de pungaşi la care apelezi de obicei a mărturisit totul şi ne-a dat o listă detaliată cu toate potlogăriile cu care te ocupi. Şi care sunt, dă-mi voie să adaug, destul de numeroase. Zâmbi în sinea lui când faţa baronetului se boţi de spaimă. Hârtiile erau goale, o simplă cacealma. În plus, aceşti gentlemani aici de faţă… Arătă spre Georgie şi cei doi însoţitori ai acestuia. Vor confirma totul.

— Cum… Cine…

În timp ce vărul lui se bâlbâia, Pearce se retrase pe furiş în spate şi ţâşni brusc pe o uşă îngustă. Gryff le făcu semn celor doi însoţitori ai lui Georgie.

— Mergeţi după domnul Pearce şi informaţi-l că ar fi extrem de nepoliticos din partea lui să îl facă pe gardian să aştepte.

Brighton se holbă la el cu gura căscată, chinuindu-se să respire ca un păstrăv prins în cârlig.

— Ha… Haddan, nu înţeleg. Cu… cu siguranţă este vreo greşeală la mijloc.

— Singura greşeală e a ta.

— Dar ce rău ţi-am făcut vreodată? Baronetul se aplecă în faţă, răsuflarea lui fierbinte duhnind a brandy. Haide, suntem amândoi gentlemani. Spune-mi ce îţi doreşti

şi vei primi. Doar fă-l să plece pe gunoiul ăsta nespălat.

Gryff prinse între degete reverul redingotei lui Brighton. Era confecţionat din cea mai fină lână merinos, moale precum un nor de vară. Trăgându-l pe baronet mai aproape, îi spuse:

— Poţi să-ţi iei oferta de gentleman… Coborî vocea până deveni o şoaptă vibrantă: Şi să ţi-o bagi unde nu bate soarele niciodată, şarpe dezgustător ce eşti.

Dură o fracţiune de secundă până când zâmbetul arogant dispăru de pe chipul baronetului. Smulgându-se din strânsoarea lui Gryff, scoase un cuţit din cizmă şi dădu să îşi încolăcească braţul pe după gâtul lui Gryff, intenţionând fără îndoială să îl ia ostatic pentru a-şi negocia propria libertate.

Se mişcă rapid, cum ar fi fost de aşteptat din partea unei vipere veninoase. Dar reacţia lui Gryff fu şi mai rapidă.

Brighton ţipă când încheietura îi fu împinsă forţat în spate, cu un zgomot de oase zdrobite şi tendoane rupte.

Cuţitul căzu zdrăngănind pe podea. Bolt îl împinse cu piciorul deoparte.

— Mi-a rupt mâna, gemul Brighton, zvârcolindu-se de durere.

Gryff îl îmbrânci spre oamenii lui Bolt.

— Luaţi-l de aici până nu îi rup toate vertebrele din coloana aia vertebrală de laş.

Georgie se aplecă să culeagă arma de sub masă.

— O lucrătură excelentă, milord, spuse el, trecându-şi uşor lama peste degetul mare. Pot să-l păstrez eu?

— Este al tău, spuse Gryff. Adăugă şi câteva monede în mâna fostului boxer. Îţi rămân recunoscător şi ţie, şi prietenilor tăi pentru ajutorul acordat.

— Oricând, milord, răspunse Georgie, scoţându-şi scurt şapca.

Întorcându-se spre Cameron, spuse:

— Te-ai distrat suficient în seara asta? Sau vrei să mă însoţeşti şi la ultima mea oprire?

— O, te rog, să-i dăm bătaie. Nu m-am mai distrat aşa

bine de când l-am văzut pe Connor învineţindu-le ochii celor trei brute cărora li s-a părut o farsă grozavă să îi spargă ochelarii lui Sally Fielding. Prietenul lui îşi înclină capul. Izbucnirea de mânie a Lupului nu m-a surprins, dar trebuie să recunosc, pe tine nu te-am mai văzut niciodată să îţi încordezi aşa muşchii.

— Să îmi flexez muşchii? Gryff îşi strânse degetele într-un pumn. Crede-mă, Cam, asta a fost doar o mică introducere.

— Dumnezeu să-l aibă în pază pe următorul nelegiuit cu care ne vom întâlni.

— Mă îndoiesc că Atotputernicul va binevoi să ridice un deget pentru a-i ajuta pe aceşti viermi mizerabili, spuse Gryff. Cartoforii din calea lui se dădură rapid la o parte când trecu semeţ pe lângă mese. Cred că nu va avea nimic împotrivă dacă îmi continui misiunea de înger al Răzbunării.

— Vai, vai, uite o altă faţă a marchizului nepăsător, spuse Cameron. Derbedeu amator de distraţii, scriitor liric, iar mai nou şi Cavaler ai Dreptăţii în armură strălucitoare.

— După cum ziceai şi tu, toţi avem feţe ascunse. E nevoie doar de situaţia potrivită pentru a le scoate la iveală.

— Care e următorul rol? După cum îi stătea în obicei, Cameron continuă să îl înţepe: Soţul Perfect?

Gryff îşi mută brusc privirea spre el.

— Vrei să te alegi cu urechile smulse?

Cameron îşi duse un deget la cercelul cu diamant, prefăcându-se oripilat.

— O soartă mai neagră decât moartea!

— Ticălosule! Un zâmbet îi flutură pe buze. Nu ştiu de ce sunt prieten cu tine.

— Cine altcineva ţi-ar fi făcut cadou un tatuaj cu un dragon?

Gryff deschise uşa cu piciorul şi ieşi hotărât în beznă. Mai era ceva imprimat pe pielea lui ce nu avea să poată şterge niciodată. Râsul unei doamne, spiritul unei artiste, pasiunea unei femei.

— Aşa-i. Ştiam eu că trebuie să existe un motiv. Poţi fi sigur că te bucuri de recunoştinţa mea eternă.

— Aşa mă şi gândeam. Cameron rânji, apoi înjură când se împiedică de o căpăţână de varză stricată. Unde mergem?

— La închisoarea Newgate, îi răspunse Gryff. Mai am de stors câteva lucruri de la Brighton înainte să termin cu el. Dacă doreşte să îşi salveze pielea, va alege să coopereze.

— Şi după?

— Următoarea misiune va trebui să aştepte până mâine, spuse Gryff. Însă tu ar trebui să rămâi la pat şi să îţi oblojeşti rănile. Nu voi avea nevoie de ajutorul tău. Plesni din palme. Am să mă descurc uşor de unul singur.

Capitolul 21

Încăperea cavernoasă care adăpostea sala de box răsuna de lovituri ritmice de piele pe piele. Gryff îşi lăsă tălpile goale să alunece pe pânza aspră, răsucindu-se doar atât cât să se ferească din calea pumnului înmănuşat îndreptat spre obrazul lui.

— Excelent, milord. Asta a fost una dintre loviturile mele mai eficiente.

Gryff mulţumi pentru compliment ţintind un pumn spre rinichiul lui „Gentleman” Jackson.

— Ajunge pe azi, spuse faimosul instructor de box când lovitura trecu milimetric pe lângă trupul lui masiv. S-ar putea să fiu nevoit să renunţ la a mai boxa câteva runde cu dumneavoastră, domnule, ca să nu aibă de suferit reputaţia mea.

Gryff râse şi prinse prosopul pe care i-l aruncă unul dintre asistenţi.

— Când te mişti la trei sferturi din viteza normală, reuşesc să te mai ating şi eu din când în când. Dar nu îmi

fac iluzii că îndemânarea mea s-ar putea compara cu a ta.

— Şapte optimi, spuse Jackson cu un zâmbet viclean. Mă faceţi să muncesc al naibii de serios, milord. Va trebui să vă taxez suplimentar.

— Cu plăcere, replică Gryff, ştergându-şi firicelele de sudoare de pe piept. Mulţumesc pentru sesiunea de sport.

Zâmbetul i se înăspri când se uită în jurul lui şi îl văzu pe Leete şi pe doi dintre prietenii săi în zona destinată antrenamentelor. Cei trei loveau cu rândul într-unul dintre sacii mari de piele, umpluţi cu rumeguş, sub supravegherea atentă a unui antrenor.

„Nişte coate-goale indolenţi”. La fel ca toţi ceilalţi clienţi ai salonului de box al lui Gentleman Jackson, cei trei tineri erau goi de la brâu în sus – ceea ce scotea în evidenţă moliciunea cărnoasă a trunchiurilor lor. Nivelul de îndemânare era la fel de puţin impresionant, însă în loc să muncească serios, cei trei erau ocupaţi să se tachineze şi să se înţepe reciproc, flecăreala lor zgomotoasă atrăgând priviri mânioase din partea celor care veneau regulat la antrenament.

Însă toate acestea urmau să se schimbe în curând, îşi spuse Gryff cu o satisfacţie sălbatică.

Jackson urmări privirea marchizului până la fratele Elizei.

— Nu cred că ar trebui să le permit în continuare tânărului Leete şi prietenilor săi să mai vină pe-aici. Îmi fac impresia de soi rău, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Ţopăie mult şi fac paradă de poziţii... Fostul campion îşi flexă un braţ musculos. Dar într-o situaţie-limită, niciunul dintre ei n-ar fi în stare să spargă nici măcar un ou cu pumnul ăla.

— Sunt un soi foarte rău, consimţi Gryff după o ezitare de o fracţiune de secundă. Lumina după-amiezii cădea pieziş prin ferestrele înalte ale salonului, surprinzându-l pe Leete într-o pauză, încercând să îşi netezească favoriţii cu mâna băgată într-o mânuşă mare. Dar nu e cazul să-ţi faci griji. Nu o să-ţi mai stea pe cap prea multă vreme.

— Atunci nu va trebui să îmi irosesc timpul alungându-i cu câte un şut în fundurile lor preţioase?

— Nu, replică Gryff. Lasă asta în seama mea.

Petrecându-şi prosopul pe după gât, porni agale spre colţul ringului de box.

Leete ridică privirea şi îl salută zgomotos, ca şi cum ar fi fost prieteni.

— Salutare, Haddan. Împăunându-se în faţa prietenilor lui, îi adresă un salut arogant. Ai fost într-o formă de zile mari cu Jacks, ei?

Gryff dădu din cap şi îşi dezgoli scurt dinţii.

Interpretând gestul lui drept un zâmbet, Leete îşi scoase pieptul în afară.

— Te-am văzut administrându-i câţiva pumni campionului. Lovi uşor sacul de box. Încep şi eu să mă descurc binişor cu pumnul – orice gentleman care se respectă trebuie să-şi poată apăra onoarea, nu-i aşa?

— Ai mare dreptate. Gryff bătu din mănuşile groase. Jackson a fost nevoit să îmi întrerupă antrenamentul înainte de vreme. Nu cumva ai avea chef să intri în ring pentru o mică înfruntare amicală?

Chipul lui Leete se lumină de mândrie.

— Pe Zeus, fireşte! exclamă el, aruncând pe furiş o privire prin salon pentru a vedea cine îi observa triumful social. Vestry, croncăni el, făcându-i semn unuia dintre amicii lui. Fii bun şi vino să-mi strângi şireturile mănuşilor înainte să mă iau la pumni cu prietenul meu Haddan.

De data asta zâmbetul lui Gryff fu sincer. „În scurt timp ai să ajungi să îţi înghiţi cuvintele – precum şi o bună parte dintre dinţi”.

Se mutară în mijlocul ringului.

— Eşti gata? Gryff se aşeză în poziţie de luptă, în timp ce Leete încă se schimonosea spre amicii lui.

Paf! Fratele Elizei făcu un pas împleticit în spate.

— Fii atent, Leete, mârâi Gryff.

Paf! Următoarea lovitură fu suficient de puternică pentru a umple de sânge nasul vicontelui.

— Ai să înveţi o lecţie importantă în după-amiaza asta.

Mândria lui Leete dispăru în spatele unei expresii confuze. Încercă un zâmbet tremurător.

— La naiba, da tăios croşeu de dreapta mai ai, domnule.

— Ţine-ţi mâinile sus, îl avertiză Gryff. Ţine minte – un gentleman trebuie să fie în orice clipă capabil să îşi apere onoarea.

— A… aşa-i.

Leete încercă moale un croşeu, pe care însă Gryff îl pară, în timp ce îşi înfipse celălalt pumn în burta vicontelui. Forţa loviturii îl puse pe viconte la podea.

— Ridică-te, spuse Gryff amabil.

Gemând de durere, Leete reveni în picioare.

— Mâinile sus, îl avertiză Gryff din nou, dându-i un pumn în bărbie ce făcu să îi zboare capul pe spate. Demonstrează-mi că eşti curajos.

Cu aceste cuvinte începu să îl altoiască sistematic pe fratele Elizei. Coaste, piept, bărbie – pe toate începuseră să apară vânătăi pestriţe.

— Pa… pauză, domnule? icni Leete printre buzele umflate.

— Nu, nu, hai să-i dăm bătaie, spuse Gryff, înfigându-şi din nou pumnul în corpul lui.

O expresie de teamă inundă acum ochii învineţiţi ai lui Leete. Dacă ar fi cerut îndurare şi-ar fi atras ruşinea de a fi considerat laş, însă pedeapsa necruţătoare pe care i-o administrase Gryff îl adusese în pragul panicii. Târându-se în spate, încercă să se ferească de lovituri. Respira gâfâit, cu părul buclat cu grijă lipit acum de ţeastă din cauza transpiraţiei.

Gryff se opri în cele din urmă, însă doar pentru că avea nevoie ca individul să rămână conştient.

— Haide, să mergem să ne răcorim.

Prinzându-l pe viconte de un braţ fără vlagă, îl târî până într-unul dintre vestiarele de la marginea sălii.

Văzând expresia lui Gryff, ceilalţi doi ocupanţi se grăbiră să îşi strângă hainele şi fugiră.

— O, Doamne, scânci Leete. Cred că mi-ai rupt nasul.

Înşfăcându-l pe viconte de ceafă, Gryff îi împinse capul într-un butoi cu apă şi îl ţinu acolo preţ de câteva secunde bune înainte de a-l scoate cu o smucitură.

Leete plângea în hohote acum, lacrimile şiroindu-i pe faţa udă şi amestecându-se cu sângele întunecat din nasul lui zdrobit.

— Nu înţeleg, nu înţeleg!

— Urmează să îţi explic. Aşa că ascultă atent, fiindcă nu am de gând să mă repet.

Cu umerii căzuţi, Leete se lăsă în genunchi. La porunca lui Gryff ridică privirea, cu un ochi închis complet de cât era de umflat şi colorându-se din violet într-o nuanţă palidă de verde.

— În primul rând, repetă după mine – responsabilitatea unui gentleman e de a avea grijă de familia lui. El o protejează.

— Re… responsabilitatea unui gentleman e… e de a avea grijă de la… familia lui. El o… o protejează.

— Încă o dată.

Leete reuşi să rostească bâlbâit cele două propoziţii printre gemetele joase.

— Bagă-ţi asta bine în cap, Leete. Gryff îşi luă redingota dintr-un cui şi scoase din buzunar un teanc de hârtii. Ţi-am cumpărat datoriile acumulate la jocurile de noroc şi am avut o mică discuţie cu Brighton despre un anumit rămăşag nescris. Este acum anulat din toate punctele de vedere.

Lacrimile vicontelui deveniră acum lacrimi de uşurare.

— O, pe Dumnezeu din ceruri, mulţumesc, domnule!

— Nu-mi mulţumi, mârâi Gryff. Nu am făcut-o pentru tine. Am făcut-o pentru sora ta, care merită mai mult decât să aibă drept frate un vierme mizerabil ca tine.

— Îţi… îţi jur, se bâlbâi Leete. Voi fi mai atent la Vizuina Lupului de-acum încolo.

— Ba la drept vorbind nu vei fi. Gryff separă un pachet sigilat dintre hârtiile din mâna lui şi îl aruncă pe podea. În scurt timp vei lua startul într-o viaţă nouă – găseşti acolo toate detaliile şi vei avea timp din belşug să le citeşti pe durata călătoriei.

— Călătorie? scânci fratele Elizei, singurul ochi care încă nu se învineţise căscându-se larg de spaimă.

— Da. Unul dintre asistenţii de aici te va însoţi până la apartamentul tău de la hotelul Albany, unde servitorul tău ţi-a pregătit deja cufărul de călătorie. Cu fluxul din seara asta vei pleca spre Bombay, unde ţi-am aranjat un post în cadrul Companiei Indiilor de Est.

— India? ţipă Leete. Nu… nu vreau să merg în Inia.

— Nu, îmi închipui că nu vrei. Dar poţi fi sigur că te vei afla pe acel vas. Gryff îndesă restul hârtiilor înapoi în buzunarul redingotei, în afară de o singură coală. Şi nu ai să te întorci în Anglia până nu sunt eu convins că te-ai transformat în bărbat, dintr-o balegă egoistă şi smiorcăită.

Leete izbucni în plâns, sunetele subţiri, scâncite, gâlgâindu-i în fundul gâtului.

— Şi ţine minte că dacă vei încerca să o intimidezi pe sora ta sau să pui piciorul înapoi în Anglia fără permisiunea mea, am să te provoc la duel şi am să-ţi înfig un glonţ în căpăţâna aia seacă, adăugă el. Ai priceput?

Crispându-se, Leete încuviinţă din cap.

— Bun. Mai e ceva ce ai să faci pentru mine. În apartamentul de la hotel eşti aşteptat de un avocat. Acesta va confirma oficial şi îţi va autentifica semnătura pe acest document.

— Ce… ce e?

— O hârtie prin care transferi puterea legală de luare a deciziilor privind toate proprietăţile şi finanţele familiei tale în mâinile surorii tale pe durata absenţei tale din ţară. Ea e un administrator mult mai eficient al moşiei decât tine.

Gura lui Leete se deschise şi se închise fără a scoate niciun sunet.

— Vezi, deja începi să devii mai înţelept. Acum

îmbracă-te. Am să-l trimit pe Georgie să te ajute să ajungi pe chei fără întârziere.

Singura reacţie a lui Leete fu să se prăbuşească în faţă, ghemuindu-se pe podea cu genunchii strânşi la piept.

Strâmbându-se dezgustat, Gryff se răsuci pe călcâie, nerăbdător să scape de duhoarea otrăvită de sudoare şi de teamă care plutea greu în aer.

Brighton. Pearce. Leete. Trei obstacole fuseseră acum eliminate din calea fericirii lui Lady Brentford. Dacă avea să reuşească să treacă şi peste restul piedicilor şi cotiturilor era ceva ce rămânea de văzut.

Dar cel puţin era un început.

*

— Ce-i zgomotul acela? Augustina ridică în aer cuţitul de grădinărit şi aruncă o privire printre tufele din grădină. Dacă tu eşti, Lord Brighton, şi ai venit să o hărţuieşti pe Lady Brentford, te avertizez că *nu* eşti bine-venit aici.

Şoarece se arcui pe lângă fustele ei, susţinând-o cu un şuierat sălbatic.

— Intenţiile mele sunt perfect onorabile, domnişoară Haverstick. Gryff se strecură pe sub ramurile de forsiţia şi îşi scuturã petalele palide de pe mânecă. Iertaţi-mă că apar din nou neanunţat. Sper că mă veţi asculta până la capăt înainte să folosiţi lama aceea pe orice parte a corpului meu.

— Hm. Anumite părţi merită retezate. Coborî cuţitul. De exemplu, creierul tău şi limba ta. Te-ai pripit să tragi concluzii, tinere, şi ai spus câteva lucruri *foarte* nedrepte despre Eliza.

El îşi plecă pocăit capul.

— Oricât ar fi de neghioabă mintea mea, chiar mi-am dat seama şi singur de asta.

— Ei bine, atunci poate că nu eşti un caz cu totul lipsit de speranţă.

— Aş vrea să cred şi eu asta. Mutând greutatea pachetului mare, învelit în hârtie, pe care îl ţinea în braţe, îi

oferi un zâmbet şovăitor. Aş putea, vă rog, să schimb câteva cuvinte cu Lady Brentford?

Augustina făcu o grimasă.

— Mă tem că ai ajuns câteva ore prea târziu, Lord Haddan. A plecat azi-dimineaţă în zori.

Gryff îşi simţi inima poticnindu-se, apoi izbindu-i-se violent în coaste.

— Încotro? întrebă el încet.

— Spre nord, răspunse Augustina.

— Asta e o indicaţie cam generală. Aţi putea să îmi spuneţi ceva mai precis puţin?

— Îmi dai voie să te întreb de ce vrei să ştii? replică ea. A plecat pentru a fugi de un bădăran fără principii şi de ticălosul care se ţinea ca legat cu lanţuri de el. Cât despre alte cătuşe…

Sperând că faţa lui nu era atât de roşie pe cât o simţea el, Gryff se grăbi să o întrerupă:

— Repet, domnişoară Haverstick, intenţiile mele sunt onorabile.

— Hmm.

Îi aruncă o privire piezişă.

— Întrebaţi-o pe pisica ei. Îl observă pe Elf lipit de pământ sub frunzişul întins al unei tufe de trandafiri. El va garanta pentru bunele mele intenţii.

Gura ei se curbă într-un zâmbet.

— Animalele par într-adevăr să te placă. În mod cert un argument în favoarea ta.

— Ah, bun. E un început. Trebuie doar să progresez de la feline la femei.

Zâmbetul nu mai era doar o tresărire.

— Faci oarecare progrese, domnule. Iar dacă o să coteşti dreapta la capătul drumului principal şi ai s-o iei spre Birmingham, s-ar putea să mergi şi mai repede.

El se întinse să îi ia mâna şi i-o ridică la buze.

— Mulţumesc.

— Să nu mă faci să o regret.

— Am să mă străduiesc să nu.

Se întoarse să plece.

— Apropo, ce ai acolo sub braţ?

— Un mesaj. Gryff îşi îndreptă privirea spre grădina împestriţată de soare. În caz că propriile mele cuvinte nu îmi vor fi de-ajuns.

*

Trăgând draperia peste fereastra micuţă, Eliza se sprijini de pernele de pe banchetă şi îşi masă tâmplele, sperând să risipească durerea de cap tot mai intensă. Precum roţile trăsurii, gândurile ei se hurducaseră ore întregi, învârtindu-se cu zgâlţâituri haotice.

Prea mult timp pentru introspecţie nu era întotdeauna un lucru bun, reflectă ea, încercând să nu rememoreze la nesfârşit ultimele ei două întâlniri cu Haddan. De fiecare dată amintirea părea să devină puţin mai neplăcută.

În momentul acela i-ar fi prins bine orice care să-i distragă gândurile…

TROSC.

Ceva tare şi greu se izbi în acoperiş, făcând trăsura să se oprească smucit.

Dându-şi boneta la o parte de pe ochi, Eliza se ridică din poziţia neelegantă în care căzuse pe podea şi urcă înapoi pe banchetă.

— Barker! îi strigă ea vizitiului închiriat. Care e problema?

Răspunsul fu prea împleticit pentru a reuşi să îl desluşească.

— La naiba. Ar fi tipic pentru norocul meu să descopăr că o creangă în cădere a crăpat o osie sau a rupt unul dintre frâie.

Întreaga ei viaţă părea să se sfărâme precum o nucă sub călcâiul unei cizme.

Buf, buf, buf. Eliza îşi înăbuşi un scâncet de autocompătimire.

Buf, buf, buf, Loviturile reuşiră în cele în urmă să

forţeze zăvorul portierei, iar un bărbat se năpusti înăuntru de pe acoperişul trăsurii, cu pelerina largă fâlfâind în jurul lui ca două aripi mari şi întunecate.

Cu un ţipăt mic, Eliza se retrase până la capătul banchetei, căutându-şi panicată briceagul în săculeţul de mână.

— Dacă bani sau bijuterii cauţi, domnule, nu ţi-ai ales bine trăsura pe care să o jefuieşti. Nu am nimic de valoare care să poată fi furat.

— Ei bine, atunci va trebui să cer altceva în schimb, spuse o voce joasă, familiară. Ce-ai zice de o porţie de biscuiţi scoţieni cu nucă? Ştiu că ai un coş ascuns pe undeva pe-aici, cu prăjituri proaspăt scoase din cuptor.

Inima ei făcu o tumbă lentă.

— O*, nu e* deloc amuzant, Lord Haddan.

Lipindu-se de peretele ţesăturii, îşi trase fustele mai strâns în jurul picioarelor, încercând să nu le lase să se atingă de coapsele lui.

El veni spre ea, apropiindu-se tot mai mult.

— A… ajunge, domnule, spuse Eliza şovăitoare.

— Sunt pe drum de câteva ore. Mi-ar prinde bine o gustare. Dar ţie?

Eliza încercă să înghită nodul care i se pusese în gât. O, era ca un torent de şampanie pură, spumoasă, să îi audă vocea, să îi vadă zâmbetul. Fericirea îi clocoti în sânge, efervescenţa ei stârnindu-i o tresărire de speranţă în piept.

„Nu face asta. Nu lăsa fantezia să devină mai puternică decât realitatea”, îşi aminti singură, ţinându-şi faţa întoarsă spre fereastră pentru a-şi ascunde emoţiile.

— La drept vorbind, continuă Gryff, speram să ne ospătăm cu ceva puţin mai substanţial decât doar biscuiţi scoţieni. De exemplu, un picnic, cu tot cu tartă cu cremă de ou.

Când el pomeni de tarte, Eliza îşi aduse aminte că nu mai pusese nimic în gură de dimineaţă. Cuprinsă brusc de o foame violentă, oftă. O scurtă oprire pentru a gusta pentru ultima dată din fericire înainte de a păşi într-un viitor

neinteresant era teribil de tentantă. Dar…

— Suntem în mijlocul drumului, Lord Haddan. Flutură din mână, arătând spre întinderea nesfârşită de păduri şi câmpii de dincolo de geamul trăsurii. Nu o să apară de nicăieri un picnic călare pe un covor zburător doar pentru că pocneşti tu din degete.

— Nu, dar s-ar putea să apară de sub bancheta şaretei mele.

— S-ar putea?

— Da, dacă frec lampa fermecată exact cum trebuie… Ridică o mână şi îşi trecu uşor degetele peste felinarul de alamă al trăsurii. Da, sunt convins că ar trebui să meargă. Dar poate ar trebui să o atingi şi tu, pentru noroc. Într-o şoaptă discretă adăugă: Te rog să ai încredere în mine, Eliza. Nu ai să regreţi amânarea.

Simţindu-şi hotărârea topindu-se, ca şi cum o mie de lumânări s-ar fi aprins brusc în inima ei, Eliza ridică mâna. Metalul era cald ca o rază de soare.

— Să îi spun vizitiului tău să întoarcă? întrebă Gryff.

— Da. Se sprijini din nou de perne. Însă doar… doar pentru tarta cu cremă de ou.

Capitolul 22

Zdrobind pietrişul sub roţi, trăsura se întoarse. Caii porniră la trap mărunt, ridicând norişori de praf.

Eliza îşi făcu de lucru cu manşeta, ascultând zdrăngănitul alamei şi tropăitul copitelor, nesigură ce să facă mai departe.

Haddan, pe de altă parte, părea complet în largul său. Însă, la drept vorbind, el aşa era întotdeauna. Farmecul lui de om pe care îl durea în cot de toate era probabil un talisman împotriva incertitudinilor şi a temerilor interioare. „În timp ce eu mă învârt în spirală, stingheră şi nesigură”.

— Ce faci aici? îl întrebă ea brusc.

— Savurez priveliştea. Îi aruncă o privire piezişă şi rânji. Mă gândeam eventual să mai scriu un eseu despre frumuseţile din provincie.

Gardurile vii treceau vioaie pe lângă ei, cu frunzele pictate în mii de nuanţe de verde sub jocul soarelui şi al umbrelor. Răzoarele din faţa zidurilor de piatră măcinate de vreme erau presărate cu flori sălbatice, pete vibrante de culoare pe griurile spălăcite.

— Sunt sigură că ar fi minunat, spuse ea încet. Stilul tău de a scrie mă face să îmi doresc să mă descalţ şi să alerg prin luminişuri scăldate în rouă.

— Cred că ăsta e cel mai frumos compliment pe care l-am primit vreodată.

Ea clătină din cap.

— O, sunt sigură că doamnele din Londra îţi declară sentimente mult mai rafinate de-atât.

— Poate că eu prefer o piatră preţioasă în toată splendoarea ei sălbatică, spumoasă, naturală, în locul bucăţilor de sticlă netedă şi fără culoare.

Eliza clipi pentru a-şi scutura o picătură de umezeală de pe gene.

— Cuvintele tale sunt seducătoare, domnule. Dar nu sunt sigură că ar trebui să fac asta. Adică să mă întorc din drum. Vezi tu, mă aşteaptă nişte dileme foarte dificile cu fratele meu şi cu acoliţii lui…

— Ba nu, nu te aşteaptă, replică Gryff. Râjetul copilăresc fu înlocuit de o expresie mai serioasă, mai sobră. Brighton şi Pearce au fost arestaţi sub acuzaţia de furt şi fraudă, printre altele. Nu mai reprezintă o ameninţare pentru tine. Cât despre fratele tău, el este în acest moment în drum spre India. Sper sincer că după câţiva ani de muncă grea sub o mână fermă va deveni un bărbat adevărat.

Şocul îi înnodă limba preţ de o clipă.

— Nu… nu înţeleg, se bâlbâi ea în cele din urmă. Cum… cum s-a ajuns la toate astea?

— Am luat problema în mâini. Sprijinindu-şi un braţ pe spătarul banchetei, se întoarse cu faţa spre ea. Domnişoara

Hawkins m-a informat că ai fost manipulată atât de mult de bărbaţii din viaţa ta. Sper sincer că mă vei ierta pentru că am intervenit.

— Am… Emoţiile ei se învârteau mai rapid decât roţile. Chiar nu ştiu ce să spun. În afară de mulţumesc.

Zâmbetul lui reapăru lent.

— Sunt uşurat să aflu că nu voi fi legat fedeleş şi aruncat la bordul primei nave cu destinaţia Cathay.

— Harry e în drum spre India, reflectă ea, clătinând uluită din cap. Mă rog să îl ajute cât de puţin. Nu a fost dintotdeauna atât de bădăran, să ştii. În copilărie a fost un băiat dulce şi bun la suflet. De-abia după ce s-a dus la studii la Oxford a devenit atât de urâcios.

— Mi-ai mai spus o dată, îi răspunse Gryff. De asta m-am ocupat să mai primească o şansă. Va lucra pentru un fost camarad de arme de-al meu, un individ excelent care ştie să coordoneze cu o mână fermă formarea caracterului bărbaţilor din subordinea lui. Harry are şanse reale de a se transforma într-un bărbat decent. Ezită. Dacă se cufundă în desfrâu, va fi propria lui alegere şi e mai bine să se afle cât mai departe şi să nu poată să facă rău nimănui în afară de el însuşi.

Eliza reflectă la cuvintele lui.

— Cum ne despart câteva oceane, vrând-nevrând va trebui să se descurce singur. Dar Leete Abbey…

— Leete Abbey e pe mâini bune, spuse Gryff. Ale tale. Îi explică apoi aranjamentele legale pe care le făcuse. Cu un administrator bun şi decizii prudente, nu există niciun motiv ca moşia să nu poată fi readusă în curând la gloria ei de dinainte.

— Nici măcar nu pot să… să…

Degetul lui o atinse pe buze, reducându-i la tăcere bâlbâielile.

— Hai să nu discutăm despre lucruri atât de serioase cu stomacul gol. Trăsura se opri. Eu nu mă pot concentra la nimic când mi-e foame, în afară de gândul la coşul plin de brânză cheddar cremoasă, sos chutney picant şi cremă de

ou savuroasă.

Eliza îi dădu voie să o ajute să coboare pe marginea drumului. Parfumul de iarbă încălzită de soare adia când şi când în lumina intensă, adus de briza blândă ce făcea să foşnească frunzişul.

Gryff îi făcu semn vizitiului să îşi continue drumul.

— Şareta mea e aici, spuse el, conducând-o spre o poieniţă ce se desprindea dintr-o alee laterală îngustă. Indiferent în ce direcţie vei alege să pleci după ce terminăm masa, cu mare plăcere te voi duce eu la destinaţie.

Alegeri, alegeri.

Gryff se întinse şi dădu jos un coş mare, precum şi un pachet învelit într-un strat gros de hârtie maro.

— Ce-i aia? întrebă ea. Şi te rog nu-mi spune că e o cutie de biscuiţi scoţieni. Deja m-am îngrăşat câteva kilograme de când te-am cunoscut.

— Vrei să spui că sunt o influenţă negativă?

Tonul lui fusese glumeţ, dar ea reflectă serios la întrebare.

— Pari să dezlănţui un spirit sălbatic în mine, Lord Haddan. Nu sunt sigură dacă asta e rău sau bine. Ştiu doar că este… inconfortabil uneori.

— Senzaţiile noi aşa şi sunt adesea, replică el. Schimbarea poate fi dificilă.

Ea îi studie profilul în timp ce urcară un pârleaz jos şi traversară iarba înaltă. Lumina cristalină a aerului de la ţară accentua unghiurile fin sculptate ale trăsăturilor lui, dezvăluindu-le mai clar textura şi nuanţele.

— Vorbeşti despre schimbare, domnule, dar tu pari să te simţi atât de confortabil în propria ta piele.

— Par? Îi distrase atenţia de la întrebare arătând dintr-un gest scurt spre un loc aflat la jumătate pe coasta dealului. Acela pare a fi locul perfect pentru un picnic.

Lungind pasul pentru a nu rămâne în urmă, Eliza decise să nu insiste.

— Tot nu mi-ai spus ce se află în pachet.

— După ce luăm masa, murmură el, întinzând o

pătură şi punând coşul pe un afloriment jos de piatră.

Ca printr-un acord nerostit, discutară doar despre mărunţişuri cât timp mâncară, aerul proaspăt intensificând plăcerea gusturilor simple şi a râsului prietenos.

De-abia după ce dispărură şi ultimele firimituri de tartă Gryff se lăsă pe spate, sprijinindu-se în coate, şi oftă prelung şi satisfăcut.

— M-ai întrebat mai devreme despre schimbare, Lady Brentford.

Privirea lui alunecă peste un pâlc de stejari şi fagi bogat înfrunziţi şi se opri la un luminiş din depărtare plin de oi care păşteau.

— Priveşte oriunde în jurul tău – în natură, schimbarea se produce mereu. Face parte din grandiosul şi superbul ciclu al vieţii, iar eu, scriind această carte de eseuri despre peisaje, am descoperit că îmi lipseşte teribil legătura elementară cu pământul. Deci da, fac o schimbare. Intenţionez ca foarte curând să mă întorc pe moşia familiei mele şi, ei bine, să îmi suflec mânecile şi să simt pământul între degete.

— Nu o să-ţi lipsească sălile de bal scânteietoare, dineurile elegante? Eliza ezită, apoi adăugă: Doamnele superbe, flirturile seducătoare?

— Cred că am avut parte de suficiente astfel de evenimente şi persoane cât să îmi ajungă pentru o viaţă întreagă, murmură el. Te saturi de mirosul sufocant al parfumurilor grele, în timp ce adierea subtilă a florilor de câmp… Inspiră adânc şi expiră lent. Nu încetează niciodată să te încânte.

— Mmmm. Eliza îşi împleti degetele între câteva fire de trifoi. Plăcerile simple fuseseră dintotdeauna pe gustul ei. Cred că înţeleg la ce te referi.

— Da, ştiu că înţelegi, răspunse Gryff. Ai făcut eforturi susţinute şi considerabile pentru a salva esenţa abaţiei – iubirea şi spiritul tău au fost ceea ce au ţinut-o în viaţă. Tonul lui deveni bizar de şovăitor. Nu ţi-ai dorit niciodată o casă în care să îţi poţi construi singură ceva şi să priveşti

cum creşte totul sub ochii tăi?

— Intenţionez să îmi cumpăr o căsuţă, răspunse ea. În Lake District, cu privelişte spre dealurile colţuroase şi soarele la apus zugrăvind apa într-o paletă de tonuri de roz şi mov.

— Eu mă gândeam la ceva o idee mai mare decât o căsuţă cu grădină în spate.

Eliza privi un şoim înălţându-se în văzduh în cercuri lente şi mute, şi pentru o clipă mişcarea ritmică o ameţi uşor. Cât de firesc aluneca prin viaţă, uşor ca o pană.

— Dealuri se văd şi de la Haddan Hall, continuă Gryff încet. Soarele apune peste un minunat lac mic aflat în spatele conacului, ceea ce îl face să pară în flăcări în lumina asfinţitului. În mijloc se găseşte o insulă mică, cu un pavilion grecesc construit din marmură albă. Piatra scânteiază ca luminată din interior. Uneori îmi place să stau acolo şi să născocesc poveşti cu eroi antici şi creaturi mitice.

— Ai o imaginaţie încântătoare, Lord Haddan.

— Şi tu.

Se opri pentru o clipă pentru a smulge un fir lung de iarbă şi a-l prinde între dinţi.

Închizând ochii, Eliza lăsă razele intense ale soarelui să i se reverse şi să îi danseze pe faţă.

— Probabil că pe mâine voi avea o sută de pistrui noi, reflectă ea cu voce tare, simţindu-şi pielea inundată de căldura aţâţătoare. Ar trebui ca asta să mă facă să mă simt oribil, dar nu e aşa. O agrafă îi alunecase din păr, iar o şuviţă i se desprinsese şi o gâdila pe obraz. De fapt, multe lucruri ar trebui să mă facă să mă simt oribil şi totuşi, inexplicabil, sunt mulţumită să fiu cine sunt cu adevărat.

— Hmm. Scoase un mic zumzăit caraghios pe lângă firul de iarbă. Eu cred că ar trebui să rămâi exact cum eşti.

Zâmbind, ea îşi împleti mâinile la ceafă, simţindu-se împăcată cu lumea.

— În afară de un singur lucru.

— Oh?

Ridică lent o pleoapă.

— Cred că ar trebui să te căsătoreşti cu mine.

Celălalt ochi se deschise fulgerător.

— Bucătăreasa de la Haddan Hall prepară o tartă cu cremă de ou care ar face-o de ruşine pe cea pe care tocmai am savurat-o.

Eliza se ridică în capul oaselor şi îşi strânse genunchii la piept. Briza bătea prin părul lui Gryff, aşezându-i şuviţele lungi şi mătăsoase ca pe o capă în jurul gulerului deschis.

— Crezi că ar trebui să mă căsătoresc cu tine pentru *tarte?*

— Ei bine, nu, nu doar pentru tarte. Mă gândeam şi la cărţi. Imaginează-ţi – cu textele mele şi ilustraţiile tale, am putea crea cărţi minunate pentru grădinari… pentru copii.

Eliza coborî privirea, încercând să nu îşi imagineze băieţei şi fetiţe cu părul lui brunet şi ochi verzi scânteietori.

— Scuze – nu a fost chiar cea mai romantică versiune a unei cereri în căsătorie, spuse Gryff. Aşa că înainte să spui ceva, te rog dă-mi voie să mai adaug câteva cuvinte.

În foşnet de hârtie, luă pachetul şi i-l puse pe genunchi.

— Credeam că vei vorbi din inimă, glumi Eliza.

— Asta şi fac. Zâmbi. Haide, deschide-l.

Panglica şi hârtia fură date la o parte.

— Oh, Haddan.

Cu un deget tremurător, Eliza urmări conturul trandafirului lui Redouté.

— Mai ţii minte ce-ai spus când l-ai văzut prima dată?

— Da. Nu îndrăznea să se gândească serios la mesajul tacit al florii. Am sugerat vânzarea.

— Nu, la drept vorbind ai spus că din moment ce nu-ţi permiţi să ţi-l cumperi pentru tine, ţi-ai dori să îşi găsească o casă în care să îi fie apreciat adevăratul mesaj. Sper ca acel loc să fie Haddan Hall – şi sper că vei fi acolo în fiecare zi să îl auzi şoptindu-şi mesajul secret.

Ea îşi ascunse un hohot de plâns în mâneca rochiei.

— Eliza, te rog priveşte-mă. Din tonul lui răzbătu o

uşoară notă de umor. Floarea e pe hârtie – nu trebuie udată.

— Ştiu, ştiu. Îşi şterse lacrimile de pe gene. Este atât de frumoasă. Dar…

— Dar o doamnă îşi doreşte să audă sentimentul rostit cu voce tare. Îşi drese vocea prefăcându-se că tuşeşte. Iartă-mă dacă mă poticnesc puţin. Nu am mai făcut asta niciodată.

În lumina soarelui, nuanţele delicate ale picturii păreau să capete o intensitate nepământească.

— Nu cu mult timp în urmă mi-am dat seama că eram gata să îmi schimb în bine viaţa. Anticipez cu entuziasm viitorul şi toate posibilităţile pe care le oferă acesta. Dar ar fi mult mai bine dacă aş avea alături un spirit îngemănat. Te iubesc, Eliza. Îţi iubesc râsul şi inteligenţa. Îţi iubesc măiestria artistică şi pasiunile. Iubesc apetitul tău pentru distracţie.

„Haddan mă iubeşte?” Nu îndrăzni să clintească niciun muşchi sau să scoată vreun sunet, de teamă că cea mai mică mişcare ar fi putut să o trezească din acel vis magnific.

— Tăcere? Vai, nu pare prea promiţător.

Tonul îi era lejer, însă ochii îi erau întunecaţi, scânteierea lor unică umbrită de nesiguranţă. Pe sub cortina genelor lui se perindau umbre ce îl făceau să arate vulnerabil.

Ca şi cum inima lui, la fel ca a ei, încremenise în mijlocul unei bătăi.

— Tac pentru că ceea ce simt în momentul acesta e imposibil de exprimat în cuvinte. Aşa că am să încerc să răspund într-un limbaj doar al meu.

Atingându-l uşor cu degetele pe faţă, Eliza desenă rotocoale lente peste contururile pometilor lui, schiţând inimioare şi trandafiri minusculi. Soarele îi încălzise pielea, iar când atingerea ei coborî cu delicateţe peste linia bărbiei lui, îi simţi pulsul începând să se accelereze.

Sau era al ei? Era greu de spus. Legătura dintre ei

părea să-i facă să rezoneze ca unul.

Învăluiţi de ţârâitul greierilor în fundal şi de briza ce şoptea printre firele de iarbă, se aplecă spre el şi îşi atinse uşor buzele de ale lui, sperând că el avea să audă cântecul de fericire al inimii ei.

— Ai putea să-mi traduci asta? murmură el, colţurile gurii ridicându-i-se într-un zâmbet.

— Nu am fost suficient de elocventă? Îl sărută din nou, savurând urmele vagi de zahăr amestecat cu aroma propriului lui parfum. Vrei să mă auzi spunând-o cu voce tare?

— Te rog.

— Prea bine – am să încerc, deşi frazele mele nu sunt nici pe departe la fel de lirice precum ale tale.

— Lasă-mă pe mine să decid asta, replică el cu un zâmbet strâmb care, pentru o clipă, îi tăie Elizei răsuflarea.

Când fu din nou în stare să vorbească, spuse:

— Gryffin Owain Dwight. Se opri să savureze sunetul. Iubesc numele tău pentru că surprinde perfect esenţa a cine eşti. Neobişnuit şi surprinzător. Plin de fantezie şi puternic, plin de imaginaţie şi compasiune. Porţi în suflet poezie şi pasiune. Cred… cred că m-am îndrăgostit de tine la prima vedere a ochilor tăi superbi, scânteietori, luminaţi atât de intens de bunătate şi de umor drăcesc.

— Slavă cerurilor că ai tu o preferinţă pentru draci. Gryff îi petrecu după ureche o şuviţă rebelă de păr. Cred că s-ar putea să fiu nevoit să îţi încredinţez ţie peniţa, iubirea mea. Cuvintele tale fac să pălească eforturile mele firave.

— Nu, hai să nu schimbăm nimic, şopti ea, desfăcându-i cămaşa şi strecurându-şi mâna sub pânza fin ţesută. Totul e perfect între noi exact aşa cum e acum.

Gryff se întinse în iarbă, trăgând-o după el.

— Da, cât se poate de perfect.

Vocea îi era somnoroasă, chiar dacă degetele lui lungi erau perfect treze. Eliza zâmbi fericită când acestea îi ridicară fustele deasupra genunchilor.

— Tu vei picta imagini fanteziste pe trupul meu, iar eu

îmi voi face toate poftele cu tine în mijlocul splendorii naturii.

— Haddan! scânci ea. S-ar putea să ne vadă cineva.

— Nu e picior de om pe o rază de câţiva kilometri, murmură el, aruncându-i în vânt jartierele şi ciorapii. Iar numele meu e Gryff.

— Gryff, murmură ea. Mmm, poate am să-ţi tatuez un grifon pe piele. Ca să-i ţină companie dragonului tău.

El râse.

— O, iubirea mea, sper că dragonul meu nu va mai fi singur de acum încolo.

Eliza simţi tresărirea de sub prohabul lui când Gryff se rostogoli peste ea.

— Un singur lucru lipseşte perfecţiunii noastre.

— A, da? Eliza îşi arcui şoldurile spre ale lui. Nu-mi pot imagina ce anume.

Pe de altă parte, creierul ei nu funcţiona prea limpede.

— Lipseşte un „da” din partea ta.

— Aminteşte-mi, te rog – care era întrebarea?

Eliza îşi încolăci braţele în jurul umerilor lui, desfătându-se cu forţa masivă a muşchilor lui fin sculptaţi şi cu mângâierea mătăsoasă a părului lui ondulat pe obrazul ei.

— Puterea mea de convingere probabil începe să scadă. Fustele îi erau acum strânse în jurul taliei. Iarba o gâdila pe coapse, stârnindu-i fiori fierbinţi ce îi goneau prin corp. Stai aşa, dă-mi voie să mai încerc o dată, spuse el, chiar înainte ca gura lui să o ia în stăpânire pe a ei.

Se scurseră minute bune până când Eliza fu din nou în stare să vorbească. Ridicând privirea spre cer, oftă satisfăcută, în timp ce trupul ei se reîntoarse pe pământ.

— Un oftat zgomotos? Eu fac dragoste cu tine nebuneşte, cu pasiune, şi asta e tot ce ai de spus? Gryff o trase lângă el şi o muşcă mărunt de ureche. Sunt dispus să te ţin prizonieră aici câteva zile – sau săptămâni – până aud cuvântul pe care îl aştept.

— Hmmm, sună delicios. Dar am rămas fără tarte.

— Atunci va trebui să ne hrănim doar cu nectarul iubirii. Buzele lui se opriră acum pe scobitura gâtului ei. Spune „da”, Eliza.

— Poate, murmură ea, zâmbind când auzi pufnetul surprinsă care îi alunecă fin pe piele. Deci arogantul marchiz nu e obişnuit să dea peste cineva care refuză să îi îndeplinească dorinţele?

— Ştii bine că nu va trebui niciodată să te temi că îţi voi încătuşa spiritul sau visurile. Gryff ridică privirea, străfundurile de un verde-auriu ale ochilor lui topindu-se într-o expresie de dor în lumina piezişă a soarelui. Vreau să îţi privesc talentul fantastic ajungând la apogeu şi să creştem împreună o viaţă întreagă.

Privirea aceea îi spuse tot ce voia să ştie.

— Da, răspunse ea încet. Da.

Scânteierea devenit mai intensă. Mai veselă. Iar în ea Eliza văzu reflectată propria ei fericire.

— Da!

De data asta o spuse destul de tare pentru a fi auzită şi de porumbeii jelitori care îşi făcuseră cuibul în crângul din apropiere.

— Da!

Vântul se agăţă în acel cuvânt şi îl ridică în spirală spre cer.

— Slavă Domnului. Gryff rânji. Începeam să-mi fac griji că va trebui să-ţi smulg acceptul recurgând la înfometare.

— Aş putea rămâne aici o veşnicie, desfătându-mă cu vederea ta, spuse ea, privindu-i părul negru ca pana corbului dansând în toată splendoarea lui ciufulit de vânt, încadrat de cerul albastru perfect senin. Dar presupun că ar trebui să ne întoarcem la Leete Abbey la timp pentru cină.

— Deja ţi-e foame? Gryff îşi netezi partea din faţă a cămăşii, larg deschisă şi dezvăluind un „V” adânc de piept bronzat. Am mai multe idei despre cum aş putea să-ţi abat gândurile de la mâncare până ajungem.

— Într-o şaretă?

El îi oferi un zâmbet obraznic.

— Sunt foarte creativ, ai uitat?

— Lord Haddan, spuse ea cu sfioşenie. Trebuie să încercăm să ne stăpânim impulsurile sălbatice. Pe drum ne aflăm în public şi nu suntem căsătoriţi.

— Nu încă. Se întinse spre redingota lui şi scoase o coală groasă de hârtie împăturită. Dar cu această licenţă specială, problema se va rezolva în scurt timp.

Eliza aruncă o privire spre numele trecute într-un scris cursiv şi caligrafic.

— Ai fost foarte sigur pe tine.

— Nu „sigur”, doar încăpăţânat. Nu aveam de gând să accept un refuz. Mâinile lui se opriră, iar expresia lui deveni mai serioasă. Vom rămâne la Leete Abbey pentru următoarele câteva zile, ca prietenii tăi să poată participa la ceremonia de nuntă. Apoi vom merge acasă.

Acasă. Cuvântul avea brusc un nou înţeles.

— Ştiu că abaţia va avea întotdeauna un loc special în inima ta, continuă el. Dar sper că de acum încolo vei considera Haddan Hall adevărata ta casă. Un loc în care îţi poţi forma rădăcini adevărate. Un loc în care să îţi creşti copiii. Un loc în care să îmbătrânim împreună.

Privirea lui alunecă spre pictura lui Redouté. Cred că o să-ţi placă foarte mult. Grădinile au o frumuseţe naturală exuberantă. Şi deja îmi vine în minte locul perfect în care să atârnăm pictura asta.

— Pare minunat mai presus de cuvinte, şopti Eliza.

— Atunci hai să ne strângem lucrurile şi să pornim pe noul drum. Gryff îi întinse mâna pentru a o ajuta să se ridice. Ce-a fost mai greu din călătorie s-a sfârşit deja, murmură el, depunând un sărut pe ceafa ei. Iar de acum încolo ne aşteaptă… îi făcu cu ochiul. Cred că o să pun să ni se pregătească un pat moale din petale de trandafir pentru prima noastră noapte împreună la Haddan Hall.

Capitolul 23

Faţada de calcar a Leete Abbey era scăldată în căldura luminii untoase, iar când şareta intră pe aleea lungă, Gryff avu impresia că întreaga clădire arăta ca şi cum i s-ar fi luat o greutate de plumb de pe umeri. Coloanele canelate se înălţau puţin mai semeţe, frontoanele clasice se arcuiau puţin mai înalt.

Eliza păru să simtă şi ea schimbarea. Lungind gâtul pentru a vedea prin frunziş, exclamă:

— Oh, cât de fericită arată acum casa!

— Asta pentru că ştie că e iubită, replică el. Studiind liniile graţioase, adăugă: „Un lucru frumos este o bucurie inepuizabilă. Farmecul său sporeşte; nu va trece niciodată în nimicnicie”.

— Ce frumos, murmură ea. Asta este dintr-un poem de Keats, nu-i aşa?

— Da. *Endymion.*

— Îi admir foarte mult creaţia.

Gryff zâmbi, bucuros că Elizei îi plăcea poetul lui favorit.

Netezindu-şi fustele – căci, în ciuda ameninţării glumeţe, erau amândoi îmbrăcaţi cuviincios şi trecuseră pe drum perfect civilizaţi – Eliza oftă uşor.

— Trebuie să îi trimit un bileţel lui Gussie. O să-şi facă griji.

— De fapt, i-am cerut vizitiului de la trăsura ta să treacă pe la căsuţa ei şi să o aducă aici pentru o cină festivă. Strânse din buze. Presupunând că fratele tău a mai lăsat în beci câteva sticle de şampanie decentă.

— Eu şi Trevor am ascuns câteva vinuri fine într-un loc în care Harry nu ar fi putut să le găsească, replică Eliza. E foarte drăguţ ce ai făcut tu. Gussie m-a informat că dacă ar fi fost cu patruzeci de ani mai tânără aş fi avut o rivală în a-ţi câştiga afecţiunea.

— Dacă ar fi fost cu patruzeci de ani mai tânără,

poate că v-aş fi dus pe amândouă undeva în exoticul Orient şi mi-aş fi făcut un harem.

— Ha! Ar fi însemnat să ţi-o cauţi cu lumânarea…

Eliza tăcu brusc, încleştându-şi mâinile în poală.

Mutându-şi privirea, Gryff văzu o siluetă înaltă ieşind agale din umbra porticului de la intrare.

— La naiba, bombăni el în barbă, întrebându-se ce căuta Cameron la Leete Abbey.

Oricare ar fi fost motivul, nu avea de gând să-i dea voie prietenului său să o supere pe Eliza.

— Nu-ţi face griji, iubita mea. Îi aruncă pieziş un zâmbet liniştitor, conştientizând brusc cât de protector se simţea faţă de viitoarea lui mireasă. Acum înţelegea reacţia aprigă a prietenului lui Connor când Alexa Bingham fusese în pericol. Îţi promit că nu am să-l las să îţi înnoreze ziua.

Eliza dădu din cap, dar continuă să îl privească temătoare pe prietenul lui când şareta intră în curte.

— Începeam să cred că poate menajera s-a înşelat şi totuşi te-ai dus altundeva, spuse Cameron.

Făcând pietrişul să scrâşnească sub copite, caii se opriră, iar Cameron se apropie de ei.

Gryff îi aruncă prietenului său o privire de avertizare.

Ignorând-o, Cameron întinse o mână pentru a o ajuta pe Eliza să coboare. Cealaltă, remarcă Gryff, rămăsese îndoită la spatele lui.

— Cam, mârâi el, dar tăcu văzând explozia de culoare.

— Astea sunt pentru tine, Lady Brentford. Cameron îi întinse un buchet de flori amestecate. Sper că am reuşit să transmit corect mesajul. În primul şi în primul rând, ai aici zambile violet care înseamnă „Îmi pare rău, te rog să mă ierţi”. Mi-am permis să adaug şi tătăneasă de culoarea lavandei, care înseamnă „admiraţie” şi gura-leului, care indică „forţă graţioasă”. Iar la sfârşit am pus crenguţe de buberic pentru fericire în viitor, şi iederă, care semnifică prietenie – căci sper sincer că vom deveni prieteni.

Eliza zâmbi printre petalele pastelate.

— Mi-ar plăcea foarte mult, domnule Daggett. Ce gest drăguţ, deşi, cu toată sinceritatea o spun, nu era cazul de scuze. E de înţeles că ai crezut ceea ce-ai crezut.

Cameron ridică enigmatic din umeri.

— Eu ar trebui să ştiu mai bine decât oricine că lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi. Prinzând o frunză încreţită între degetul mare şi arătător, trecu la un ton mai jucăuş: Poate ar fi trebuit să adaug şi margarete pentru „răbdare”, fiindcă vei avea nevoie de ea pentru a-i face faţă lui Haddan. Poate fi foarte enervant, să ştii. Rânjetul lui sardonic i se adresă lui Gryff. Pe de altă parte, se pare că nu ai nevoie de sfaturi despre cum să te descurci cu el. Din câte văd, încă unul dintre Cerberi a fost îmblânzit de iubire.

Gryff acceptă înţepătura cu multă bunăvoinţă.

— Un discurs foarte impresionant, Cam. Şi cum anume ai ajuns să fii atât de bun cunoscător în materie de flori?

— Am văzut cartea lui Mary Wortley Montague pe biroul tău şi am presupus că nu o să te superi dacă o împrumut. Ce mic compendiu fascinant!

Amuzamentul lui păli.

— Trebuie neapărat să încetezi să-ţi mai bagi nasul printre hârtiile mele personale, se răsti el. Cartea aia era pusă deoparte pentru Sara.

— Am să i-o dau personal, transmiţându-i şi complimentele tale. Cameron dădu drumul frunzei de iederă. Şi în loc să te burzuluieşti la mine, ar trebui să îţi exprimi recunoştinţa pentru obiceiurile mele nu tocmai demne de un gentleman. Fără ele, poate că nu ai fi reuşit niciodată să o salvezi pe Lady Brentford din pericol.

— Am să-ţi trimit o căruţă întreagă de hortensii, care, desigur, înseamnă „mulţumesc”, interveni Eliza. Deşi florile par o modalitate foarte modestă de a o spune.

— Zâmbetul tău, Lady Brentford, mă recompensează pe deplin, însă dacă te simţi generoasă mi-ar plăcea deosebit de mult să am una dintre picturile tale.

— Aş fi onorată, răspunse ea.

Cameron schiţă o mică plecăciune.

— Că tot veni vorba de artă, am lăsat la majordomul tău câteva cărţi ilustrate rare. Conform însemnelor, provin toate din biblioteca abaţiei, iar după o scurtă conversaţie cu Brighton am aflat că el şi vărul lui le-au furat în cursul uneia dintre vizitele lor aici.

— Oh, Harry, oftă Eliza încet.

— Fratele tău nu a ştiut de perfidia lor. Aşa acţionau ei – se împrieteneau cu tineri uşor de impresionat şi îi încurajau să bea în exces şi să petreacă ore nesfârşite la mesele de joc pentru a putea să-i jupoaie de bani şi de obiectele de valoare. Cu cât autorităţile sapă mai adânc în activităţile lor, cu atât descoperă mai multe rahaturi.

— În viitor vom spera ca Leete să îşi aleagă mai înţelept prietenii, spuse Gryff.

Cameron lăsă să-i scape un hohot de râs.

— Sper că prin asta nu încercai să exprimi vreun regret personal în ceea ce te priveşte.

— Poţi fi ca un spin în coaste uneori… Gryff îşi studie prietenul preţ de o clipă prelungă, gândindu-se la toate buclucurile şi primejdiile prin care trecuseră cu bine împreună, mai întâi în brutalul război peninsular, apoi în ciocnirile lor mărunte cu înalta societate. Dar nu am regrete.

— Sunt impresionat, spuse Cameron tărăgănat, apăsându-şi o mână pe inimă. Dar înainte să mai poată rosti vreo altă replică sarcastică atenţia îi fu distrasă de uruitul unei trăsuri ce tocmai intrase pe alee. Sprâncenele lui brunete se arcuiră milimetric. Ăla e un cap de pisică care se iţeşte pe fereastră?

— E Elf, spuse Eliza. Gussie urma să aibă grijă de el până mă instalam în Lake District.

— Elf, îi explică Gryff, e un pui de drac. Deşi poate că ar trebui să-mi schimb părerea, având în vedere că fără el nu m-aş fi *ciocnit* de viitoarea mea soţie în timp ce mă plimbam prin grădină.

O roşeaţă trandafirie inundă obrajii Elizei, iar el îşi dădu seama că se gândea cum li se împletiseră membrele într-un copac.

— Acum că mă gândesc mai bine, adăugă el, ţin deosebit de mult la micul diavol.

Privirile li se întâlniră, iar ea încercă să rămână sobră, dar colţurile gurii îi tremurară într-un zâmbet. Pentru o clipă Gryff nu se putu gândi decât să îi înăbuşe acel râs mut cu propriile lui buze.

„Sunt nebun de iubire”, recunoscu el.

Iar sentimentul era chiar minunat. Oriunde privea, lumea i se părea în armonie perfectă cu propria lui dispoziţie visătoare.

— Bine ai venit, domnişoară Haverstick! Smulgându-se din propriile reflecţii dulci, Gryff se grăbi să o ajute pe Augustina să coboare din trăsură.

— Mulţumesc, tinere. Dar mai întâi ai vrea te rog să mi-l iei pe Şoarece? Îi întinse un coş de răchită. Elf a insistat să fie eliberat pentru că a recunoscut teritoriul familiar. Dar lui Şoarece nu i-a plăcut să călătorească. Îşi îndreptă boneta. Sper să nu te superi că am adus şi animalele. Nu mi s-a părut corect să le las să rateze toată distracţia.

— Nu, aşa e, consimţi el.

Văzându-l pe Gryff cu mâinile pline, Cameron veni în grabă să o ajute pe bătrâna domnişoară să coboare treptele de fier.

— Permiteţi-mi. Sunt întotdeauna bucuros să ajut o doamnă frumoasă.

— Îţi rămân recunoscătoare. Privirea ei se îngustă şi miji ochii ca o bufniţă când Cameron ridică fruntea. Înclinându-şi capul, îi studie trăsăturile preţ de o clipă prelungă înainte de a-i accepta ajutorul. Foarte interesant cercelul acela, domnule. Ştii, îmi aminteşte de o bijuterie a ducesei de Denwick.

— A, da? După o ezitare de doar o fracţiune de secundă, murmură: Aveţi un ochi deosebit de atent, domnişoară Haverstick.

Ea îl fixă cu privirea încă o clipă înainte de a chicoti uşor.

— Îmi plac prietenii tăi, Haddan.

— Acesta este domnul Daggett, Gussie. Eliza făcu în grabă prezentările, apoi o strânse pe bătrâna ei guvernantă într-o îmbrăţişare de fier. Care l-a ajutat pe Haddan să mă salveze de la ruină sigură. Datorită lor, Brighton… Brighton şi vărul lui au fost arestaţi, iar Harry… Harry e în drum spre India. Şi… Făcu o pauză pentru a-şi recăpăta suflu. Şi Haddan… Haddan mi-a cerut să îi devin soţie.

— Se pare că marchizul a fost un gentleman foarte ocupat în ultimele câteva zile, glumi Augustina. Apropo, dacă nu i-ai acceptat oferta, voi crede că minţile tale s-au îmbarcat şi ele pe corabia cu destinaţia Bombay care îl duce pe inutilul tău frate.

— Am făcut-o, răspunse ea, aruncându-i lui Gryff o privire pe sub gene care îl făcu să-şi simtă măruntaiele topindu-se ca o cremă. Adică am acceptat. Dar e o poveste lungă.

— O, minunat! Ador poveştile lungi, în special când sunt istorisite la o cină festivă udată cu vin spumant. Augustina arătă spre un alt pachet aflat în trăsură. Am adus o porţie generoasă de biscuiţi scoţieni cu nucă pentru a contribui la sărbătoare.

— Mă bucur să aud asta, spuse Gryff. După cum ştii, viitoarea mea soţie are un apetit foarte sănătos.

Culoarea din obrajii ei se înteţi până ajunse să reflecte flăcările soarelui ce asfinţea, însă după o clipă izbucni şi ea în râs.

— Asta pentru că viitorul meu soţ are o influenţă foarte proastă asupra mea. Mă tem că în curând voi fi rotundă ca un butoi.

— Cheia e să rămâi activă fizic. Gryff îi rânji. Am să fac tot ce depinde de mine pentru a mă asigura că nu te laşi de mişcare.

— Şi de alte câteva activităţi, bănuiesc, murmură Augustina, atrăgându-i atenţia cu o ocheadă jucăuşă.

Miau. Privindu-i de pe plafonul trăsurii, Elf îşi adăugă vocea la atmosfera generală de bucurie.

— Mulţumesc pentru votul de încredere, spuse Gryff. Dar dacă îţi închipui că am să risc să-mi sfâşii pantalonii din piele de căprioară pentru a mă căţăra să te dau jos, te înşeli amarnic.

Pisica dădu din coadă, apoi sări cu uşurinţă pe pământ şi dispăru.

— Deştept animal, spuse Gryff.

— Şi eu mă retrag, îl anunţă Cameron.

— Nu rămâi la cină? întrebă Eliza.

— Din păcate, am o obligaţie urgentă, răspunse el.

— Nu pleci din ţară, sper? îl întrebă Gryff. Speram că vei accepta să îmi fii cavaler de onoare la ceremonie.

Cameron încuviinţă din cap.

— Aş fi onorat. Dar sper că va avea loc în curând. Am într-adevăr planuri care îmi impun o călătorie în Scoţia.

Eliza urmări dialogul lor cu o expresie gânditoare.

— Nu te saturi niciodată de veşnicele tale călătorii, domnule Daggett? Mă gândesc că după o vreme omul vrea să se stabilească undeva.

O sclipire bizară îi lumină ochii, o flacără fragilă care, cât ai clipi, fu înlocuită de o lumină mai aspră.

— Într-o viaţă de mic boier de la ţară, cu o soţie frumoasă şi o mulţime de copii gălăgioşi? Se strâmbă autoironic. Nu-mi pot imagina o viaţă care să mi se potrivească mai puţin. Sunt din fire un vagabond solitar.

— Oamenii se schimbă, spuse Eliza.

— Da. Cameron îşi îndreptă privirea spre Gryff. Cei doi prieteni ai mei mi-au arătat că aşa e. Dar în cazul de faţă… îi făcu cu ochiul. Trei *nu* e numărul norocos.

Spunând acestea, traversă curtea şi se îndreptă spre grajduri, redingota şi pălăria lui de culoare închisă dispărând în umbra prelungă a copacilor.

— Să aveţi o seară plăcută.

*

— O, cred că am băut prea multă şampanie. Eliza expiră prelung şi se aşează lângă foc, savurând furnicătura vinului spumant ce încă îi zăbovea pe limbă.

Fusese o cină festivă, cu bună dispoziţie şi râsete din belşug, Gryff desfătându-le cu poveşti despre cei trei Cerberi şi farsele nebuneşti ale acestora. Umorul lui autoironic le amuzase, dar ceea ce iubea ea cu adevărat erau trăsăturile lui mai discrete – bunătatea şi atenţia lui. În ciuda păcatelor pe care le recunoştea deschis, Gryff era un bărbat cu un caracter ireproşabil.

Un sărut delicat o dezmierdă pe creştet.

— Ai rămas în sfârşit singură?

— Da, servitorii sunt la bucătărie, bucurându-se de butoiul de bere excelentă pe care li l-ai oferit. Gryff se dusese la şemineu pentru a scormoni cărbunii, dar apropierea lui părea să încălzească până şi aerul din jurul ei. Cât despre Gussie, ea s-a retras în camerele ei, pretinzând că a lovit-o somnul după atâta mâncare şi vin. Însă eu cred că a vrut pur şi simplu să ne lase o clipă doar pentru noi.

— Eşti obosită?

— Fericită, răspunse ea, luându-i mâna şi apăsând-o pe obrazul ei. Aproape că mi-e teamă să merg la culcare ca nu cumva să mă trezesc dimineaţă şi să descopăr că toate astea au fost doar un vis frumos.

— În acest caz, pot să te ispitesc să vii să stăm afară puţin? o întrebă Gryff. Stelele sunt superbe, iar pajiştile întunecate par o mare de argint lichid în lumina lunii.

— Nu-mi pot imagina un sfârşit mai perfect pentru ziua asta.

— Nu? Şoapta lui îi gâdilă urechea când o ridică din fotoliul de piele moale. E evident că am o imaginaţie mai vie decât a ta.

Uşile de sticlă ale sălii de muzică dădeau spre terasa pavată cu dale de piatră. Piatra întunecată înota în umbrele proiectate de lumina pâlpâitoare a torţelor montate pe

balustradă. O briză uşoară răscolea frunzişul, foşnetul discret scoţând subtil în evidenţă ţipătul unei bufniţe şi serenada veselă a greierilor. O simfonie bucolică şi paşnică.

— Ne aşezăm aici?

Gryff o conduse la o bancă ascunsă între două urne clasice maiestuoase. Aerul era parfumat de iasomie şi trandafiri, mirosul lor fiind aproape la fel de îmbătător ca vinul ameţitor.

— Ăsta a fost dintotdeauna unul dintre locurile mele favorite, îi mărturisi ea, ridicând capul pentru a privi punctele minuscule de lumină presărate pe catifeaua neagră a văzduhului. Veneam frecvent aici şi stăteam ore întregi, nefăcând nimic altceva decât să visez.

— La ce anume? o întrebă el, trăgând-o în braţele lui.

— La tine.

— Nu ştiai că eu exist, spuse el sec.

— O, ba ştiam. Flutură din mână spre stele. Prin tot acel ocean de sclipiri luminoase, ştiam că există o stea mai vie decât toate celelalte. Doar că nu eram sigură cum aveam să te găsesc vreodată.

— Atunci e bine că ţi-am picat eu în poală.

Eliza râse cu gura lipită de lâna moale a redingotei lui.

— Dacă binevoieşti să-ţi aminteşti, exact invers s-a întâmplat.

— La drept vorbind, momentul mi-e întipărit pentru totdeauna în minte. Şi pe trup. O trase în poala lui. Funduleţul tău generos se foia peste mine, trezindu-mi tot felul de impulsuri necuviincioase.

— O, îţi ador impulsurile. Îşi fâţâi fundul dintr-o parte într-alta, zâmbind când îl simţi tresărind sub ea. Deşi sunt surprinsă că nu m-ai aruncat peste umăr. Arătam ca o creatură proaspăt căzută dintr-un cuib de ciori.

El chicoti.

— Am ridicat privirea printre frunze şi te-am văzut – întruchiparea perfectă a unui spiriduş de pădure, cu rochia ta pătată de vopsea, picioarele încântător de goale şi părul de culoarea mierii eliberat din strânsoare. Preţ de o clipă

singurul sunet fu bubuitul constant al inimii lui. Cred că m-am îndrăgostit de tine chiar în clipa aceea.

Eliza se cuibări mai adânc în îmbrăţişarea lui.

— M-ai ţinut în braţe şi, oricât de caraghios ar părea, am ştiut că voi fi întotdeauna în siguranţă în braţele tale.

— Nu am să-ţi dau drumul niciodată, şopti el.

Ridicând privirea, Eliza văzu lumina lunii dansând pe curba gurii lui când buzele i se întredeschiseră…

— Mmm, cred că s-ar putea să rămân aici afară toată noaptea. Oftă, cu trupul invadat de furnicături după sărutul lui prelung şi senzual. Pentru a zâmbi pur şi simplu spre ceruri şi a le mulţumi stelelor mele norocoase.

— Eu am o idee şi mai bună, spuse Gryff. Am un cadou pe care să-l deschizi.

— Încă unul. Se ridică. Ce…

— Deschide-l şi vezi.

Scoase de sub bancă o cutie lungă şi îngustă împachetată în hârtie de un roşu trandafiriu. Totul era legat cu o panglică stacojie, la capătul căreia se afla o fundă mare.

— Ce e? repetă Eliza.

— Un dar de nuntă.

— Nu suntem căsătoriţi.

— Nu încă. Dar sper că asta te va convinge să grăbeşti pregătirile.

Eliza desfăcu funda şi dădu atent la o parte ambalajul, dând la iveală o cutie din lemn de trandafir bogat decorată. Îşi simţi inima înteţindu-şi bătăile.

— Nu. O, dar nu e…

Capacul se deschise cu un ţăcănit metalic.

Pe patul de catifea neagră era aranjată cu grijă exotica jucărie sexuală a lui Harry, cătuşele de alamă şi stinghia de lemn sculptat sclipind în lumina stelelor.

— Mă gândeam că am putea s-o atârnăm în dormitorul pentru oaspeţi al abaţiei.

— Asta, murmură ea, ar fi teribil de obraznic.

— Da. Teribil. În ochii lui sclipi amuzamentul, însoţit

de o altă emoţie mai caldă ce făcu măruntaiele Elizei să se topească într-o vâltoare lentă şi ameţitoare, de căldură. Vrei?

— Oferta este... Eliza se aplecă peste cutie şi îi întinse încheieturile... prea tentantă pentru a o refuza.

Sfârşit